

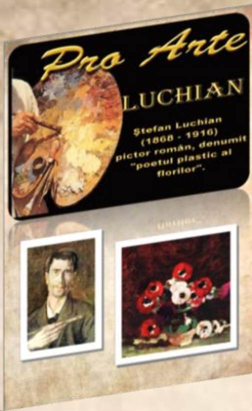
"Cărțile sunt ... felul oamenilor de a avea Aripi"
- Andrei Pleşu -

2

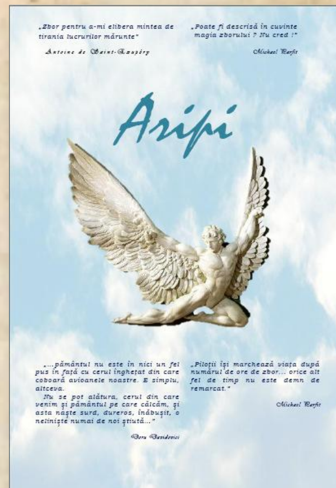
TRACIA MAGAZIN

Foileton

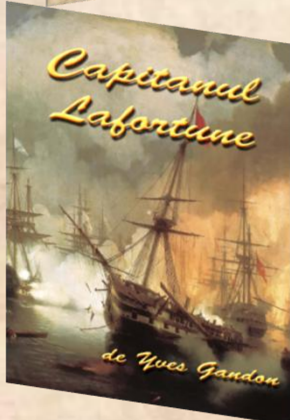
VIRTUAL PROJECT
ROMÂNIA INEDIT 2011

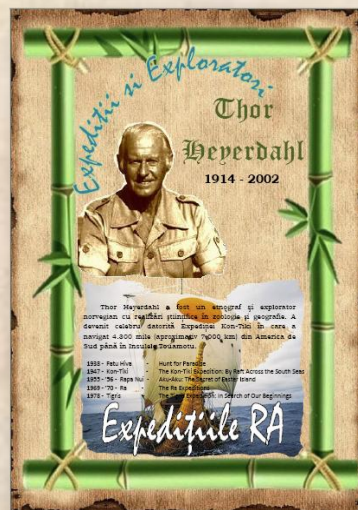
Pro Arte
Ştefan Luchian

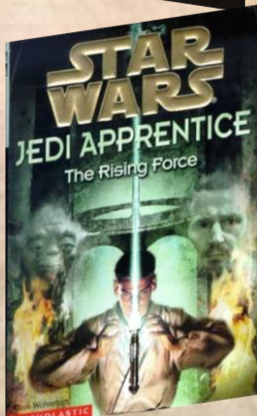
Aripi
Cornel Marandiuc
Inimi cît să cuprindă cerul Patriei
-fragmente-

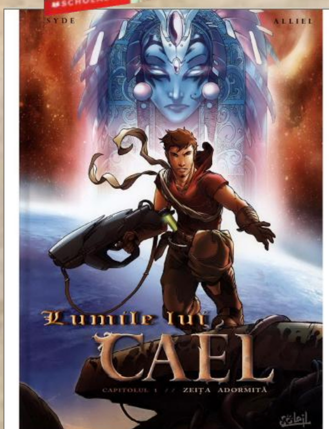
Yves Gandon
Căpitanul Lafortune
Capitolul 2

Expediţii şi Exploratori
Thor Heyerdahl
Expediţiile RA

Dave Wolverton
Renaşterea Forţei
Capitolul 2

Bandă desenată
Lumile lui Cael

Cotidian
Opinie
Debut-**Veidos**

Mulţumim, pe această cale, lui **Cristian** pentru realizarea paginilor **Aripi**, **Expediţii şi Exploratori,** lui **Emil** pentru banda desenată **Lumile lui Cael** şi lui **Veidos** pentru schiţa umoristică **Pe la moşie** .
Post corectura a fost realizată de **Adi,** iar cîrcotaşul de serviciu a fost ca de obicei **Ka Seven.**

Poesis

Mama

N-am mai trecut de mult prin sat şi-mi spune
Un om ce de pe-acasă a venit
Cum c-a-nflorit la noi mălinul
Şi c-ai albit, mămucă, ai albit.

Alt om mi-a spus c-ai stat la pat bolnavă.
Eu nu ştiu cum să cred atîtea veşti,
Cînd din scrisori eu văd precum matale
Din zi în zi mereu întinereşti.

Am iubit...

Am iubit de cînd mă ştiu
Cerul verii, străveziu,
Despletitele răchite,
Curcubeiele pe stînci
Ori pădurile adînci
Sub ger alb încremenite.
Mi-a fost drag pe bărăgane
Să văd fetele morgane
Ori pe crestele din munte
Joc de trăsnete rotunde,
Scurgerea cocorilor,
Pacea înălţimilor,
Semeţia pinilor
Plini de scama norilor.

Am iubit iubirea pură,
Floare roşie pe gură
Şi în inimă arsură,
În priviri zăpezi candide
Şi-n piept voci necontenite.

M-a înfiorat adesea
Tot ce gîndurile ţes:
Pe al filelor polei
Dansuri repezi, legănate,
De pe arcuri înstrunate,
Săgetarea de idei...

Toată-această măreţie
Ne-a fost dată din vecie...

Nicolae Labiş

Bătrînul pădurar

Bătrînul pădurar visează parcă,
Îndrăgostit de codri ca de-o arcă,
Pe care-n timpi mai vechi ca amintirea
El a durat-o, rînduind în ea
Galop de cerbi, bîrlog de urşi şi unduirea
Izvoarelor, să aibă fiarele ce bea.
Sub ochii lui, plini de senin şi zare,
Sub ochii oglindind o depărtare,
Dureri şi bucurii de-ale pădurii
S-au petrecut, şi-n suflet el le-a strîns,
Şi neschimbîndu-şi apa cătăturii
În taină-a rîs cu ele ori a plîns.
Cînd mierea lunii picură-n frunzişuri,
Ivind peste steiuri albe ascuţişuri,
Cu gîtul încordat prin seară zboară,
Îndrăgostiţi un ţap şi-o căprioară...
El se afundă-n gînduri pe un trunchi,
Privind duios la puşca pe genunchi.
Or, primăvara în bîrlog ursacii
Nu mai încap de maica-le, săracii,
Iar ea, dorindu-şi alţii, mai mărunţi,
Îi bate şi-i alungă către munţi...
El îi priveşte-ntunecat la faţă –
Noi începuturi triste de viaţă.
Natura, ascultaţi-o, îi murmură
Cîntecul ei de ger şi de căldură,
Vibrarea fină de omăt asprit,
Foşnirea moale-a frunzelor căzute
Ori şopotul de unde-năbuşit
Cînd vin de la izvor un pîlc de ciute.
În cicluri neoprite – ierni şi veri –
Ne fură timpul, care cu poveri,
Şi de priveşti a inimii hambare
Mai goale le găseşti la cercetare,
Gîndind că sărăcit, ca mîine pleci
În pribegie către neguri reci.
Dar el, privind cămările din sine,
De zi cu zi le află tot mai pline,
Pădurii daruri fermecate toarce –
Ce dăruie-nsutit i se întoarce,
Şi de va fi cîndva de-aici plecat,
Pleca-va dintre toţi cel mai bogat.
Cu-avere simplă codrii îl încarcă...
Adînc el îi iubeşte ca pe-o arcă
Pe care-n timpi mai vechi ca amintirea
El a durat-o, rînduind în ea
Galop de cerbi, bîrlog de urşi şi unduirea
Izvoarelor, să aibă fiarele ce bea.

Moartea căprioarei

Seceta a ucis orice boare de vînt.
Soarele s-a topit şi a curs pe pămînt.
A rămas cerul fierbinte şi gol.
Ciuturile scot din fîntînă nămol.
Peste păduri tot mai des focuri, focuri
Dansează sălbatice, satanice jocuri.

Mă iau după tata la deal printre tîrşuri,
Şi brazii mă zgîrie, răi şi uscaţi.
Pornim amîndoi vînătoarea de capre,
Vînătoarea foametei în munţii Carpaţi.
Setea mă năruie. Fierbe pe piatră
Firul de apă prelins din cişmea.
Tîmpla apasă pe umăr. Păşesc ca pe-o altă
Planetă, imensă, străină şi grea.

Aşteptam într-un loc unde încă mai suna,
Din strunele undelor line, izvoarele.
Cînd va scăpăta soarele, cînd va licări luna,
Aici vor veni în şirag să se-adape
Una cîte una căprioarele.

Spun tatii că mi-i sete şi-mi face semn să tac.
Ameţitoare apă, ce limpede te clatini!
Mă simt legat prin sete de vietatea care va muri
La ceas oprit de lege şi de datini.

Cu foşnet veştejit răsuflă valea.
Ce-ngrozitoare înserare pluteşte-n univers!
Pe zare curge sînge şi pieptul mi-i roşu, de
parcă
Mîinile pline de sînge pe piept mi le-am şters.

Ca pe-un altar ard ferigi cu flăcări vineţii,
Şi stelele uimite clipiră printre ele.
Vai, cum aş vrea să nu mai vii, să nu mai vii,
Frumoasă jertfă a pădurii mele!

Ea s-arată săltînd şi se opri
Privind în jur c-un fel de teamă,
Şi nările-i subţiri înfiorară apa
Cu cercuri lunecoase de aramă.

Sticlea în ochii-i umezi ceva nelămurit,
Ştiam că va muri şi c-o s-o doară.
Mi se părea că retrăiesc un mit
Cu fata prefăcută-n căprioară.

De sus, lumina palidă, lunară,
Cernea pe blana-i caldă flori stinse de cireş.
Vai, cum doream ca pentru-ntîia oara
Bătaia puştii tatii să dea greş!

Dar văile vuiră. Căzută în genunchi,
Îşi ridicase capul, îl clătina spre stele,
Îl prăvăli apoi, stîrnind pe apă
Fugare roiuri negre de mărgele.

O pasăre albastră zvîcnise dintre ramuri,
Şi viaţa căprioarei spre zările tîrzii
Zburase lin, cu ţipăt, ca păsările toamna
Cînd lăsa cuiburi sure şi pustii.

Împleticit m-am dus şi i-am închis
Ochii umbroşi, trist străjuiţi de coarne,
Şi-am tresărit tăcut şi alb cînd tata
Mi-a şuierat cu bucurie: – Avem carne!

Spun tatii că mi-i sete şi-mi face semn să
beau.
Ameţitoare apă, ce-ntunecat te clatini!
Mă simt legat prin sete de vietatea care a murit
La ceas oprit de lege şi de datini…

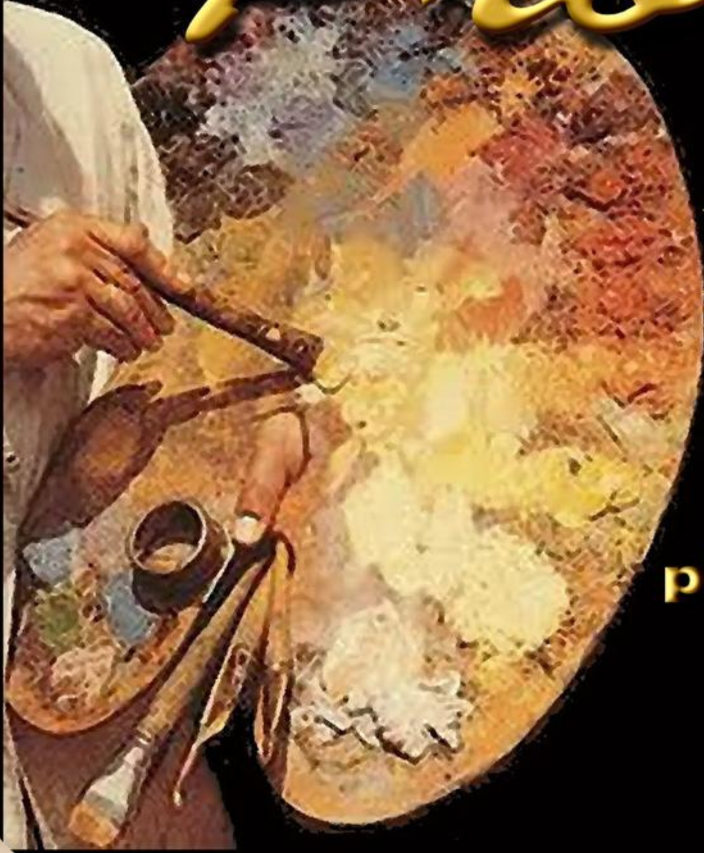
Dar legea ni-i deşartă şi străină
Cînd viaţa-n noi cu greu se mai anină,
Iar datina şi mila sunt deşarte,
Cînd soru-mea-i flămîndă, bolnavă şi pe
moarte.

Pe-o nară puşca tatii scoate fum.
Vai fără vînt aleargă frunzarele duium!
Înalţă tata foc înfricoşat.
Vai, cît de mult pădurea s-a schimbat!

Din ierburi prind în mîini fără să ştiu
Un clopoţel cu clinchet argintiu…
De pe frigare tata scoate-n unghii
Inima căprioarei şi rărunchii.

Ce-i inima?
Mi-i foame! Vreau să trăiesc, şi-aş vrea…
Tu, iartă-mă, fecioară – tu, căprioara mea!
Mi-i somn. Ce nalt îi focul! Şi codrul, ce adînc!
Plîng. Ce gîndeşte tata? Mănînc şi plîng.
Mănînc!

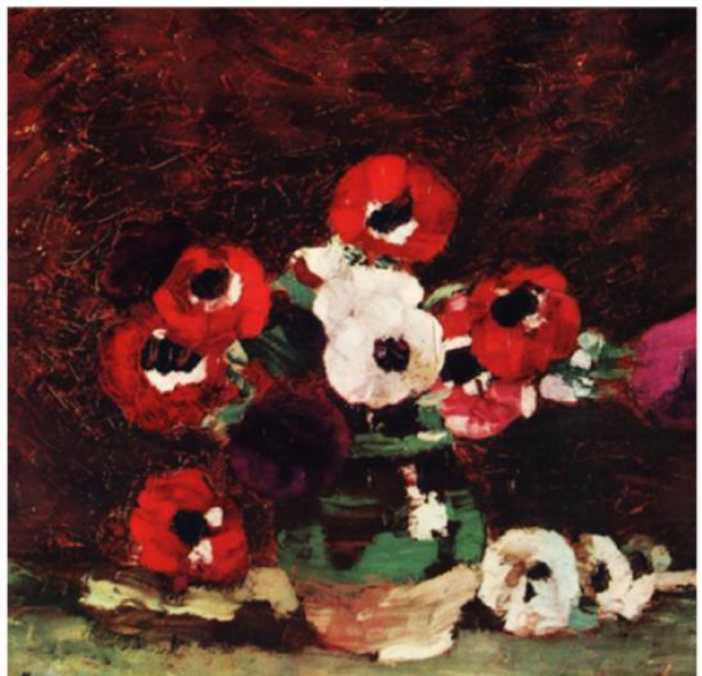
Pro Arte

LUCHIAN

Ştefan Luchian (1868 - 1916) pictor român, denumit "poetul plastic al florilor".

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o nelinişte numai de noi ştiută...”

Doru Davidovici

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Fragmente din volumul
„Inimi cât să cuprindă cerul patriei”
Cornel Marandiuc

Putere fără de ură

Din nou sublocotenentul Moldovan este pe cer. Căutînd, găsind şi atacînd bombardierele inamice. Este lovit după prime, impetuoase atacuri. Simte zvîcnirea aparatului: trenul de aterizaj sare parţial din lăcaşuri, hlizindu-se la americani. Viraj, degajare, picaj nu prea abrupt, motorul pe turaj şi ... norocul, şansa de a fi scăpat, vulnerabil dar neobservat, din aglomerata încăierare. Direcţia spre aerodrom !

Fiecare minut de zbor cîştigat este al victoriei. Al vieţii. Zona petroliferă a rămas în urmă. Este singur. Îi revine calmul. Trebuie să se ocupe de avion acum ... Reduce pasul elicei, dă comandă de scoatere a trenului. Smucitura şi clipirea becurilor confirmă ieşirea completă şi înzăvorîrea. Perfect ! Este la 3 500 metri. Pas mic, viteza redusă. Mult nu mai are, va ajunge el, chiar zburînd cu „picioarele" scoase ! Descoperă că peisajul arată interesant spre dealuri. Scăpat de „griji”, îl admiră, îl vede ...

Şi brusc vede, apărut alături de el, un Mustang[1] ! Lateral, la cîţiva metri de aripa sa. Exact ca un coechipier ! Nici trăznetul de-ar fi lov... Inima sare pînă sub capsulele laringofonului[2], în gît. Reduce complet motorul spre a rămîne în urmă... eventual spre a putea trage. Mustangul reduce şi el, rămînînd alături. Caută spre american. Îl vede. Vede pilotul, îl vede clar. Şi acesta îl priveşte. Se privesc îndelungat. Cu un fel de curiozitate. De inamic ? De om ? Se privesc şi zboară alături.

[1]North American P-51 Mustang, avion de vînătoare american în WW II.
[2]Microfon de aviaţie, plasat pe gît (laringe), permite transmiterea vocii pilotului fără a fi perturbată de zgomotul motorului.

Şi gîndeşte: de ce nu a tras ? De ce nu a tras americanul ? A venit din spate, putea să mă lichideze cu o magistrală rafală ! O victorie uşoară. Cît de rîvnită întotdeauna ! Dar a trecut alături. E aici. Uite-l, mă priveşte ... Cum i-o fi faţa, gura, buzele de sub inhalator ? Ochii de sub ochelarii de zbor ? Este atît de aproape încît prin ochelari îi vede ochii. Care-l cercetează şi ei... Avionul a pierdut viteza, comenzile sînt moi — riscă să intre în pierdere de viteză amîndoi, să se angajeze.

Dar americanul se încăpăţînează şi el, nu pune motor ! Ce se va întîmpla ? Este parcă hipnotizat de arătarea ce-i stă alături. *Mustangul* !

Pare mai mare. Perfect argintiu. Detaliile se văd ca într-o fotografie mărită enorm. Viteza încă scade, trebuie să ... Mîna ! Mîna înmănuşată a pilotului american, făcînd amical semn de „rămas bun !". Mustangul ţîşneşte ca tras de vid înainte ! Pune motor, îl urmează. Degetele îi stau crispate pe butonul armelor. O clipă are Mustangul perfect în vizor. Şi nu ! Avionul este departe cînd parcă se redeşteaptă : leagănă repetat a salut, din aripi. De ce aşa tîrziu, de ce ?! Dar ... dar poate este văzut totuşi, poate pilotul Mustangului îşi aruncă tocmai acum privirea în retrovizor ? Poate vede tocmai, poate înţelege ...

Ce să înţeleagă, americanul ? Sau el a înţeles primul ? L-a văzut singur şi avariat, fără viteză, scăpat din iadul de foc, fericit că şi ziua de astăzi i-a hărăzit drept la viaţă ? Iar el, el — sublocotenent aviator Moldovan Aurel — el ce a înţeles ?

Nici acel pilot american şi nici sublocotenentul nu şi-au făcut public cunoscute faptele, gîndurile, simţirea... Ea însă, acolo, la 3.500 m înălţime de zbor, s-a întîlnit cu cea a pilotului yankeu şi amîndouă cu aceea a pilotului-scriitor francez Pierre Clostermann, care, la moartea asului german Walter Nowotny, notează:

„Revanşa noastră, astăzi, este să salutăm un inamic brav care a murit, este să spunem că Nowotny ne aparţine, că face parte din sfera noastră în care nu admitem nici ideologii, nici ură, nici fruntarii. Camaraderia aceasta nu are nimic a face cu patriotismul, cu democraţia, cu nazismul ori cu umanitatea. În seara aceasta, toţi băieţii îl înţeleg din instinct. Iar dacă totuşi unii ridică din umeri, o fac pentru că nu pot înţelege — ei nu sînt piloţi de vînătoare."

* * *

Indieni cu o singură pană

Peste teritoriul românesc se anunţă prealarma: formaţii masive de bombardiere B-17 şi B-24, însoţite de vînătoare, au trecut Dunărea la Turnu Severin. Înălţimea de zbor a bombardierelor — 7.500 metri. Vînătoarea la 10.000 metri. Direcţia Bucureşti sau Ploieşti, se va preciza ulterior !

Escadrila 53 din Grupul 7 Vînătoare aşteaptă. Oamenii stau în avioane, strînşi în chingi. Escadrila înseamnă oameni, piloţi ... locotenent DiCezare Ion, slt. Brîncoveanu, slt. Stinghe, adjutant Borhotea, slt. Ciutac, adj. Stolică, alţii ... Se fac ultime controale aparatelor, de către tehnicieni. Tabla Messerschmitt-urilor s-a încins în soare şi arde supărător. Chiar înăuntru, este dogoare, în carlingile deocamdată deschise. Adevărată

atmosferă de cuptor şi toţi aşteaptă nerăbdători decolarea. Americanii ?

Îi preocupă şi enervează căldura acum, nu americanii ! În sfîrşit: alarmă, racheta ! Escadrila decolează, cu aparatele plan la plan spre a evita praful stîrnit de cei ce ar pleca primii. Sînt alături în linie, se văd unii pe alţii. Prin plexiglasuri par, cu inhalatoarele prinse peste feţe, fiinţe sosite de pe o planeta străină ... Par ireali, groteşti par. Aşa se vede şi îi vede sublocotenentul Ciutac: *„Une tête d'insecte monstrueux et anonyme”* ... cum spune undeva Georges Blond.

Iau înălţime în spirale largi cu motoarele în plin, pe parcursul dintre Bucureşti şi Ploieşti. În căştile radio li se precizează obiectivul spre care zboară americanii: Ploieşti ! Rafinăriile !

Din nou Ploieştiul şi rafinăriile sale ! Care desigur, avertizat, se învăluie în ceaţă artificială şi îşi pregăteşte tunurile. Iată, vin şi ei într-acolo ...

Urcă în continuare. Sublocotenentul Ciutac priveşte întrebător spre coechipierul său, adjutant Stolică, aflat în „G” -ul de alături. Acesta îi răspunde printr-un gest liniştitor ... Opt mii la altimetre şi spre Sud—Ploieşti apar, acoperind tot cerul, formaţiile americane. Par un imens roi de albine, zburînd închegat, însoţite de dansul de sus în jos şi de jos în sus, şi în toate direcţiile, al Mustangurilor aflate în protecţie. Sînt mulţi, sînt foarte mulţi ! „G”[3]-urile urcă la 9.000. Din ce în ce mai anevoios. Spre a-şi asigura înălţime de atac. Devin însă tot mai greoaie, se înfundă, sînt instabile. Rarefierea le loveşte cu astm motoarele.

Se bălăbănesc aici, apoi cad în picaj — *atacă* !

Fortăreţele[4] ... pică pe ele ! Se desprind Mustanguri ce se reped în baraj, dar, „G”-urile ajung înaintea lor la bombardierele desenate acum în colimatoarele aprinse. Butonul tunului şi pîrghia mitralierelor, strînse cu palma înmănuşată ! Rafale lungi taie în bombardiere. Cerul se acoperă pînă în margini cu sutele de traiectorii ale ripostei lor, dar „G”-urile degajează fulgerător, neatinse, spre sud.

Sublocotenentul Ciutac aruncă o privire peste umăr şi vede cîteva fortăreţe fumegînd. Nu poate întîrzia cu ochii acolo. Mustangurile sînt peste ei. I-au ajuns. Formaţia se rupe, fiecare îşi are soarta sa acum. În privire. În agerimea ei. În nervii braţelor şi ai picioarelor. Ciutac nu-l mai găseşte pe Stolică. Cabrează cu motorul în plin, vrea să-şi ajungă camarazii. Lupta e ruptă pentru o clipă. O privire în jos îi desenează repere cunoscute: se află la Nord de Bucureşti, a ajuns la 10.000, după altimetru. Avionul se mişcă greu, este din nou la limita înălţimii şi puterii sale. În acest moment vede sub el, mai jos cu 500 metri, spre Est, patru aparate de vînătoare. Au planurile retezate la vîrf. În buimăceala dată de luptă şi din doar scăpărarea de privire aruncată, sublocotenentul le identifică drept Messerschmitt-uri „E” (acestea au astfel aripile ...). Se bucură că au venit şi „băieţii de la Mamaia" (escadrilă dotată cu „Emil”-uri). Pune în picaj spre a li se alătura.

Vine din urmă, este aproape ... brusc inima îi sare în gît: sînt Mustanguri !

Cele patru avioane sînt Mustanguri !

Clipă în care este şi el observat.

---

[3]Messerschmitt 109 G, avion de vînătoare construit în România sub licenţă, aflat în dotarea aviaţiei militare române în WW II.

[4]Boeing B-17 Flying Fortress, avion american de bombardament în WW II.

Vînătorii americani degajează violent un evantai spre dreapta, şi ei realizînd uluiți surpriza. Ultimul din împrăştierea aceea de mînă deschisă fulgerător îi intră în colimator preț de o fatală fracțiune şi sublocotenentul înfige în el o rafală lungă, cu tot armamentul. Pune motorul în forțaj (pe overboust), se ține scai cu armele clănțănind, pînă observă cum se desprind tăblăriile de pe aripa dreaptă. Mişcarea de răsucire spre stînga, jumătate tonou, violentă trenă de fum şi Mustangul se angajează la verticală !

Capul i se răsuceşte ca împins de arc. Are, exact în clipa aceasta, la 150 metri în spate, un Mustang. Apucă să-i vadă botul enorm, străpungător. Nu înțelege de ce americanul n-a tras pînă acum. Doreşte probabil rezultat sigur, la prima rafală ! Simte în trupul avionului primele proiectile şi instinctiv face o răsturnare bruscă pe spate. Cade sub verticală. Din această clipă nu mai poate face altceva decît să se zbată ca un peşte lunecător, prins în ochiurile năvodului. Are în spate cele trei Mustanguri cărora le smulsese camaradul. Pornite acum. Înfuriate. Necruțătoare. Puternice si iuți si... trei ! Cade pe verticală cu rafale fulgerînd alături. Înțelege că totul se va limpezi curînd.

Ciudat... are timp — în netimpul acesta — să-si amintească concluzia unui erou de-al lui Jack London, care spune: *„odată ce ai început moartea, merge de la sine*” ... întretaie în cădere traiectoria unui singur Mustang, aflat mai jos, căruia îi trimite o rafală (de ce nu ?!). Se simte zguduit simultan de proiectile. Din dreapta. Vede şi afurisitul bec „limită benzină" clipind roşu şi îşi spune cu uşurare că măcar nu va arde în aer ! Încearcă să se smulgă din cădere. Reuşeşte ceva. Trimite o rafală spre un adversar, încasează iar cîteva trasoare şi intră pe singurul drum lăsat liber, îngăduit de urmăritori: un picaj strict la verticală ! Cei trei, lansați trăznet în urma sa, trag. Pune motor în plin. Are 800 la oră, nu reuşeşte să se distanțeze. Comenzile sînt rigide, „G”-ul vibrează.

Vitezometrul calează la limită, pe opritor. Nu mai vede prin parbrizul aburit din diferența de temperatură (dintre zece şi trei mii metri, străbătuți fulgerător). Încearcă să îl spele cu jet de benzină. Zadarnic ! Ca prin ceață îşi dă seama că este peste Bucureşti. Vede aerodromul Pipera chiar. Dacă ajunge acolo, îl poate proteja antiaeriana ... Încearcă să schițeze un viraj, zguduiturile exploziilor îl silesc să revină pe direcție. Direcția morții ! Picajul continuă năpraznic. Are toate şansele să-l termine cu o pătrundere pînă în magma pămîntului ! Poate aceasta o şi vor cei din urma sa. Redresează. Redresează cumplit țîşnind la zbor orizontal, abia ajuns în rasmut. Dar cu Mustangurile în urmă ! Intenția de a săgeta drept spre Pipera rămîne un gînd sfîşiat cu trasoare. Virează mereu. Este deasupra comunei Afumați. Cu burta la pămînt. Cu pămînt, case, grădini fulgerînd, nălucind în parbriz. Unul dintre americani stă lipit de el, în spate. Obligîndu-l la viraje tot mai strinse, abia la cinci metri de sol, printre case. Ceilalți, doi, din dreapta şi stînga, trag ca la cursul de tir. Totul e halucinant acum. Case, pomi, rafale, viteza. La un moment dat simte o

zguduitură puternică ... îi zboară vîrful aripei stîngi virînd strîns, extrem de strîns pe lingă casă, pom, fîntînă (ce-a fost ?!) Nu mai este nici zbor, nici luptă, nici fugă ... nimic ! O nebunie ! Un dans neînțeles, imposibil dar totuşi ... Simte că a ajuns la limită. Becul roşu arde demult. Imediat o să caleze motorul. Lăsîndu-l în virajele acestea cînd un plan mătură pămîntul iar celălalt smulge țiglele caselor. Nu mai vede clar. Nu mai simte clar. Nu mai ştie nimic. Aruncă avionul instinctiv. În cele mai imposibile manevre. Cei trei se țin perfect după el, trasoarele lor smulg țăndări din „G”-u. Fulgeră afară din sat, este peste un lan de grîu. Păcat de acesta ! (Mai poate gîndi ?!) Are 400 la oră. Vede pe vitezometru. Redresează brusc din viraj, împinge uşor manşa, prinde puțin pămînt cu palele elicii care se pliază peste capotele motorului. Taie contactul. Mai redresează puțin, împinge iar. Muşcă astfel repetat din pămînt să piardă viteza. Nu deajuns. Îl pune pe burtă la o viteză încă prea mare. Fuselajul spintecă pămîntul. Grîul şi bulgării țîşnesc ca din exploziile unui lanț. „G”-ul pierde treptat viteza, se opreşte în bot, virează brusc 180° ridicînd coada la 45°. Stă o secundă astfel, se prăbuşeşte pe burtă apoi, trăsnind. În acest moment, venind din față, unul dintre Mustanguri trece şuierător la firul grîului, trimițîndu-i o ultimă rafală. Sublocotenentul crede pentru o clipă că este salutat, vede însă smulgerea tăblăriilor. Sare din carlingă, cu paraşuta după el. Ceva arde sub capotele motorului ... Cîțiva țărani, veniți din sat, îl ajută să înăbuşe focul motorului, aruncînd pămînt.

Apoi privindu-l ca pe un Cristos căzut de pe pereții bisericii lor, îl duc în sat unde se află dispersat Comandamentul Geniului şi unde, astfel, i se pune la dispoziție o maşină spre a fi readus la aerodromul Pipera ...

Nu înainte însă de a fi silit să accepte o întăritoare tratație din partea mezzo-sopranei Maria Moroianu şi a tenorului Emil Marinescu, aflați aici ca refugiați din capitala atît de supusă bombardamentelor !

La Pipera fusese dat dispărut. Lovit. Incendiat. Doborît. Mort. Careva dintre ele ... Se aruncă în patul din baraca escadrilei. Adoarme imediat şi are un coşmar îngrozitor: retrăieşte întreaga bătălie. Zbătîndu-se, cade din pat. Spre hazul celor care ... pînă cu cîteva minute înainte îl plîngeau. Uitaseră. Se întorseseră. Trăiesc. Mîine ... dar pînă mîine este încă atît de mult, o întreagă viață ! ...

Cumpliții „indieni cu o singură pană”[5] ? Să fim serioşi, domnilor !

* * *

[5]Nume de cod dat avionului de vînatoare american P-51 Mustang în WW II.

O Victorie pe care Mustangurile nu o iartă !

Stau de o oră încătărămați, în avioane. Carlingile deschise. Cald. Motoarele oprite. Soarele spre cumpăna amiezii ... Desigur undeva acum văzduhul bubuie şi fierbe de vibrația sutelor de motoare americane. Undeva foarte sus. Undeva cerul nu mai este o pînză întinsă, trecerea sutelor de aripi o sfîşie ... un fel de sîrme albastre, întinse, uşor afumate. Dar unde ? De unde vor veni ? Pentru „unde" ? La cît, înălțime ?

Se ordonă pornirea motoarelor, nu şi decolarea. „Deimler-Benz"-urile „G"-urile îşi desferecă brusc glasul şuierător, puternic. Decolarea întîrzie şi Mitrică Encioiu vede cum motorului, rotit în aşteptare, îi creşte alarmant temperatura. Cîteva aparate germane au decolat deja, probabil din acest motiv. Se decide: pune motor, rulează şi decolează. Va aştepta în aer. Face un tur în jurul aerodromului, observînd cum dintre aparatele germane mai decolează cîteva, iar dintre ai săi adjutantul Miron Constantin. Se rotesc împreună, în cîteva minute decolează toți.

Îi face semn lui Miron (acestuia nu-i funcționa recepția radio) şi iau direcția Sud, urcînd spre a-i ajunge pe ceilalți.

Miron alături, munții în dreapta, opt mii la altimetru, cînd brusc Miron țîşneşte înainte. A văzut ceva ? — se întreabă Encioiu. Dar vede si el: în față, la 1.000—1.500 metri zboară un bombardier singuratic ... apoi (de unde şi cum apărute, doamne ?!), jur-împrejur descoperă zeci de „Mustang"-uri aranjate în formații eşalonate pe diferite nivele de zbor. Pe Miron nu-l mai vede. Singur fiind, trece neobservat, un timp, printre valurile lungi de vînători americani. Are sentimentul irealului, incredibilului, minunării. Ştie însă că ciudata şansă de a nu fi observat, identificat, va pieri într-o clipă. Se vor repezi asupra lui ... îi şi simte, în carnea spatelui (cumva) ! Apoi îi vede cum ... o formație de patru, iau înălțime în direcția sa. Trebuie să le-o ia înainte ! Urcă. Chinuind, forțînd motorul care nu poate prea mult în rarefierea la care se află. Dar urcă. Virează stînga reuşind să-şi alieze soarele în spate. Nu gîndeşte însă că de fapt este singur în mijlocul cîtorva zeci de adversari, prins. În

fața „Mustang"-urilor care îl pot depăşi fulgerător (la înălțimea sa limită, de plafonare, la instabilitatea sa). Şi ... la naiba cu ce spune notița tehnică a „G"-ului — cît poate el urca ! Poate un aparat absolut nou ... poate, doar teoretic ! ... Americanii, față de el, au încă o forță ascensională „de lift" ! Iar ca număr ... nu, NU, la naiba gîndurile ! Pică, deschizînd focul asupra formației de patru „Mustang"-uri, aflată în poziție de mînă răşchirată. „Mustangul din „degetul mic" pleacă imediat în picaj, lovit, cu trenă de fum. O bucurie nebună îi bubuie adjutantului în cap, şi un singur gînd: să reia atacul ! Dar şi geană de rațiune: să rupă lupta acum ! Trebuie ! Să profite că e „lansat", are viteză ! ... Accentuează picajul, escamotează radiatoarele de ulei. Viteza creşte, „G"-ul un fulger care dispare sub cer. Probabil „Mustang"-urile au rămas sus, departe ! Desigur ... Stop ! Explozie ! Un proiectil explodează violent direct în tabloul de bord. Se răsuceşte brusc, instinctiv, aproape smulgînd chingile. Şocul, fumul ... Deci îl atacă cele trei „Mustang"-uri rămase fără „degetul lor mic" ! Din stînga le vine în ajutor încă o formație de patru vînători. Atacă la rînd: cei trei, apoi cei patru. Revenind. Schimbîndu-se. Matematic. Precis. Draconic în insistență. Toți din stînga. Toți ştiau că în stînga se află muniția tunului de bord. Toți îşi cunosc adversarul. Toți îşi cunosc „meseria". Toți şapte !

Revin şi trag. Din tabloul de bord sfîrtecat (din conducta vreunui aparat ?), îi cad picaturi de ulei aprins pe picior, peste buza cizmei de zbor. Crede că va lua foc, îşi spune că va lua foc. „Mustang"-urile trag, degajînd fulgerător. Din stînga, mereu din stînga. Vor explozia muniției „G"-ului ! Înțelege şi Encioiu. Imprimă o idee de rotație care devine, datorită vitezei, spirală amețitoare pe sens dreapta ... nu mai poate fi astfel lovit „în muniție" ! Are opt sute viteza şi pămîntul vine neiertător în capote. Trei mii metri încă, încearcă să redresese. Încearcă ! Dar îl scoate „la orizontală" sub o sută metri, aburind solul. Manevrează acum cu disperare maneta motorului, probabil scoasă din articulații de explozia proiectilului. Rateurile idioate ale motorului şi ... ceva pocneşte năpraznic în avion ! Uleiul ce-i arde peste picioare se stinge. Un teren, un loc să-l pună pe burtă, urgent ! Cît mai ... Din stînga, ca o nălucă îl depăşeşte unul dintre „Mustang"-urile atacatoare. Îl are imediat la treizeci metri în față, mîna i se crispează spre a apăsa trăgaciul electric. Nu apucă, nu are timp: o rafală trasă din dreapta, „pusă" în fața „G"-ului ... Atent, cel din spate-dreapta îşi salvează astfel camaradul imprudent. În cabina „G"-ului se plimbă flăcări, fumul îl înăbuşă. Motorul aiurează. Trebuie ... scoate flapsurile şi radiatoarele, să taie din viteză. Are 180 la oră, vede printre flăcări şi fum cum trec trasoarele americanilor, mai poate sări o linie telefonică, şi Messersehmitt-ul vine pustiit, pe burtă, în verdele unui grîu cu început de aurire.

Sare din avion, după cîțiva paşi se repede să-şi ia paraşuta. În carcasă se aud trosnituri asemănătoare celor scoase de un foc făcut cu vreascuri bine uscate. Fumul se ridică negru şi gros, însoțit de bufnituri scurte — proiectilele ! Aleargă poate douăzeci de metri şi se ghemuieşte în grîul înalt. Urlete de motoare. Adjutantul scurmă cu mîinile, se face pămînt, grîu ... cele şapte „Mustang"-uri trec în şir indian. Rasmoutînd năpraznic ! Fiecare înfigînd cîte o rafală în „G"-ul ce fumegă. O explozie puternică, o jerbă de flăcări

suflată spre cer încheie totul ! Americanii pier pe albastru, benzina împroşcată peste grîu arde, tot ceea ce i-a rămas lui Mitrică Encioiu este paraşuta şi ... viața. O priveşte doar pe cea dintîi. Se ridică. În stînga, la doi kilometri, se înalță o coloană de fum negru. La fel ca a avionului său. Văzduhul duduie de urletul motoarelor şi de clămpănitul rafalelor dar nu se vede, din cauza pîclei, spre înalt. Jos însă ... vede cum în apropierea coloanei de fum, observate înainte, mai apare una. O înțelege şi pe aceasta ! Şi muşcă din nou paiul dulce al grîului ... Urletul motoarelor şi răpăitul armelor aeriene, venind din dreapta: la nici cincizeci de metri de el, cu burta „la pămînt", un „G"-u german urmărit de patru „Mustang"-uri ce trag dezlănțuit ... se chirceşte din nou peste obrazul pămîntului. Avioanele au trecut, îşi ridică privirea spre cele două coloane de fum: sînt însă mai înalte acum, şi nu singure. În dreapta lor mai apăruseră patru, între timp, încă patru ! Un fel de smoală tăcută, sub bubuitorul cer invizibil. Şi vine şi linişte ... Deplină. Coloanele negre doar ...

Adjutantul Encioiu nu avea să afle (nu a aflat-o niciodată !) cine au fost lîngă acele ruguri. Ori sub ele ! Altceva a aflat însă: îndîrjirea vînătorilor americani în a plăti pentru doborîrea unuia dintre ai lor ! Acum avea timp să gîndească. La toate cele ce s-au petrecut pe cer ... La el, la ai lui, chiar la americani. Înțelese şi fu de acord cu această îndîrjire a lor: veneau de departe de casele lor, mureau aici „mult prea repede", singuri, străini. Se gîndi la băiatul aflat în carlinga „degetului mic", care n-a mai apucat să sară ... Apoi la pilotul german care gonea lipit de pămînt, cu şuierătoarea moarte aflată în spatele său. Cumpăni şi la îndrăzneala de a fi atacat el, singur fiind, în roiul acela imens. Privi din nou smoala morții care se ducea nepăsătoare în sus şi parcă se hotărî să judece lumea şi acest „joc" al morții, care zilnic defila pe cerurile Domnului, mai altfel ... Cum — nu ştia exact, doar că TREBUIE judecat „cumva altfel", altfel de cum pînă aici ştiuse ! Atunci îşi simți schijele pătrunse în picioare şi neputința, se aşeză în grîul acela blînd ...

* * *

Galați, 6 iunie 1944

La Tecuci, în Moldova, soarele paşte ierburi crude, aromate, tresaltă jucăuş în apa Siretului apropiat şi trimite lumină proaspătă peste munții Vrancei.

Locotenentul Greceanu tocmai se întoarce cu două patrule din zbor. O altă patrulă stă rutinier „la alarmă": trei locotenenți ... Şenchea, Simionescu, Dobran şi adjutantul şef Mucenica îşi dispută cu îndîrjire partida de bridge. Dar se dă alarma ! Locotenentul Dinu (Pistol) precizează agitat: „formație masivă de avioane americane, la 90 kilometri, spre Tecuci !" Decolează în pripă — probabil cei din Comandamentul apărării teritoriale nu au apelat la 9 Vînătoare decît văzînd cum bombardierele, după Ploieşti, survolează Bucureştiul virînd sud-est, spre

Galați ori mai sus ... Decolare fără organizare pe formații, fiecare căutînd să ajungă cît mai repede la bombardierele anunțate ...

Dobran îi face semn lui Panait că îl vrea coechipier, îl pierde însă imediat după decolare. Ia înălțime deasupra aerodromului, aude în căşti că bombardierele se îndreaptă spre Independența. Da ... vag realizează că aceasta ar fi o stație de cale ferată, spre Galați. Deci ... se ține în urma celulei conduse de căpitanul Cantacuzino, într-acolo. De departe cvadrimotoarele par sclipiri subțiri. Transmite prin radio celorlalți direcția, pune avionul puternic în urcare, dar la Galați ajunge tîrziu: vede doar urmările bombardamentului, impresii fugare şi prea de sus. Ia cap-compas 90°, după cum viraseră şi americanii, pune încă motor. Acum le vede bine ... Compacte, interminabile, alunecînd masiv, eşalonate în sus. Pînă unde ? Pînă la Dumnezeu ! Nu-i nimic ... Trece mult în dreapta pentru avantaj de lumină, şi spre a-şi asigura poziție de extremă. Vede evoluînd în stînga sa, şi puțin mai jos, două avioane cu bot roşu; par a fi Messerschmitt-urile Escadrilei 56l.

Pune motorul în plin, urcă paralel. Se clarifică, sînt Mustang-uri ! În sfîrşit, Mustang-urile americane ! îşi dorise de foarte mult timp întîlnirea cu ele. Acum, iată-le ! O privire în spate: e singur. Puțin mai jos, alte siluete asemănătoare celor două. Ia mereu înălțime. Prin stînga sa, îi lasă să treacă în față. Este foarte atent, dar găseşte timp să le observe burta ca de crap: au în proeminența aceea radiatoarele, probabil ! Urcă în continuare. Urcă încă. Are acum adunați cîteva sute metri peste ei. Pică, prinde viteză avînd în față o patrulă strînsă de Mustang-uri, ariergarda unui „box” de Liberatoare. Are viteză ! Are 6.500 pe altimetru. Trepidează. Locotenentul. Avionul.

Gîndul că-i va ataca. Fulger îşi aminteşte de un vînător german aflat în situație identică, cu alte 4 Mustang-uri. Cîndva. Auzise. I se povestise ... germanul le atacă şi este doborît ! Deci ... dar gîndul numai a fulgerat ! Se apropie uşor. Aşa ... Atent. Intră deja în remoul aerului drenat de elicea Mustangului din dreapta ... Fantastic ! Americanii merg ca la paradă, în patrulă perfectă ! Cine a spus că ... Pică uşor sub cel din dreapta, i se fixează în ampenaj. încă puțin, încă ... Stă americanul în vizor ca un ... Apasă comenzile tunului si mitralierelor ! Rafalele țîşnesc violent, carlingă se umple de mirosul cartuşelor trase. Corectează, striveşte iar comenzile armelor dar americanul pare să nu simtă nimic ! Nu se poate ! Nu ... desigur nu, iată-l, se răstoarnă ducîndu-se cu tristă nebunie spre pămînt ! Evantaiul celor trei, dreapta sus. Zadarnic ! Tîrziu ! „G”-ul locotenentului alunecă peste cel căzut de pe cer. Trăgînd. Încă, încă ... se rupe din fumul negru al Mustang-ului, revine la bombardiere. De departe, pentru că de departe este primit cu foc, pune rafalele pe ele. Nu observă efect însă ! Şi îşi aminteşte că undeva sînt celelalte trei Mustang-uri ! Decide o cădere de o mie metri, cîştig de viteză, degajarea în soare spre a nu fi văzut. Are însă Mustang-urile în urma sa. Iată-le, urcă, trei mărgele strălucitoare şi iuți, spre el. Cabrează puternic, aruncă privirea ... cel mai apropiat tocmai trage ! Ranversare bruscă, o clipă stă întors, nemişcat în spațiu, americanii trec ! Doi. Unul nu.

Atent, perfect manevrier, îi copiază mişcarea, este din nou în spatele său. Să pice ! ... Picaj cu overboust (forțare peste regimul maxim obişnuit, admisă pentru scurt timp). Degeaba ! Mustang-ul — scai după el. Crede că acela este un pilot foarte bun iar avioanele lor mult mai rapide decît ... nu crede nimic ! Gamă de vrile, viraje strînse, răsturnări şi semi-tonuri. Încă mai aproape. În poziție de tragere, în spate, Mustang-ul ! Aruncă manşa cu violență, în ochi i se aprind pete sîngerii ... Zadarnic ! Țîşneşte iar spre soare, n-ar fi văzut astfel. Cîteva clipe de urcare. Par netimp şi brusc ... loviturile seci, venite din spate. Seci. Scurte. Exacte. Este lovit ! Alarmat şi reflex ia şi repune maneta motorului: merge ! Răspunde ! Cît însă ? Cît încă ? În stînga cabinei trece dîra albă a glicolului țîşnit din sistemul de răcire. Glicolul, se duce glicolul ! ... Imagini de incendiu şi ardere îi dansează ucigător prin creierul prins în menghina panicii. Reduce motorul, întinde mîna, ca să arunce cupola; îl fascinează culoarea roşie a manetei ! Mintea i se limpezeşte însă. Înțelege. Aşteaptă: dacă nu ia foc imediat, cu viteza pe care o are, ar putea ... Secundele par ore. Temperaturile motorului dansează pe aparatele de bord. Căderea continuă, cu Mustang-ul în urmă. Parcă un fel de indiferență ... fată de toate ! La trecerea avionului venit de sus, rece, prin stratul umed cald, cabina se abureşte brusc. Coboară. Are acum doar 1.500 metri. Vede vag, doar prin parbriz. Menține „S”-urile strînse spre a evita tirul precis al Mustang-ului. O ultimă răsucire pe aripă, redresează la 300 metri. Din spate, gheara rafalelor îl țintuieşte. Şerpuie zănatic. Gîndul şi privirea caută loc. Orice loc, spre a putea aşeza „G”-ul pe burtă. Şi iar zvîcneşte ceva: păcat de avion ! Îi pare rău de avion ! „**22**”-ul său ! Credincios ... I se pare absurd, prostesc gîndul, dă totuşi comenzi de flaps şi tren, de aterizare normală. Un orz mărunt ... oare orz este ? Repede mîna, strînge chingile, aterizează ! Aşteaptă să se dea peste cap, terenul moale frînează puternic. Spre surprindere, nu se întîmplă nimic. Avionul se opreşte. Sare din carlingă, se adăposteşte, răsuceşte privirea spre cer: Mustang-ul trece, cabrează, se duce !

Respiră acum uşurat. Broboanele mari, sărate, de pe față, le simte alunecîndu-i pe buze ... Ca un rîu puternic, umflat de ploi, ceva țîşneşte, i se urcă pe dinăuntru cu zbatere, căutînd ieşire. Simte soarele cald, vede iarba, peria orzului (este totuşi orz !), pămîntul negru şi bun, simte cum vîntul îi trece uşor peste fața umedă ... îşi deschide haina de zbor. I se pare totul nou şi ciudat. I se pare că ... trăieşte !

„G”-ul său fusese lovit aproape peste tot, proiectilele trecînd prin rezervorul de benzină, elice, blindaj, radiatoare. . .

... iar domnişoarele Wartman, gazdele sale din tîrg, îi cer insistent să plece, să-şi caute altă casă de stat; ele nu mai pot suporta atîtea emoții !

on my six. . .

Capitanul Lafortune

de Yves Gandon

YVES GANDON

Capitanul Lafortune

Traducerea:
Florica-Eugenia
Condurachi

Dupa romanul aparut la
Editura UNIVERS 1972

Titlul original:
Yves Gandon
Captain Lafortune
Plon, Paris 1970

CAPITOLUL 2

Apollonie de Beloeil clătină din cap şi scoase un rîset care semăna cu un nechezat.

— Fortunat, ţi-ai înnodat cravata anapoda. Parc-ai fi un ţigan. Ai de gînd să te plimbi prin oraş costumat în halul ăsta ?

Aruncai o privire în oglinda mare, aşezată deasupra căminului, apoi, lipindu-mi un deget de buze, îi trimisei verişoarei o sărutare.

— Află, nobilă doamnă, că mi-am înnodat cravata à la Steinkerque, ceea ce înseamnă că este cum nu se poate mai la modă. N-ai văzut alaltăieri, la serata dată de onorabilul meu tată ? Toţi invitaţii aveau cravata legată aiurea, cu un capăt atîrnînd mai sus şi altul mai jos, şi toate femeile frumoase îi aplaudau.

Apollonie ridică din umeri.

— Şi-atunci, fiindcă mareşalul de Luxembourg a dormit un ceas mai mult decît Wilhelm ăla de Orania, dracu' să-l ia, şi abia a avut vreme să-şi azvîrle cravata în jurul gîtului, — toată casa regală urmîndu-i exemplul — înainte de a-l scărmăna pe blestematul de olandez, înseamnă că de acum înainte lumea bună să se ia la întrecere cu hamalii ?

— Dragă verişoară, moda nu se discută, fiindcă se bizuie pe capriciu. Chiar dacă nu rezistă decît o singură dimineaţă, pentru un bărbat de neam, important este s-o urmeze în dimineaţa aceea.

— Şi în ziua cînd mareşalul de Luxembourg nu va avea timp să-şi tragă nădragii, ce-o să facă domnul cu cravata à la Steinkerque, bărbatul de neam mare ?

— Îşi va lungi cămaşa, îi răspunsei, străduindu-mă să nu pufnesc în rîs.

Apollonie de Beloeil, vară de-a doua cu răposata mea mamă, era o femeie vajnică, bună de gură şi mereu cu o vorbă de haz pe buze. Slabă şi vioaie ca o nevăstuică, avînd acelaşi bot ascuţit, se învîrtea toată ziua prin casă, în clinchetul lanţului de chei, şi muştruluia slujnicele cu autoritatea unui sergent major. Se măritase la douăzeci de ani cu un căpitan din regimentul Royal-Champagne, dar, trei luni mai tîrziu, o ghiulea îi

răpise eroul, în 1667, dinaintea oraşului Lille. Mi-a povestit împrejurările acestui trist eveniment cînd a preluat sarcina de intendenţă, ca să-i cunosc şi eu taina.

— Vrei să mă crezi sau nu, verişorule, dar, cînd am primit vestea nenorocirii mele, de emoţie am început să privesc chiorîş.

— Îl iubeai mult pe căpitan.

— Viaţa noastră conjugală a fost scurtă. A plecat cu regimentul la cincisprezece zile după căsătorie, dar mă iubea la nebunie şi mi-a dat cele mai duioase dovezi. O ! e-adevărat că ochiul meu drept începuse s-o ia puţin razna, dar Matthieu — cum îl chema — zicea că tocmai asta i-a plăcut mai întîi la mine, fiindcă îmi dădea o înfăţişare ieşită din comun. Din nefericire, după moartea lui meteahna s-a înrăutăţit, şi-apoi a început să-mi crească perii ăştia nesuferiţi sub nas, pentru a-mi întregi portretul. Îţi spun toate astea, vere, să nu te sperii de mustaţa şi de ochii mei zbanghii.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Atunci am îmbrăţişat-o din toată inima. I-am spus că e cea mai scumpă verişoară din lume şi ea a rîs printre lacrimi. De atunci încolo am încheiat un pact de amiciţie şi îmi lua deschis apărarea cînd tata mă dojenea pentru vreo prostie a tinereţii.

— Bénigne, prietene, nu eşti deloc blajin cu un biet orfan, lipsit de dragostea de mamă. Ai obrazul să juri că la vîrsta lui nu erai mai rău decît el ?

Marchizul amuţea.

— Bine, continuă Apollonie, dar dacă nutreşti dorinţa vinovată de a seduce o frumoasă cu o cravată bună, păi atunci, dacă izbuteşti, cum arăţi ca un fante jigărit, în-seamnă că nu poate fi vorba decît cel mult de-o chioară.

— Deci nu va fi vorba de-o frumoasă, ci află, doamnă, că ţelul meu este mult mai anevoios. Nu-i vorba de-o frumoasă, ci de două.

— Dumnezeule !... Vrei să treci drept un monstru desfrînat şi pervers !... Ei bine, nu te cred. Te lauzi, Fortunat, te lauzi...

O luă la fugă, zguduită de rîs. Clinchetul cheilor se pierdu în spatele uşii. Ah, ce femeie bună şi îndatoritoare era Apollonie de Beloeil !

— Între timp, clipa fatală sosise. Aşa cum pusesem la cale, urma să-i fac o vizită mamei superbelor fete. Cu o zi în urmă l-am întrebat pe tata ce părere avea despre familia Valbert du Coudray şi spusele sale nu aveau darul să mă liniştească în privinţa celor ce gîndeam să fac. După părerea lui, contele Athanase aparţinea acelei categorii de indivizi care nu se dau în lături de la nimic. Se trăgea dintr-o familie nobilă din Picardia şi, atît cît se ştia, averea lui era destul de mare, dar felul în care o păstra şi o rotunjea dădea naştere la critici sau, cel puţin, la bănuieli. Pe contesă, toată lumea o socotea complicea lui şi deci o vîra în aceeaşi cofă. Se vorbea mai ales de o poveste cu un contracciu general de biruri care, la o vînătoare, ar fi fost surprins de soţ îmbrăţişînd-o pe furiş pe frumoasa Stephanie. Ar fi putut să fie doar o întîmplare nefericită, dacă domnul conte n-ar fi sosit la timp, însoţit de un om al legii care aşternuse amănuntele pricinii într-un proces-verbal. Nimeni nu ştia în ce fel fusese înăbuşită povestea, dar, şase luni mai tîrziu, soţul ultragiat cumpărase un somptuos palat în insula Notre-Dame, cu o sumă pe care nimeni n-ar fi crezut că o poate avea la îndemînă.

L-am întrebat pe tata de ce, ştiind cine era, nu se temea să primească în casă o pereche cu reputaţie atît de dubioasă.

— Ei, fiule, mi-a răspuns el după ce luă din tabachere puţin tutun spaniol de prizat, dacă oamenii nu şi-ar deschide uşile decît sufletelor bune şi nepătate, saloanele ar rămînea goale. Şi-apoi, acest de Valbert o fi poate o canalie învechită în rele, dar n-a fost prins niciodată eu mîna în sac. Adulmecă de departe afacerile bănoase şi este ascultat de toţi traficanţii. Am avut cîteva cîştiguri grase datorită lui.

— Şi despre fetele lui, dragă tată, ce crezi ?

Făcu cu ochiul.

— Ah ! ah ! Fortunat. Inima ți-a fost străpunsă de la prima încrucişare a spadelor?... Hai, nu te mai încrunta. Te înțeleg. Domnişoarele au o grație, un farmec, un foc... Dar nu ştiu mai mult decît ştii tu în legătură cu ele. Alaltăieri le-am văzut pentru prima dată şi nu ştiu despre ele altceva decît ce mi-a spus tatăl lor pe cînd îl felicitam pentru îndoita mîndrețe ! Abia au ieşit din pension şi nu umblă niciodată una fără alta. Asta-i va încurca mult pe viitorii curtezani. Te-ai hotărî oare să-ți încerci norocul ? Dacă-i aşa, te pun în gardă. Nu-i nimic mai periculos decît jivinele astea.

— Cred că glumeşti.

— Deloc, şi ca să-ți fac plăcere, îți voi spune că domnişoarele despre care vorbim sînt deocamdată în afară de orice bănuială. Chiar dacă, indiferent de situația ei în lume, femeia este, ca toți urmaşii primilor oamenii, alcătuită dintr-un trup şi dintr-un suflet, apoi tocmai trupul, adică partea materială, animală a firii ei, predomină. De ce ? Fiindcă are darul de a captiva, de a-l reține pe bărbat prin atracții, exterioare. Nu vei putea iubi o femeie pentru sufletul ei bun, pe care nu-l vei cunoaşte niciodată, ci pentru trupul ei frumos, care ştie să-ți deştepte simțurile. Este o prostie să spui că ochii sînt oglinda sufletului. Nu există ceva mai mincinos pe lume decît ochii femeilor.

— Tată, te-ai uitat bine la ochii Linei şi ai Trinei ?

— Ai şi ajuns să le spui pe numele mici ? Da, fiule, am remarcat ochii acestor domnişoare. Sînt foarte frumoşi, de altfel ca şi aceia ai mamei lor. Vreau să-ți mai spun doar că pe cît ochii femeii sînt mai frumoşi, pe atît trebuie să nu le dai crezare, căci toropesc judecata bărbatului. Nu eşti simțitor decît la strălucirea lor, la amăgitoarea lor blîndețe, la o sfîrşeală picurată cu meşteşug, şi uiți că, în spatele acestei îmbietoare aparențe, stă la pîndă o făptură ce cunoaşte toate vicleniile, gata la orice cruzime şi care se scaldă în minciună ca peştele în apă.

— Este cu putință, tată, să crezi că Line şi Trine ar fi în stare de asemenea răutăți ?

— Nu cred nimic. Mă tem doar pentru tine şi-aş vrea să te feresc de vreun pas greşit. Mama ta — fie-i țărîna uşoară ! — era o femeie sfîntă şi demnă. Rămîne de văzut dacă domnişoarele de Valbert du Coudray vor da dovadă de virtute. Sînt frumoase, dar frumusețea prea sigură de ea este de obicei un prost sfătuitor... De fapt, nici nu mi-ai spus de ce îmi ceri părerea despre aceste fermecătoare făpturi şi, dac-ai fost înhățat, care din ele te-a prins în undiță ?

— Nici eu nu ştiu. Sînt aidoma, la fel, identice din cap pînă-n picioare şi toate sinonimele care exprimă asemănarea n-ar fi de ajuns spre a spune cît de mult seamănă una cu alta.

— Hmm ! Dar, fiule, ştii bine că bigamia este interzisă prin lege şi bănuiesc că te vei mulțumi să te însori, doar cu una din ele.

— Mi-ai da binecuvântarea, tată ?

— Ți-am spus ce cred despre părinți. Contele de Valbert du Coudray este poate un ticălos, dar pe de altă parte poate doar un om dibaci poate fi un escroc de meserie, dar şi doar instrumentul unei netrebnice care-l învîrte pe degete. Stau deci la îndoială, dar, presupunînd că este în joc fericirea ta, o împotrivire netă din partea mea mi s-ar părea nelalocul ei. În plus, să nu uităm că, în afară de consimțămîntul meu, va trebui să-l capeți şi pe acela al tatălui alesei.

— Dacă îl am pe-al tău, tată, pot îndrăzni să sper orice.

— Hmm ! ți-ai cam dat drumul la vale... Păstrează-ți sîngele rece, Fortunat, dacă nu vrei să te laşi tras pe sfoară şi nu uita că cea mai proastă femeie va fi totdeauna în stare să ducă de nas pe cel mai viclean dintre bărbați.

Seara împînzea Parisul, o seară caldă şi apăsătoare, amenințată de furtună. Palatul de Valbert era aşezat pe cheiul Bourbon. Hotărîsem să mă duc pe jos, fără să fiu însoțit

de un lampagiu. Era doar ora şapte, dar cîrciumile şi ospătăriile îşi revărsau luminile galbene pe străzi, unde o mulţime de oameni ieşiseră la aer în faţa caselor.

Dinaintea bisericii Saint-Louis-des-Jesuites, un vizitiu, rezemat de caleaşca şi ţinînd biciul în mînă, stătea de vorbă cu un purtător de litieră, al cărui tovarăş bea dintr-o sticlă.

Am prins din zbor aceste vorbe :

— Poţi să spui ce vrei, Boniface. Astăzi regatul este condus de papa cel negru, împreună cu părintele La Chaise[1] şi cu văduva cocoşatului.

— Ia-o mai uşurel, Nicodeme, spuse omul cu sticla. Uită-te la dreapta.

Un preot ieşea din biserică şi cobora treptele din faţa ei. Vizitiul îşi scoase cu respect tricornul.

— Domnul să te aibă în pază, fiule !

Saint-Louis era parohia noastră şi, după cuviinţă, în fiecare duminică îl însoţeam pe tata la biserică. Aici, cu cinci ani în urmă, îl auzisem pe părintele Bourdaloue rostind discursul funebru pentru prinţul de Conde, la o lună după al domnului de Meaux care făcuse să răsune bolţile catedralei Notre-Dame. Tatăl meu îl prefera pe modestul iezuit, solemnului episcop, fiind de aceeaşi părere cu Trine. Ciudat lucru, religia îmi aducea în minte dulcea făptură a fetei ! „Parcă vorbeşte îngerilor”, spunea ea, dac-ar fi s-o cred pe maică-sa. S-ar părea că Trine era mai înclinată spre poezie decît sora ei, Line. Oare pe ea o voi alege ?

Am vrut să ies în strada Nonnains d'Hyères, luînd-o pe strada Prêtres-Saint-Paul. Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Auzii un zgomot sacadat de paşi grei venind din strada Figuier. Era o patrulă de arcaşi de strajă. Abia am avut vreme să mă pitesc sub bolta unei porţi. Nu li se îngăduia nobililor să poarte sabie, noaptea, decît dacă erau însoţiţi de un lampagiu, pentru ca poliţaii să-i poată recunoaşte.

După ce zbirii trecură mai departe, pornesc iarăşi la drum ca să ies în cheiul Celestins. Noaptea întunecase acum albastrul cerului, pe care sclipeau cîteva stele, şi, cu toate că luna nu se vedea, parcă aruncase peste el o pulbere fină, argintie. La dreapta, spre piaţa Grève, zăresc umbrele a vreo zece oameni, de unde venea şi larma unei încăierări, urmată curînd de zăngănitul săbiilor. Furtuna care şedea la pîndă încingea minţile oamenilor. Grăbesc pasul să trec podul Marie între casele care-i mărgineau primele trei arcade. Ferestrele erau slab luminate.

De mai multe ori mi se întîmplase să bat mingea pe terenul din insula Notre-Dame. „A treia casă după terenul de joc”, îmi spusese doamna Stephanie. Ajung în faţa palatului mîndru, cu ferestre înalte, apărate de gratii şi cu o poartă mare, deasupra căreia mi se păru că zăresc un mascaron, înfăţişînd un cap sculptat de faun. Nu aveam de ce să mai stau pe gînduri. Totuşi, fără voia mea, îmi aminteam de reţinerile tatii. Şi dacă, într-adevăr, contele şi contesa de Valbert erau nişte aventurieri, nişte oameni dubioşi, el un ticălos, şi ea o nemernică ? Dar ce interes ar avea şi unul şi altul, unul sau celălalt, să-l atragă în cursă, să-si bată joc, în sfîrşit să-l vîre într-un pocinog pe un băiat de douăzeci de ani, de pe urma căruia puteau mai mult să spere decît să se teamă? În spatele meu fluviul curgea fără o dungă, fără un clipocit. Ridic ciocanul porţii şi zgomotul loviturii lui mi se păru că răsună în toată insula.

Aştept o lungă clipă pînă ce se trage zăvorul. Un felinar se ridică pînă la înălţimea capului meu. În spatele felinarului, o privire neîncrezătoare scapără deasupra unui nas ascuţit lipit de un obraz pămîntiu.

---

[1] François La Chaise (1624—1709), iezuit, duhovnicul lui Ludovic al XIV-lea. Numele i-a rămas legat de cel mai mare cimitir din Paris, întemeiat pe locul grădinilor locuinţei sale.

— Sînteți domnul de la Prée? spuse omul cu jumătate de gură.

Da, eu sînt.

— Dacă vreți să aveți bunăvoința de a mă urma... Intru. Poarta se închide cu toată greutatea. Mergînd în spatele omului, străbat o curte pardosită cu lespezi, în fundul căruia, la dreapta, urc trei trepte, apoi, după ce las în urmă o ușă cu geamuri, mă pomenesc în pragul unei scări în formă de potcoavă, mărginită de un parmalîc cu baluştri.

— La primul cat, domnule. Trageți de mînerul clopoțelului.

Omul dispăru în umbră. Ciudată primire. Încep să urc scara. Cu toată străduința mea de a face cît mai puțin zgomot, pașii scîrțîie pe piatră. Nu sînt călăuzit decît de lumina slabă a unui singur felinar zidit în perete între parter și primul palier.

Ajuns aici, mă opresc și încerc să mă conving că n-are nici un rost să fiu emoționat, deși inima îmi bate tare. Venisem să fac curte unor delicioase domnişoare, cu îngăduința şi în prezența mamei lor și în scopurile cele mai cinstite. Vor cînta pentru a-mi face plăcere şi nu aveam nici un motiv să-l socot pe tatăl lor drept un ticălos, îmi recapăt sîngele rece. Trag de mînerul clopoțelului, care de fapt era un cordon, gros, și o sonerie țîrîie în fundul casei. Zarurile sînt aruncate.

Uşa se deschide, O slujnică tînără, cu fustă scurtă, se îndoaie într-o plecăciune adîncă. Ridicîndu-se, îşi dezvăluie obrajii ca nişte mere domneşti, un nas micuț, şi cîrn şi o gură obraznică.

— Domnul conte este aşteptat.

Văd că îmi cunoaşte titlul, după cum portarul îmi ştia numele. Vizita mea nu este deloc tăinuită şi mă cam mir, deoarece contesa pretinsese că face lucrurile pe sub ascuns din cauza absenței soțului. Probabil are o deplină încredere în discreția slugilor ei. Ce-are a face ? Ce-mi tot pun întrebări prosteşti ?

În anticamera unde am fost poftit, un imens candelabru de lemn aurit, atîrnat de tavan, luminează panourile zugrăvite în alb şi decorate cu motive florale şi rozete. Slujnica deschide o altă uşă şi dispare. Lungită pe un divan, între două gheridoane pe care se află sfeşnice cu mai multe brațe, o zăresc pe contesa de Valbert du Condray, într-o amplă rochie de casă trandafirie. La doi paşi de ea, un taburet îmbrăcat în damasc verde. Într-un colț al încăperii, un clavecin.

— Apropie-te, prietene, îmi spune un glas frînt. Ah! am să-ți dau nişte veşti proaste. E foarte adevărat că o nenorocire nu vine niciodată singură. Soțul meu trebuia să părăsească Parisul ieri. Nu ştiu ce l-a împiedicat, dar şi azi dimineață tot aici era. Tocmai cînd mă pregăteam să-ți trimit un bilet spre a amîna vizita, amîndouâ fetele mele — da, amîndouă deodată, asta-i soarta gemenelor — au fost apucate de o criză de friguri, nu ştiu de care, dar în orice caz dintre cele mai violente. Adineauri medicul le-a luat sînge, le-a dat o curățenie şi mititelele sînt tare abătute. În zăpăceala mea am uitat să te vestesc.

— Şi contele n-a plecat ?

— Acum sper că da. N-a venit la cină şi de dimineață mi-a spus că are de gînd să pornească la drum înainte de prînz. Îl aşteaptă o mulțime de treburi, la moşii şi se arăta foarte nerăbdător să plece odată.

Întinde mîna s-o sărut. Îmi apropii buzele într-un sărut fugar, dar ea prelungeşte strîngerea de mînă, insistă. Un inel cu blazon, pe care îl poartă în deget, îmi intră în carnea obrazului lăsînd o umbră albă pe care, ridicîndu-mi capul, o zăresc în oglinda de pe panoul din spatele ei. Nu-mi pot reține un mic strigăt.

— Iartă-mă, îmi spune ea. Sper că nu te-a durut. Dar nu sta în picioare. Adu mai aproape taburetul şi şezi aici, lîngă mine, ca să te văd mai bine.

Mă supun. Îmi cuprinde capul în mîini şi mă țintuieşte cu privirea.

— Nu, spune ea, nu se va întîmpla nimic.

Dîndu-mi drumul, îşi opreşte mîinile pe obrajii mei, mîngîindu-mă uşor.

— Ah ! suspină ea, trebuie să mă ierţi că sînt atît de nervoasă. Eşti încă prea tînăr pentru a înțelege disperarea unei femei care suferă de singurătate şi de neînțelegerea celor din jur. Ah ! bărbaţii ăştia, care îţi jură iubire veşnică şi care, după ce se satură, nu se mai gîndesc decît să alerge după fuste ! La vîrsta dumitale, mai ales dacă ai un suflet nobil, încă n-ai pierdut toată prospeţimea simţămintelor. De cînd te-am văzut Fortunat, mi-am dat seama că ai o inimă simţitoare. Să mă fi înşelat oare?

— Doamnă...

— Trebuie să ştiu mai multe despre dumneata. Vrei să-mi dai mîna, să-ţi citesc viitorul ?

Lucrurile iau o întorsătură ciudată, dar cum să mă împotrivesc? Îi dau mîna. Contesa o ia, o pipăie, o întinde, o cercetează. Făcînd acestea, se apleacă, rochia i se desface şi un parfum aţîţător îmi umple nările. Pe cuvîntul meu de nobil, fără să vreau descopăr că, în afară de rochie, nu mai are nimic pe ea. Şi iată că începe să-mi ghicească.

— Linia vieţii este frumoasă. Ai să trăieşti mult, Fortunat. Doar dacă... Fereşte-te de dueluri, da, da, fereşte-te de dueluri.....

Rîde scurt, scrîşnit, ciudat.

— Dar linia inimii...

Glasul pare răguşit. Îmi trage mîna, o aşază pe sîn şi o apasă uşor... Mi se înfierbîntă creierii.

— Fortunat, ascultă-mă...

Line! Trine! Ajutor! încerc să-mi vin în fire. Vreau să-mi desprind mîna. Prea tîrziu ! O uşă se deschide brusc şi un glas furios, în care recunosc timbrul cavernos al contelui, zguduie odaia.

— Nu te sfii, tinere. Vrei să ţin lumînarea ?

Ciuma să te ia ! Într-o clipă am mirosit uneltirea. Bănuielile tatălui meu erau îndreptăţite, Am căzut în cursa întinsă de frumoasa Stephanie, în înţelegere cu ticălosul ei soţ. Mă ridic dintr-o mişcare, cu mîna pe mînerul săbiei. Sinistrul conte, rînjind şi dînd cu capul înainte, se apropie de mine. Stephanie, care se ridicase şi ea, încearcă să se aşeze între noi.

— Te implor, Athanase. Nu te lăsa înşelat de aparente. Nu există nimic, dar absolut nimic, între mine şi acest domn, în afară de un nefericit concurs de împrejurări.

O dă la o parte cu mîna.

— Doamnă, treci la locul dumitale.

Ea se dă îndărăt, îşi ascunde capul în mîini, se preface că plînge. Oh, înşelătoarele ! Un naiv ar putea s-o creadă sinceră. Se prăvăleşte pe divan, făcînd pe îndurerata. Contele, stă înfipt dinaintea mea, şi răsuflarea lui puternică, de gornist, mă izbeşte în obraz.

— Şi acum, domnule de la Pree de la Fleur, — de floarea mărului, se-nţelege — s-o luăm pe rînd. Dau peste dumneata, în casa mea, făcîndu-i curte nevesti-mi, care, printr-un nefericit concurs de împrejurări, sînt de acord...

Face trei paşi spre doamna Stephanie, care continuă să scîncească. Îi desface brutal rochia, care, aşa cum văzusem puţin prea tîrziu, reprezintă singurul ei veşmînt. Cu un gest de virtuoasă indignare, ea şi-o închide la loc.

— ...care, printr-un nefericit concurs de împrejurări, cum spuneam, nu este mai îmbrăcată decît mama Eva înainte de păcat. Eşti de acord, domnule, că am toate motivele să-mi ies din fire şi, considerîndu-mă jignit, să-ţi cer socoteală. Iată despre ce, cu îngăduinţa dumitale, vom sta de vorbă. Fă bunătatea şi ia loc.

Ciudat personaj ! Unde vrea să ajungă ?

— Dar, domnule...

Glasul, lui devine amenințător,

— Te-am poftit să şezi.

Împinge spre mine un fotoliu îmbrăcat în tapiserie şi mi-l arată cu mîna. Mă aşez, deci, şi el ia loc în fața mea.

— În cazul cînd nu ştii, te încunoştințez că există o justiție, tinere domn. Providența, care rînduieşte bine toate lucrurile, nu îngăduie ca soții loviți în onoarea lor să fie călcați în picioare fără să se poată răzbuna. În seara asta, aveam de gînd să cinez pe nepregătite cu doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Vin acasă cu amîndoi, îi las în anticameră, intru să-i dau de veste nevesti-mi şi, ce văd ? Doamna, pentru care întreaga curte şi întreg oraşul ar fi jurat că-i o sfîntă, e pe cale să-mi pună coarne. Se cuvine ca nişte martori să facă dovada nefericirii mele. Îngăduie-mi să-i chem de față.

Cinismul lui mă lasă mut. Se năpusteşte spre uşa anticamerei. Văd cum intră doi vlăjgani întunecați, cu gesturi de spadasini şi sabia la şold. Tricornurile lor despică aerul într-un salut prea plecat, în vreme ce stăpînul casei începe să urle cu o voce schimbată, dramatică :

— Domnilor, spre marea mea ruşine am surprins-o pe contesa de Valbert în plin exercițiu de cochetărie cu domnişorul acesta. Judecați şi dumneavoastră.

De data asta, cu un gest brutal, descoperă doar umerii albi ai soției lui, care se preface că păleşte la asemenea jignire şi aruncă spre noii-sosiți o privire pierdută.

— Domnilor, învinuirea pe care mi-o aduce soțul meu nu se întemeiază decît pe nălucirile unei minți roase de gelozie. Jur pe conştiința mea că sînt neprihănită.

Contele de Valbert rînjeşte iarăşi.

— Domnii aceştia nu sînt orbi. În orice caz, doamnă, aş fi o gazdă rea lăsîndu-i să plece neospătați din pricina rătăcirii dumitale. Peste un ceas li se va servi cina. Du-te şi pregăteşte cele de trebuință. Te scutesc să iei parte la ce va urma.

Contesa iese, cu chipul crispat şi bărbia sus. Contele se întoarce spre mine.

— Acum am rămas între noi.

Mă ridicasem la intrarea celor doi spadasini. Îi prezintă.

— Baronul de Malapart, cavalerul de Bourdaillae. Apoi, adresîndu-se lor :

— Prieteni, am nişte socoteli cu domnul. Făceți-mi plăcerea şi aşteptați-mă alături. Voi isprăvi, repede.

Cei doi dispar, fără să fi auzit cum le sună glasul. Nu încape nici o îndoială că sînt nişte martori cu simbrie. Iar contele crede că se va juca de-a şoarecele şi pisica.

— Tinere, spune pe ton glacial, aş avea dreptul să te ucid. Flagrant delict de adulter. Nici un om de onoare nu m-ar putea învinui.

Se plimbă în lung şi-n lat, vorbind, mai departe:

— Nu sînt un ucigaş şi dacă, peste puțin, vei fi un om mort — nu se ştie nici cine va trăi, nici cine va muri — va fi din pricină că ştiu să lovesc mai bine decît dumneata. Totuşi, ținînd seama de tinerețea dumitale şi de bunele relații pe care le-am avut mereu cu tatăl dumitale, al cărui unic moştenitor eşti, îți ofer o şansă. N-ai decît s-o prinzi din zbor. Orice greşeală trebuie să-şi primească pedeapsa. Deci trebuie să fii pedepsit. În ce fel ? Te Las pe dumneata să alegi. Să presupunem că îți cruț viața. Ce mi-ai da în schimb ? Gîndeşte-te că eşti la cheremul meu. Poate ai auzit că sînt un foarte bun mînuitor al spadei. Cei doi gentilomi pe care i-ai văzut adineauri sînt încă şi mai pricepuți decît mine. Mă tem pentru viața dumitale, la gîndul că te vei înfrunta nu numai cu mine, dar şi cu ei.

Era timpul să ripostez. Acum ştiam cu cine aveam de-a face. Mă aflam într-o stare de inferioritate față de conte, care sta în picioare, îmbrîncesc deci fotoliul cu un gest atît de violent încît se răstoarnă. În acelaşi timp, prind din nou în mînă garda săbiei.

— Trei împotriva unuia singur, domnule, şi îndrăzneşti să spui că nu eşti un ucigaş?

Ridică din umeri.

— Ai un sînge clocotitor, domnule de la Pree, eşti tînăr, dar m-ai înțeles greşit. Dacă ofensa pe care mi-ai făcut-o nu este plătită cu sîngele dumitale, nu-i oare firesc să fiu plătit cu altă monedă, şi de ce nu cu bani ? O ! n-am să fiu prea pretențios. Ştiu bine că meriți mai mult, dar mă mulțumesc să-mi iscăleşti un bilet de o sută de mii de livre şi îți dau drumul. Tatăl dumitale este bogat şi nu ştiu ce n-ar fi în stare să facă pentru a-l salva de la moarte pe unicul purtător al numelui, rămas în viață !

Şi-a scos deci masca. Escrocul şi-a dezvăluit adevărata față. Cînd buna doamnă Stephanie îmi citea în palmă că aş face bine să mă feresc de încăierări, ştia ce spune şi îi pregătea calea pehlivanului ei. soț. Fortunat, dragul meu, a sosit clipa cînd trebuie să dovedeşti, că un dragon din regimentul lui Pomponne nu se lasă prins în laț de primul pungaş venit, chiar dacă poartă titlul de conte.

Îmi trag cu hotărîre sabia din teacă şi spun gingaş :

— Domnule, am ales. Nu ştiu dacă blazonul dumneavoastră are o bară, dar cu regret constat că nu vă purtați ca un gentilom. Fireşte, în ciuda bănuielilor mele, vă stau la dispoziție.

O decepție amară se citeşte pe fața lui Athanase de Valbert du Coudray. Obrazul lui, de obicei gălbejit, devine împurpurat. Scrâşneşte din dinți şi face o ultimă încercare de a salva cele o sută de mii de livre pe care crezuse că şi pusese mîna.

— Chibzuieşte bine, tinere ! N-ai nici o şansă dintr-o sută să ieşi teafăr dintr-o ispravă în care nu deții un rol frumos.

— Îl prefer pe-al meu, decît pe-al domniei-voastre, domnule. În gardă !

În ochii lui, mai galbeni decît obrazul, ochi de behliță sau de pisică sălbatică, izbucneşte furia animalului prins în capcană.

— Nu ne putem încaieră aici, spuse el. Să mergem pînă la podul Marie. Mîine voi porunci să se citească o slujbă pentru odihna sufletului dumitale.

— Fiți încredințat că vă voi face acelaşi serviciu, în cazul, cînd norocul vă va fi potrivnic, domnule.

Acest schimb de amabilități nu pare să fie pe gustul său.

— În curînd vei regreta acest ton obraznic, cocoşelule.

Îmi arată uşa. Trec în anticameră, tot cu sabia în mînă. La vederea mea, cei doi spadasini, care şedeau pe o banchetă, se ridică în picioare, ca pe arcuri. Mă aşez cu spatele la un perete şi îi fac să iasă înaintea mea. Fii atent la dreapta, fii atent la stînga, ultim vlăstar al familiei de la Pree de la Fleur ! Pe scară, mă țin la aceeaşi înălțime cu sinistrul Athanase. Poarta care dă spre chei se închide în urma noastră ca lespedea unui mormînt.

Nici o adiere nu tulbura văzduhul, din ce în ce mai apăsător, şi nici o stea nu mai sclipea pe cerul ca funinginea : toate semnele unei furtuni gata să se dezlănțuie.

O tăcere deplină domnea peste insula care părea pustie. La colțul străzii Deux Ponts, contele de Valbert se opri sub un felinar care răspîndea în jur o lumină slabă.

— Acum, să ne măsurăm, domnule, îmi spuse, şi roagă-te lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor.

Se aşeză în poziție de luptă, apoi făcu nişte pase în gol. Avea o mînă agilă şi se mişca iute. Poate era un scrimer mai bun decît mine şi datorită experienței putea să mă înfrîngă. Uitase însă că necunoscute sînt căile cerului. Am parat prin cvartă două bote nereglementare şi, cum îşi căuta loc să treacă la un nou atac, un fulger, însoțit de un bubuit asurzitor de tunet, sfîşie norii şi un trăsnet căzu foarte aproape de noi, în fluviu.

Luat pe nepregătite, făcu un pas în lături şi pe dată îl atacai. Se prăbuşi ca o paiaţă căreia i s-au tăiat sforile, pe cînd ploaia începea să cadă.

În timpul acestui scurt asalt, cei doi spadasini cu simbrie, prezentaţi drept baronul de Malapart şi cavalerul de Bourdaillac, se ţinuseră cuminţi la cîţiva paşi de contele de Valbert. Terminînd cu acesta, mă aşteptam să-i văd cum tabără pe mine şi mă pregăteam să-mi vînd scump pielea, dar iată că-mi este dat să asist la un cu totul alt spectacol. Unul din ei, apropiindu-se de trupul întins pe jos, îşi pune un genunchi la pămînt ca să-l cerceteze.

— Sabia i-a intrat drept în inimă, spuse el. Requiescat in pace ! Felicitările mele, domnule. Nici eu n-aş fi dat o lovitură mai bună.

Văd că-l caută pe mort prin buzunare, apoi se scoală cu o pungă în mînă.

— Nu ne socotiţi nişte mardeiaşi, spuse el mai departe. Avem nobila meserie de profesori de scrimă şi contele ne făgăduise o anumită, sumă, pe care urma să ne-o dea după ce vă ucidea. Era un om prea sigur de el. Ne-a spus să nu ne amestecăm decît dacă veţi opune o rezistenţă prea mare. Acum e mort. Noi n-avem nimic cu dumneavoastră şi de altfel clientul nostru n-a socotit că e nevoie să ne spună cum vă cheamă, dar moarte pentru moarte, ce e dat e dat... Trebuie să vă mărturisesc că sînt la fel de puţin baron, pe cît este colegul meu cavaler. Mă numesc Malapart şi el Bourdaillac, fără nici o particulă nobiliară, şi amîndoi sîntem de fel din Poitou. Dacă veţi avea vreodată nevoie de serviciile noastre, sala unde predăm arta scrimei se află pe strada Echarpe, peste drum de piaţa Royale. Sîntem bine cunoscuţi în meseria asta şi ciopîrţim şi noi cît putem mai bine. Îşi încheie declaraţia cu un rîs sinistru, pe cînd cel de-al doilea spadasin atinse cadavrul cu vîrful cizmei.

— Ce să facem cu omul ăsta ? Să-l aruncăm în gîrlă ? Pe o ploaie ca asta o să fie la fel de ud.

Am protestat.

— Să nu faceţi aşa ceva. Are drept la o groapă creştinească.

— Puah! spuse Malapart. Sînteţi prea inimos, domnule. A vrut să vă omoare. Mă gîndeam şi eu aşa, să vă fac un serviciu. Doar nu l-aţi ucis chiar dumneavoastră ? Dacă asta vă e voia, să-l lăsăm dar unde se află. Plouă cu găleata şi n-am chef să mă ud pînă la piele. Acum arcaşii de strajă se adăpostesc şi ei ca toată lumea. Ce-ar fi s-o ştergem ? Sluga dumneavoastră !

Se îndepărtară aproape fugind şi din nou, un fulger lumină cerul. Mă aplecai asupra mortului să-i închid ochii. Ploaia îi umpluse de lacrimi.

Va urma...

Expediții și Exploratori

Thor Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf şi explorator norvegian cu realizări ştiinţifice în zoologie şi geografie. A devenit celebru datorită Expediţiei Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 - Fatu Hiva	-	Hunt for Paradise
1947 - Kon-Tiki	-	The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - '56 - Rapa Nui	-	Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - '70 - Ra	-	The Ra Expeditions
1978 - Tigris	-	The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLUL I

O TRESTIE FÎLFÎIE ÎN VÎNT

O rupem. Plutește. Poate susține o broască.

Două sute de mii de trestii fîlfîie în vînt. O întreagă cîmpie se agită ca un lan verde de grîu de-a lungul țărmului.

O tăiem în păpuși ca niște snopi mari de grîu. Legăturile plutesc. Mergem pe puntea lor. Un sovietic, un african, un mexican, un egiptean, un american, un italian și un norvegian, eu, împreună cu o maimuță și cu o mulțime de găini cloncănitoare. Pornim spre continentul american. Ajungem în Egipt. Vînturile duc cu ele nisip ; toată Sahara e numai nisip și te-ncinge.

Abdullah mă asigură că trestiile vor pluti, îi explic că America e foarte departe. El nu poate să creadă că nu tuturor oamenilor de acolo le displac oamenii negri, dar îl asigur că greșește. Nu știe unde se află continentul american, dar e convins că va ajunge acolo oricum, dacă vîntul va continua să bată tot așa în direcția aceea. Vom fi în siguranță pe tulpinile de papirus (atît de izbitor asemănătoare cu obișnuita trestie) atîta vreme cît rezistă parîmele. *„Cît rezistă”,* spune el. Dar vor rezista ?

Am simțit că cineva mă scutură de umăr și m-am sculat. Era Abdullah. „E ora trei”, spune el. Trudim din nou. Soarele te frige chiar și în corturile din pînză tare. Ridicîndu-mă privesc prin ușa întredeschisă. Căldura uscată și soarele orbitor se năpustesc asupra mea. Soare, soare, peste tot numai soare. O întindere de nisip inundată de soare se întîlnea cu lucrul cel mai albastru din lume : cerul senin al deșertului dezvăluit în soarele de după-amiază deasupra unei lumi de nisip gri-auriu.

Un șir de trei piramide mari și două mici, așezate astfel de parcă ar fi dinții unui rechin, se profilează pe bolta cerului. Au rămas așa încremenite, încă de pe vremea cînd oamenii trăiau în mijlocul naturii confundîndu-se cu ea. În fața lor, jos în strîmtoare, se zărește ceva ce dăinuiește vremurilor, construit ieri, sau poate cu zece mii de ani în urmă — o corabie în nisipul deșertului, un fel de Arcă a lui Noe împotmolită și părăsită în pustietatea Saharei, departe de valuri și de alge. Lîngă ea stau două cămile rumegînd. Ce rumegă oare? Poate „barca de hîrtie”. Este construită din papirus. Trestiile aurii au fost strînse în snopi care au luat forma unei corăbii cu provă și pupă, avînd catargul înfipt parcă în cerul albastru.

Abdullah se și afla în drum către ea. Doi băștinași buduma negri ca tăciunele, în robe albe fluturînde se cațără pe punte, în timp ce niște arabi în veșminte colorate trag în sus legături proaspete de papirus. E de lucru, nu glumă ! *„Bot, Bot”*, strigă Abdullah. Aduceți trestii. Am ieșit clătinîndu-mă pe nisipul fierbinte ca și cum m-aș fi trezit dintr-un somn de o mie de ani. De necrezut, ei lucrează totuși pentru mine, pentru că eu am fost acela care a avut ideea năstrușnică de a reînvia meșteșugul constructorilor de corăbii, abandonat de faraonul Keops și de cei de pe vremea sa, atunci cînd s-a dat poruncă să se construiască grandioasele piramide ce stau acum mărturie ca un lanț de masive muntoase. De după ele stă ascuns, de străzile moderne ale orașului Cairo tip

secolul XX, şantierul nostru naval ce se întinde jos, de cealaltă parte, în valea verde a Nilului.

De cum ieşi din cort ți se întinde în fața ochilor o mare de nisip. Nisip fierbinte, piramide, iar nisip şi grămezi uriaşe de trestie uscată, trestie fragilă de papirus, duse oamenilor cu pielea de culoarea cafelei de pe corabie ce strîngeau funiile ajutîndu-se de mîini, dinți şi picioare. Construiesc o barcă, o barcă de papirus. Un kaday, cum îi spun ei în limba buduma. Şi ei ştiu ce construiesc. Dinți şi degete îndemînatice leagă cu parîme trestiile aşa cum numai vechii meşteri ar fi putut s-o facă. *„O barcă de hîrtie"*, au spus oamenii de la Institutul pentru cercetarea papirusului, de jos, din valea Nilului. Acolo înmoaie ei trestiile în apă şi le transformă într-un soi de hîrtie aspră pentru a le arăta turiştilor şi oamenilor de ştiință pe ce şi-au pictat cei mai vechi savanți ai lumii, cu hieroglife, memoriile.

O trestie de papirus[1] este o tulpină de floare, moale, plină de sevă, pe care chiar şi un copil o poate îndoi sau rupe uşor. Cînd este uscată pocneşte ca un chibrit şi arde ca hîrtia. Pe jos, în fața mea, se află o bucată uscată de papirus ca o iască, foarte răsucită şi ruptă în zigzag. Fusese aruncată acolo încă de dimineață de un bătrîn arab indignat, după ce mai înainte o strivise între degete. Apoi scuipase după ea, arătînd-o disprețuitor : *„Porcăria asta nu poate să țină nici un cui, cum o să fixați catarge la aşa ceva?"* Bătrînul era un constructor de bărci priceput care venise cu autobuzul din Port Said ca să încheie cu noi un contract pentru catargele şi echipamentul corăbiei pe care voiam s-o construim. A fost atît de ofensat de oferta noastră, încît a plecat cu autobuzul următor fără a pierde însă prilejul să ne spună că ori vrem să ne distrăm pe seama unui meşter cinstit, ori că oamenii de astăzi nu mai ştiu ce trebuie pentru construirea unei ambarcații ca lumea? Era de prisos să-i explicăm că văzusem asemenea corăbii pictate pe pereții camerelor mortuare ale vechilor constructori de piramide din deşert, împreună cu alte picturi reprezentînd oameni cu cap de păsări şi şerpi cu aripi. Şi mai este adevărat că papirusul e un lujer catifelat în care nu poți bate un cui sau prinde un şurub. *„O barcă de hîrtie ! Nu-i bună la nimic ! Mulțumesc pentru biletul dus-întors !"*

Acum ce-i de făcut? Corăbiile trebuie să aibă catarge. Cei trei prieteni negri de prin partea lacului Tchad, din inima Africii, spuneau că meşterul e un idiot dacă nu poate să-şi imagineze un adevărat kaday, care întotdeauna a fost construit din trestii. Mai mult decît atît, ei nu văzuseră niciodată catarge pe un kaday. Atunci, la ce bun toate acestea? Atunci cînd oamenii doreau să treacă apa, ei foloseau vîslele. Lacul Tchad e mare, iar marea nu poate fi mai mare, spuneau ei.

Au continuat să strîngă snopii cu un calm imperturbabil. Era specialitatea lor. Pentru ei arabul din Port Said era un nepriceput care nu văzuse niciodată un kaday.

---

[1] Este vorba de Cyperus papyrus, plantă ierboasă, cu tulpina goală, de grosimea brațului şi cu înălțimea de 2,5—3 m care creştea în antichitate pe malurile Nilului şi în bălțile deltei fluviului. Astăzi papirusul nu mai creşte în Egipt, el putînd fi întîlnit în Italia şi Gabon. Rugam cititorul deci să nu confunde „trestia de papirus", termen folosit de autor, cu Phragmites communis, trestia, una dintre cele mai comune plante, cu frunze late de 1—3 cm şi înaltă pînă la 4 m, întîlnită la marginea apelor lin curgătoare, lacurilor, bălților, care alcătuieşte, în cea mai mare parte, plaurul Deltei Dunării.

M-am înapoiat în cort şi am scos din mapă schițele şi fotografiile corăbiilor vechi egiptene din picturile de pe pereții camerelor mortuare. Nici urmă de cuie în barca de papirus. Un suport gros şi mare era legat cu socar[2] în vîrful mănunchiului de papirus, în locul pe unde trece catargul, a cărui bază se prinde jos, pe fund, într-un butuc de lemn şi se fixează cu o parîmă. Am dat desenele de-o parte şi m-am întins pe spate peste un morman de parîme şi teugi aşezate de-a lungul cortului. Era mai răcoare aici şi puteam chibzui la ceea ce mă angajasem, la temeiul pe care îl aveam ca să pot crede că o asemenea ambarcație putea fi folosită în afara Deltei Nilului, şi, în cele din urmă a trebuit să recunosc că presupunerea mea se baza mai mult pe intuiție decît pe fapte concrete.

Atunci cînd mă hotărîsem să construiesc pluta „Kon-Tiki” din butuci de balsa, argumentele mele erau cu totul diferite.

Este adevărat că nu văzusem niciodată un lemn de balsa nici atunci şi nici altădată nu navigasem cu o astfel de ambarcație, ca să nu mai vorbim de o plută. Atunci mă bazam însă pe o teorie temeinic dovedită ştiințific a cărei concluzie era logica. Acum nu aveam nici una. Înainte de a mă aventura pe „Kon-Tiki” strînsesem destul material pentru a umple un manuscris voluminos cu date care dovedeau, spre satisfacția mea, că o ramificație a celei mai vechi civilizații din Peru a ajuns în insulele polineziene înaintea tuturor călătorilor care atinseseră estul Pacificului plecînd din Asia. Pluta de balsa era considerată obiectul cel mai asemănător cu o ambarcație cunoscută în Perul antic. Am tras deci concluzia că trebuia să fie bună pentru navigația pe mare ; altfel, cum ar fi putut vechii peruvieni să ajungă în Polinezia? Nu aveam alte motive să cred în calitățile unei plute de balsa, dar concluzia s-a dovedit a fi bună.

Acum situația era alta. Nu exista nici o dovadă că vechea civilizație egipteană ar fi ajuns în insule ori în continente mai îndepărtate. Alții, mulți la număr, erau de altă părere; ei credeau că vechii constructori de piramide egiptene au dus cu ei în zona tropicală a continentului american, cu mult înaintea lui Columb, elemente ale culturii lor. În ceea ce mă privea nu am găsit nici o dovadă concludentă în sprijinul acestei teorii, dar nici vreo probă contrară. Mă fascina problema, dar nu eram în situația de a găsi soluția cea bună. Ştiința părea mult prea neputincioasă în fața acestei enigme. Oricine caută o legătură posibilă între civilizațiile antice ale Egiptului şi Mexicului va descoperi goluri mari, inexplicabile, în cronologia faptelor şi un ocean de apă de zeci de mii de ori mai mare decît Nilul.

Pentru călătoriile pe mare, egiptenii nu avuseseră, la început, decît ambarcații făcute din mănunchiuri de tulpini de papirus. Mai tîrziu şi-au construit corăbii lungi din scînduri aşezate în formă de coadă de porumbel, destul de şubrede pe marea zbuciumată, dar foarte nimerite pentru orice fel de transport pe apele calme ale Nilului. La cîteva sute de iarzi de cortul în care mă aflam, la picioarele piramidei lui Keops, prietenul meu, egipteanul Ahmed Joseph, încerca să potrivească părțile componente ale uneia dintre cele mai grozave corăbii de lemn ale faraonului Keops. Nu de mult,

[2] Sortiment de parîmă vegetală cu diametrul între 16—38 mm, folosit la manevrele curente ale velelor şi pentru diferite legături la bord.

arheologii au descoperit că de fiecare parte a piramidei se află îngropată cîte o astfel de corabie mare, în total fiind păstrate intacte patru corăbii. Ele se găsesc la adîncime, în camere închise, acoperite cu lespezi imense de piatră. O singură deschidere a dat la iveală, pînă acum, sute de grămezi de scînduri din lemn de cedru aşezate în stive, nealterate, în aceeaşi stare în care fuseseră îngropate în urmă cu 4600 de ani, aproximativ cu 2700 de ani î.e.n. Custodele şef, Ahmed Joseph, era ocupat acum cu trecerea unei parîme noi prin miile de găuri mici pe unde existase o dată o parîmă de cînepă care ținea corabia laolaltă. Rezultatul a fost o corabie lungă de peste 42 m, de formă perfect hidrodinamică şi elegantă. Nici vikingii n-au construit ceva mai grațios şi mai mare cînd, cu cîteva milenii mai tîrziu, începuseră să navigheze pe mările învolburate.

Se spunea că între cele două feluri de corăbii există o deosebire esențială. Cele ale vikingilor erau construite pentru a înfrunta valurile oceanelor, în timp ce corabia lui Keops fusese făcută anume pentru serbările şi ceremoniile care aveau loc pe apele cele mai liniştite ale Nilului. Urmele din lemnul corăbiei, brăzdate adînc de parîme, demonstrează însă că ea nu a fost doar o „corabie a soarelui", construită exclusiv pentru ultimul drum al faraonului. Şi totuşi coca sa cu forme exagerat de fine lasă impresia că s-ar fi răsturnat, cu siguranță, la primul contact cu valurile oceanului. Faptul este într-adevăr uluitor pentru că liniile desăvîrşite ale corăbiei erau finisate pînă la perfecțiune, pentru adevărate călătorii pe ocean. Forma sa grațios arcuită, cu mişcări elegante, prova şi pupa foarte înalte aveau toate trăsăturile caracteristice, întîlnite numai la navele construite anume să înfrunte brizanții şi valurile mării. Toate aceste date complicau enigma şt găsirea adevăratei chei spre un mister nerezolvat. S-ar părea că un faraon, trăind pe malurile liniştite ale Nilului, aproape cu cinci mii de ani în urmă, a pus să se construiască o corabie care practic trebuia să plutească doar pe unda liniştită a Nilului, concepînd-o conform liniei arhitectonice a popoarelor cu vechi tradiții în navigație în largul mărilor.

De aici încep întrebările, existînd de fapt numai două posibilități. Fie că această formă de corabie, care naviga pe mări, a fost construită şi perfecționată de navigatorii egipteni aparținînd generațiilor strălucite care inventaseră scrisul, construirea piramidelor, îmbălsămarea, chirurgia pe creier şi astronomia, fie de constructori ai faraonului care au învățat meşteşugul în alte țări. Unele date pledează pentru cea de-a doua posibilitate. Cedrul din care a fost construită corabia lui Keops nu creşte în Egipt, el fiind adus din pădurile de cedri ale Libanului, țara experimentaților constructori de corăbii feniciene, care străbăteau cu corăbiile lor întreaga Mediterană şi o parte din oceanul Atlantic. În portul lor principal, Byblos (azi Jubeil), cunoscut ca cel mai vechi oraş din lume şi ca cel mai vestit oraş al cărții din vremurile străvechi, se aducea papirus din Egipt. De unde şi cuvîntul byblos sau biblie care înseamnă carte. De altfel, pe vremea cînd a fost construită piramida lui Keops existau intense relații comerciale între aceste două țări. Deci, constructorii lui Keops ar fi putut foarte bine să ia modelul corăbiei de acolo. Poate !

Neajunsul mare este că ştim foarte puțin sau aproape nimic despre felul în care au apărut corăbiile de lemn feniciene. Tot ceea ce putem spune cu certitudine este faptul că nu puteau fi construite după planurile ambarcațiilor din papirus, de îndată ce fenicienii importau papirusul din Egipt. În schimb, corabia faraonului Keops era papiriformă, ca de altfel şi toate celelalte corăbii mari din lemn descrise din timpul faraonilor egipteni, avînd ca model direct barca din papirus. Acum vine partea cea mai grea a problemei. Barca din papirus a fost desigur modelul corăbiei lui Keops, care avea însă toate proprietățile caracteristice unei corăbii ce naviga pe mare : cu prova şi pupa înălțate drept în sus şi mai înalte decît la corăbiile vikingilor, pentru a rezista valurilor mării, construite deci nu numai pentru apele liniştite ale Nilului.

Pe vremea cînd primii faraoni au poruncit să li se picteze pe pereții camerelor mortuare figurile strămoşilor şi ale zeilor, bărcii de papirus i se aduseseră multe îmbunătățiri. Zeul-soare şi oamenii-păsări, strămoşii legendari ai primului faraon, nu apar însă în picturile de pe corăbiile feniciene, ci pe corăbiile din papirus ale faraonului Keops pe care constructorii acestuia le-au copiat fidel, păstrînd chiar şi forma ascuțită şi arcuită a pupei, în formă de potir de floare de papirus.

Pentru construirea unei corăbii egiptene pe vremea cînd cultura mediteraneană îşi croia drum pe malurile Nilului, nu era nevoie nici de topor şi nici de dibăcia dulgherului, ci mai degrabă de socar pentru legarea fascinelor şi de cuțit pentru tăiatul tulpinilor de papirus. Tocmai acest lucru îl făceau şi prietenii mei africani, Mussa, Omar şi Abdullah, acolo jos, la picioarele piramidelor lui Keops, Kefren şi Mikerinos. Construiau pe nisipul pustiului în care ne stabilisem şantierul o corabie din papirus după modelul celor antice, pictate pe pereții mormintelor egiptene. Ce încercam să dovedesc prin aceasta? Nimic. Doream doar să descopăr ceva, să mă conving dacă o asemenea barcă putea fi folosită pe mare. Să văd dacă era adevărată afirmația — chiar şi a experților — că fenicienii înşişi au trebuit să se deplaseze la Nil ca să-şi ia singuri papirusul pe care egiptenii nu puteau să-1 transporte în afara Deltei Nilului cu fragilele lor bărci din papirus. Voiam să aflu dacă vechii egipteni fuseseră navigatori pe mare mai înainte de a se stabili pe valea Nilului şi de a deveni constructori, medici, sculptori, savanți, faraoni şi în final mumii. Voiam să ştiu dacă o barcă din papirus a putut să navigheze pe mare, din Egipt pînă în Liban, înfruntînd valurile pe o distanță de aproximativ 250 de mile marine. Voiam să aflu dacă ea ar fi rezistat pe un drum de ape mai lung, de la un continent la altul, pînă în cel american de exemplu. De ce toate acestea? Pentru că nimeni nu ştie cine a fost primul om care a ajuns în America. Columb, spun cărțile de şcoală. Dar Columb nu a descoperit America, ci a redescoperit-o. Deosebit de inteligent şi de curajos, el a navigat în necunoscut, convins fiind că pămîntul este rotund şi că nu se va rostogoli peste marginile lui. Redescoperirea lui Columb marchează în istorie un moment de răscruce, care se pare că a schimbat felul de viață al unei lumi întregi. El nu a descoperit America. A fost doar primul care a arătat lumii întregi drumul spre continentul american, deşi a ajuns acolo numai în anul 1492.

Cînd a fost descoperită America? Nu se ştie, pentru că primul om care a pus piciorul pe pămîntul american nu ştia să măsoare timpul, nu avea calendar, nu ştia să

scrie, nu avea cunoştințe de geografie pentru a-şi fi putut da seama că a ajuns pe un continent pînă atunci necunoscut.

Se admite că primii reprezentanți ai lui Homo sapiens pe continentul american au fost vînători sau pescari nomazi, care-şi duceau traiul colindînd pămînturile înghețate ale Siberiei arctice[3].

Poate că primul descoperitor al continentului american s-a trezit pe țărmurile estice ale strîmtorii Bering fără să-şi închipuie că înaintea lui, de partea cealaltă, existau alte pămînturi aparținînd doar unei lumi animale sau vegetale. Cine poate şti dacă necunoscutul descoperitor al Americii a venit pe jos, peste apa înghețată sau într-o barcă împreună cu uneltele sale rudimentare de pescuit de-a lungul țărmului golaş, sau acoperit de nămeți, al strîmtorii. Tot ce ştim este că primul om care a murit pe pămîntul american s-a născut în Asia arctică. Ştim, de asemenea, că el nu cunoştea nici agricultura, nici arhitectura, nici metalul şi nici meşteşugul țesutului ; că se învelea în piei de animale sau cu scoarță de copaci ; că, aparținînd încă epocii pietrei, uneltele lui erau făcute din piatră şi os. Nu s-a stabilit cu certitudine cînd au început apoi să se răspîndească în Alaska şi mai spre sud urmaşii primilor descoperitori ai celor două Americi. Unii savanți apreciază că primii oameni s-au aşezat pe continentul american cu 15 000 de ani î.e.n., alții dimpotrivă încearcă să argumenteze că această perioadă de timp este cel puțin dublă[4]. Oricum, toți sînt de acord că primul pas în interiorul Americii a fost făcut prin nordul arctic[5], afirmind totodată că cetele de băştinaşi venite pe noul continent, care foloseau cele mai simple unelte, au avut numeroşi urmaşi, cunoscuți mai tîrziu sub numele de indieni americani.

Îngusta strîmtoare dintre această regiune arctică a Asiei şi peninsula Alaska a fost întotdeauna deschisă trecerii omului, şi multe descoperiri recente au indicat că numeroase grupuri de familii primitive au continuat să se deplaseze dintr-o parte într-alta, în ambele direcții, între nordul Siberiei şi Alaska. Existența insulelor Aleutine şi a curentului Kuro Shiwo ce-şi purta apele calde spre nord le-a oferit posibilități celor care aveau corăbii bune de navigat pe mare să se abată spre noile pămînturi din est. În interiorul continentului american, începînd din nord, din înghețata Alaska şi pînă în sud, în Țara de Foc, generațiile următoare s-au stabilit în igloo-uri şi wigwam-uri, şi în colibe făcute din crengi sau în peşteri. Pe măsură ce se deplasa spre sud, omul întîlnea o climă şi o natură din ce în ce mai variate. Căsătoriile dintre grupurile izolate şi noile cete venite pe continent au permis dezvoltarea unor triburi de indieni americani foarte

---

[3] Marea majoritate a istoricilor şi a antropologilor susțin ipoteza popularii continentului american cu 35.000 — 40.000 de ani în urmă de către oameni veniți din Asia de nord-est peste strîmtoarea Bering. Altă ipoteză, însuşită în prezent de un număr tot mai mare de specialişti, consideră că înaintea acestora a existat o altă populare străveche pornită dinspre sud-vest, din insulele Pacificului, pe calea migrațiilor pe apă, care se impune din ce în ce mai mult nu numai în privința popularii continentului american, ci şi în istoria omenirii.

[4] Nenumăratele cercetări de specialitate paleontologice, arheologice, clasice şi prin metode radioactive stabilesc pentru vechimea omului pe continentul american date diferite, începînd de la 3000—3500 de ani — cit se aprecia între anii 1890—1938 — şi ajungînd pînă la vîrsta, cam exagerată, de 50 000 de ani. Majoritatea oamenilor de ştiință americani opinează însă pentru o vechime de 8 000—10 000 de ani.

[5] Vezi nota de la pag. 14 de carte.

diferite nu numai în ceea ce priveşte conformarea feţei şi a corpului, ci şi în numeroasele limbi vorbite, constatîndu-se o evoluţie cu totul deosebită a modului lor de viaţă.

A sosit apoi Columb. La 12 octombrie 1492, el a debarcat la San Salvador în arhipelagul Indiile de Vest, cu steagul şi crucea sa, căruia i-au urmat Cortez, Pizzaro şi ceilalţi conchistadori spanioli. Nimeni nu-1 poate lipsi vreodată pe Columb de gloria de a fi deschis larg porţile spre America tuturor acelora care nu s-au încumetat să treacă peste gheţurile arctice. Dar noi, europenii, uităm cu uşurinţă că acolo existau mii de oameni care aşteptau parcă să-1 primească pe Columb pe pămîntul lor. Pe continent, la o oarecare depărtare de insulele unde a debarcat el, mari imperii cu o înaltă cultură păreau gata să-şi aştepte vizitatorul de peste mări. Învăţaţii lor le-au spus spaniolilor că mai veniseră aici, de peste mări, feţe albe, oameni bărboşi, care au adus cu ei toate secretele civilizaţiei. Aşadar venirea spaniolilor nu a fost o surpriză nici în Mexic, nici în Peru. Ei nu au fost consideraţi „descoperitori”, ci navigatori ce repetau o trecere a oceanului, realizată cu multă vreme în urmă, în zorii istoriei, de alţi purtători de cultură, veniţi ca oaspeţi ai strămoşilor lor.

Este foarte adevărat că această parte a continentului american nu mai era locuită de vînători şi pescari primitivi, ca atunci la început, cînd îşi croiseră drum spre sud, venind din cîmpiile îngheţate ale Siberiei. Dimpotrivă, pe acele pămînturi neprimitoare de la tropice unde fuseseră împinşi spre ţărm, dinspre Africa, de vînturile de est şi de puternicii curenţi oceanici, spaniolii au fost întîmpinaţi de oameni civilizaţi, care făceau ei înşişi cărţi din hîrtie, studiau istoria, astronomia şi medicina, scriau şi citeau după un sistem propriu şi aveau şcoli şi observatoare ştiinţifice. Cunoştinţele lor de geografie şi de astronomie erau atît de uimitoare, încît studiau mişcarea corpurilor cereşti cu maximă precizie, calculau ecliptica, poziţiile ecuatorului şi tropicelor şi erau capabili să deosebească stelele fixe de planete. Complicatul lor sistem calendaristic era mai precis decît cel folosit în Europa pe vremea lui Columb ; ei îşi începeau cronologia — adică anul mayas, zero —, după calendarul nostru, cu anul 3113 î.e.n. Medicii îi mumificau pe conducători cu mare îndemînare profesională — acolo unde clima permitea conservarea — şi, întocmai vechilor egipteni, practicau trepanaţia, o adevărată chirurgie craniană, operaţie necunoscută europenilor încă multă vreme după Columb, fără să pună în primejdie viaţa bolnavului.

Scribul şi omul de rînd trăiau laolaltă în aşezări urbane cu drumuri pavate, apeducte şi canalizări, pieţe, terenuri de sport, şcoli şi palate. Populaţia urbană nu locuia nici în corturi şi nici în colibe de frunze ; se preparau din lut amestecat cu paie şi uscat la soare bucăţi mari de chirpici, în formă de cărămidă, asemănătoare celor din Mesopotamia şi Egipt, din care se construiau case cu două sau mai multe etaje, formînd străzi aliniate ca în oraşele moderne. Marile construcţii prevăzute cu colonade pentru susţinerea acoperişului aveau pereţii decoraţi cu basoreliefuri şi fresce artistice, pictate în culori durabile. Războiul de ţesut era un obiect de uz comun, iar torsul şi ţesutul atinseseră o asemenea perfecţiune, încît spaniolii au putut să vadă acolo tapiţerii şi pelerine care întreceau ca realizare tehnică şi desen tot ceea ce se realizase în Europa

pînă în vremea aceea. Meşterii olari făceau din ceramică oale, ceşti, căni şi alte obiecte de uz casnic, precum şi figuri reprezentînd oameni şi animale în mişcare, cu o îndemînare cel puțin egală — dacă nu mai mare — cu aceea întîlnită la cele mai dezvoltate culturi clasice europene. Îndemînarea meşterilor locali care lucrau giuvaere în filigran şi cu încrustații în aur şi argint era atît de măiastră, încît spaniolii, uluiți, şi-au scos săbiile, căzînd apoi în extaz în fața minunățiilor pe care le aveau înainte. Piramide în trepte de o măreție copleşitoare, temple cu coloane şi monumente monolitice gigantice ale regilor-preoți dominau acoperişurile caselor din chirpici, în timp ce şoselele, cursurile de apă făcute de mîna omului şi imensele poduri suspendate îşi puneau amprenta pe peisajul înconjurător. Nenumărate terenuri în terase, irigate artificial, erau pline de diferite specii de legume, cereale, zarzavaturi, pomi fructiferi, plante medicinale, precum şi de alte plante cultivate. Chiar şi bumbacul, cultivat pe întinderi mari, a fost selecționat pentru obținerea unor recolte bogate de vată pentru fibre. Atît lîna cît şi bumbacul erau toarse, vopsite şi țesute, firele fiind uneori chiar mai subțiri şi mai fine decît ale țesăturilor produse în Europa înaintea secolului XX.

Spaniolii crezuseră la început că au înconjurat lumea şi că au descoperit cine ştie ce civilizații, nemaiauzite, din îndepărtata Indie. Ca urmare, pe toți oamenii pe care i-au întîlnit, indiferent de tipul fizic sau de dezvoltarea culturală, i-au luat drept „indieni”, nume care a continuat să fie folosit în limbile europene chiar şi după ce spaniolii şi-au dat seama de greşeala lor, că au descoperit o lume nouă.

Cine a fost descoperit de cine? Cei ce stăteau pe țărm privind corăbiile care se iveau la orizont, către soare-răsare, sau cei care desluşeau, de pe puntea navei, la apus, oameni pe țărmul ce se dezvăluia privirii lor? Înştiințat de ştafetele sale despre sosirea spaniolilor, regele-preot s-a dus să-i primească pe noii sosiți, fiind purtat într-o litieră cu evantai şi umbrar. Ca şi spaniolii care soseau, avea şi el unele idei în privința celor pe care avea să-i întîlnească. Puternicul rege-preot — ca şi întregul său popor — era convins că descindea direct din soare, prin intermediul unor oameni albi cu bărbi, întocmai ca aceia care veneau acum din nou în țara sa. Prilejul cerea numaidecît să fie sărbătorit. A pus să se cînte din flaute şi din trompete, au bătut tobele şi s-a sunat din clopoței de argint. El a venit cu garda personală şi cu o armată de mii de oameni. Ştafetele sale au întîlnit în cale o ceată de spanioli care debarcaseră şi-şi croiau drum spre capitală.

Desigur că la fel s-a întîmplat şi în Mexic, în puternicul regat aztec, cît şi în uriaşul imperiu al incaşilor din America de Sud. O mînă de spanioli cu pielea albă şi cu bărbi au învins aceste imperii uriaşe fără o împuşcătură, numai pentru faptul că pe țărm — unde debarcaseră albii — scribii şi preoții erau purtători ai textelor hieroglifice şi ai elementelor de tradiție religioasă transmisă oral, după care oameni albi cu bărbi aduseseră strămoşilor lor darurile civilizației, înainte de a fi plecat spre alte tărîmuri cu învățătura lor şi făgăduind că se vor întoarce. Nici un indian american nu purta barbă, această trăsătură fiind caracteristică tuturor acelora care se trăgeau din spița brună-aurie a oamenilor sosiți aici din nordul arctic. Spaniolii, cînd au fost „descoperiți” de

indienii de pe țărm, erau albi şi purtau bărbi şi fiind puțini la număr, au fost primiți cu căldură de către cei mai puternici monarhi absoluți ai vremii, din Mexic şi din Peru.

Restul lumii a văzut foarte puțin din marile civilizații ale Lumii Noi, înainte ca acestea să fi dispărut tot atît de brusc cum fuseseră descoperite. Mari centre culturale se înşiruiau odinioară ca un şirag de mărgăritare de la regatele aztecilor şi maya, din nord, pînă la regatul incaşilor, în sud, niciodată însă în afara acestei zone centrale. Civilizația băştinaşă americană nu a depăşit nicicînd zonele tropicale, către acele regiuni ale continentului american, unde clima i-a stimulat omului, în zilele noastre, hărnicia şi spiritul de acțiune. Cortina pe care Cristofor Columb a ridicat-o pentru contemporanii săi a fost repede lăsată de urmaşi. După numai cîteva zeci de ani, civilizații care odinioară pulsau de viață s-au stins, prăbuşindu-se în ruină. Prin nimicire sau prin integrare ele au luat forme noi, fapt care ne-a făcut pe noi europenii să credem cu uşurință că tot ceea ce era valoros şi aparținea de domeniul culturii ni se datora nouă, în timp ce exotismul şi primitivismul erau moşteniri din epoca precolumbiană.

Aceasta deoarece conchistadorii, lacomi de aur, venind aici în numele crucii, au tras cortina înainte ca cineva să-şi poată da bine seama de ceea ce fusese descoperit de cealaltă parte a globului terestru. Ce s-a întîmplat de fapt în Mexic şi Peru înainte ca Columb şi cei ce l-au urmat să fi pus piciorul pe pămîntul american? Să fi fost oare primitivul om din epoca de piatră, pornit din tundra arctică, acela care a plantat semințele a tot ce au găsit spaniolii acolo? Sau poate urmaşii săi sînt aceia care, stabilindu-se pe țărm, au ieşit în întîmpinarea acelor oaspeți necunoscuți, veniți pe apă, de peste ocean, fără să-şi fi luat bilet de întoarcere! Aşa să fi stat lucrurile la început, cînd civilizațiile din nordul Africii şi din Asia Mică nu apucaseră să se răspîndească spre țărmurile continentului european?

Aceasta este, în mod categoric, întrebarea. Răspunsul este : nu. Sigur nu. Poate, nu. Poate...

O bucată de parîmă pe care mă aşezasem mă înghioldea tare în spate şi m-am ridicat cam greu din cort. Poate... Întrebarea mă tortura. M-am aşezat mai bine pe parîme. Nu vedeam nici o soluție şi nici nu avea nici un rost să insist. Gîndurile reveneau, şi mereu aceleaşi. Dacă civilizațiile de pe continentul american s-ar fi dezvoltat acolo, în Mexic sau în Peru, arheologii ar descoperi locurile de baştină ale acestei dezvoltări treptate. Or, săpăturile prin care s-au descoperit centre de civilizație au demonstrat că aceasta sosise acolo într-o formă matură, dezvoltîndu-se mai tîrziu variante locale. Începuturile nu se găsesc pe nicăieri. Aşa încît dacă civilizația a început deodată, fără o evoluție prealabilă, locală, răspunsul se impune cu necesitate : import. Infiltrația de peste mări. Evident. Singurul neajuns este că la vremea cînd marile civilizații începuseră să înflorească pe continentul american cu cîteva secole înaintea erei noastre, probabil — se scurseseră cîteva mii de ani de cînd civilizații asemănătoare încetaseră să mai existe în regiunile din Lumea Veche la care ne referim. Egipt, de exemplu. Aşadar, răspunsul nu este de loc evident — şi aici m-am împotmolit.

Atunci de ce să construiesc o corabie din papirus? Gîndurile au luat-o iar razna spre continentul american, de-a dreptul în Pacific. Acolo mă simt acasă. Acolo mi-am dedicat tot timpul cercetărilor mele de teren.

Cu patru ani în urmă, cînd am văzut primele picturi murale reprezentînd bărci de trestie în Valea Regilor, vizitam Egiptul ca simplu turist. Am recunoscut imediat tipul de barcă. Era la fel cu cel pe care constructorii de piramide din nordul Perului îl pictaseră pe vasele de ceramică, pe vremea cînd civilizația lor era înfloritoare, cu mult înainte ca Polinezia să fi fost locuită. Cele mai mari bărci din trestie peruviene sînt înfățişate cu două punți. Pe puntea inferioară sînt pictate vase pentru apă şi pentru păstrarea altor alimente şi şiruri mărunte de oameni, iar pe puntea superioară regele-preot, reprezentantul pămîntesc al Zeului-Soare, ale cărui dimensiuni le depăşesc pe cele ale oamenilor cu cap de pasăre care-l înconjură şi care adesea sînt înfățişați trăgînd la edec. Picturile de pe mormintele egiptene îl înfățişează de asemenea pe regele-preot — faraonul — reprezentantul pămîntesc al Zeului-Soare, pe corabia sa de trestie, ca pe un uriaş înconjurat de oameni minusculi şi de aceiaşi oameni mitici cu cap de pasăre, ce trag barca pe apă.

De ce apar împreună corăbii de trestie şi oamenii cu cap de pasăre? Au fost întîlnite şi hăt, departe, în Oceanul Pacific, pe Insula Paştelui, unde masca Zeului-Soare, corăbiile din papirus, cu pînze şi oamenii cu cap de pasăre formează un trio inseparabil în picturile murale din Orongo, anticul sat de ceremonii cu observatorul său solar. Insula Paştelui, Peru şi Egipt. Aceste asemănări stranii ar fi dificile, luate fiecare separat. Ele ar putea cu greu dovedi că oamenii au ajuns independent la aceleaşi lucruri în locuri atît de depărtate şi de diferite. Ceea ce este şi mai ciudat e faptul că băştinaşii din Insula Paştelui îi spun soarelui Ra. Pe de altă parte, tot Ra este şi numele dat soarelui în satele din insulele polineziene. Deci nu mai este o simplă coincidență. Ra era numele dat soarelui şi în Egiptul antic. Nimic nu era mai important în religia egipteană decît Ra soarele, Zeul-Soare, strămoşul faraonilor egipteni, cel care naviga cu corabia din papirus însoțit de oameni cu cap de pasăre. Regii-preoți din Insula Paştelui, din Peru şi din Egiptul antic au ridicat statui monolitice, înalte cît casele, în cinstea Zeului-Soare. Şi în toate aceste trei părți ale lumii, blocuri de piatră de mărimea vagoanelor de marfă au fost tăiate ca nişte bucăți de brînză, luînd forma piramidelor cu trepte proiectate pe baza calculelor astronomice, şi ținîndu-se seama de mişcările Soarelui. Şi toată această trudă numai în cinstea strămoşului comun, soarele, Ra. Există oare vreo legătură între ele sau este o simplă coincidență?

Cu secole în urmă, cînd corăbiile cu vele stăpîneau încă mările, se obişnuia să se spună că vechile popoare civilizate se puteau mişca în voie. La urma urmelor, Magellan, căpitanul Cook şi mulți alții nu au făcut ei înconjurul lumii, o dată sau de două ori, doar cu ajutorul vîntului? Iar apoi, au fost descoperite elicea şi propulsorul cu jet, şi astfel lumea a devenit din ce în ce mai mică pentru noile generații ; noi începem să avem chiar sentimentul că ea trebuie să fi fost mai mare, din ce în ce mai mare, pe măsură ce

mergem înapoi, de-a lungul secolelor, pînă în vremurile dinaintea lui Columb, cînd pare că era nesfîrşită, iar oceanele de netrecut.

Anul 1492 a avut un efect magic asupra noastră, a tuturor. Este anul cînd a fost descoperită America de către Columb. Pentru prima dată Pămîntul începe să ia forma rotundă. Pînă atunci se credea că Pămîntul era plat, că şi marea era plană şi că orice ambarcație care s-ar fi încumetat să se lase dusă de curenții apei sau de vînturi urma să se răstoarne, în cele din urmă, peste margini. Astăzi se ştie totuşi că Pămîntul era considerat rotund şi înaintea lui Columb, dar nu tocmai rotund, ci mai mult de forma unui ou. În orice caz, cei ce s-ar fi aventurat prea mult în curenții oceanului riscau să se prăbuşească.

Nimic n-ar fi putut să navigheze peste abis şi în necunoscut înainte de anul 1492, nici chiar o trestie. Dar după ce Columb ne-a rotunjit planeta, nimic nu s-a mai răsturnat peste margini. Orice ambarcație care traversa Atlanticul putea să debarce de partea cealaltă, pe noile țărmuri descoperite, pe insulele unde debarcase însuşi Columb, ori chiar de-a lungul țărmului tropical ce se întindea în spatele lor. Columb a ajuns în cealaltă parte a lumii ca un „Sfînt Petru”, ducînd cu el cheile Lumii Noi. După el au venit, cu miile, caravelele şi alte mici nave cu vele, iar în cele din urmă, în secolul XX, cete de mici ambarcații ce traversează oceanul Atlantic: plute de cauciuc, amfibii şi caiace.

Columb a deschis navigația pe Atlantic. Înaintea lui nu se putea ajunge în America decît mergînd cu picioarele goale sau încălțate cu mocasini peste gheţurile nesfîrşite şi pustii ale Siberiei, înfruntînd gerul muşcător al Arcticii. Acolo nu se putea planta nici bumbacul şi nici construi oraşe cu case din cărămidă. Cu acest punct de vedere toți au fost de acord. Atunci cum le-a venit în minte acestor oameni îmbrăcați în piei să cultive bumbacul, să-l toarcă şi să-l țească pentru veşminte cînd au coborît în regiunile cu clima umedă şi călduroasă ale tropicelor, unde puteau foarte bine să folosească frunzele de palmier în acest scop? Cum de le-a venit ideea, acolo într-o zonă toridă, să amestece paie cu lut din care să facă obişnuitele cărămizi pentru a putea locui în case ca toți oamenii? În această privință, părerile au fost foarte diferite. Astfel, s-au iscat neînțelegerile între cei care căutau răspunsuri. Englezul Percy Smith, ce se numără printre ultimii care a susținut, fără rezerve, această teorie, afirma că popoarele din antichitate au navigat în jurul lumii. El a observat că vechile culturi din Mexic şi din Peru aveau atît de multe trăsături comune cu civilizația Egiptului antic, încît aprecia că trebuie să fi existat unele forme de contacte transoceanice. Cînd a descoperit aceleaşi asemănări remarcabile atît pe Insula Paştelui, cît şi în alte grupuri de insule polineziene din apropierea țărmului peruvian, el şi-a luat rigla şi planiglobul trăgînd o linie din Egipt, prin Marea Roşie, peste Oceanul Indian şi Pacific pînă în insulele polineziene şi America de Sud. În acest fel, scria el, au ajuns în America, prin Insula Paştelui, adoratorii soarelui.

Alții, studiind globul pămîntesc, au clătinat din cap neîncrezători. O călătorie din Egipt spre Insula Paştelui nu avea nici un sens. Insula Paştelui era mai aproape de Egipt, urmînd drumul spre America decît cel către India. Rotundul glob pămîntesc arată

că Oceanul Pacific ocupă o emisferă completă, care acoperă mai mult de jumătate din circumferința ecuatorială. Dacă egiptenii ar fi navigat 2500 de mile spre est, ei ar fi atins doar India şi ar mai fi avut de parcurs exact încă o jumătate a globului terestru pentru a ajunge la Insula Paştelui. Pe de altă parte, dacă vechile popoare sud-americane ar fi navigat, pornind de pe țărmul lor, 2500 de mile spre vest, ei ar fi trecut de Insula Paştelui. Cu pluta „Kon-Tiki", construită după vechiul model incaş, noi am străbătut 4300 de mile spre vest, de pe țărmul Americii de Sud, şi am trecut de Insula Paştelui cînd ne aflam la jumătatea drumului.

Insula Paştelui! Cea mai îndepărtată insulă locuită. Ea se întinde în largul țărmului peruvian şi nu spre Delta Nilului. Pe această insulă îngrămădită de lavă, europenii care i-au atins țărmul şi „au descoperit-o" probabil în 1732, au găsit, părăsiți, mii de coloşi de piatră de formă umană cu chipurile încremenite spre cer, care le-au ieşit parcă în întîmpinare. Îi spunem Insula Paştelui, deoarece un olandez care naviga dinspre America de Sud a dat de ea din întîmplare în ziua de Paşti. Cînd polinezienii au ajuns aici cu pirogile lor, cu cîteva secole în urmă, au numit-o „Buricul pămîntului". Această mică insulă era deja locuită de navigatori veniți aici cu mult înaintea lor şi care cioplisera, pe piepturile uriaşilor de piatră, bărci din trestie cu catarge şi vele. Aceste ambarcații în formă de seceră au fost pictate şi pe pereții de piatră din vechile sate ceremoniale de pe Insula Paştelui, împreună cu simboluri ale soarelui şi cu miticii oameni cu capete de pasăre. Aici toți locuitorii se închinau soarelui, Ra, cum îl numeau ei, şi o dată pe an se adunau la ceremonia cultului omului-pasăre, plutind în larg, cu mici ambarcații de trestie spre insulele cu păsări. Acest obicei a supraviețuit pînă cînd misionarii i-au pus capăt în 1868, o dată cu creştinarea insulei.

Bărci din trestie pe Insula Paştelui. Iată problema care mă preocupa. Un lucru era clar. Pentru mine bărcile din trestie începeau acolo. Geografic vorbind, poate că istoria bărcilor din trestie avea să ajungă în cele din urmă la un sfîrşit aici. Văzusem, într-adevăr, bărci din trestie cu mult înainte de a ajunge pe Insula Paştelui. Le-am folosit sus în Anzi, pe lacul Titicaca, atunci cînd am studiat pietrele monolite cu chip de om din America de Sud lăsate în părăsire pe cîmpiile din jurul marelui lac tectonic. M-a uimit capacitatea de transport a acestor ambarcații încărcate cu imense blocuri de piatră cîntărind multe tone, care au traversat lacul îndreptîndu-se spre ruinele vechiului oraş Tiahuanaco. Dar eu priveam acest tip deosebit de „barcă-fascină" doar ca o curiozitate. Ca oricine care a citit istoria imperiului Inca, ştiam şi eu că aceste bărci din trestie de pe lacul Titicaca erau pur şi simplu supraviețuitoare ale unor ambarcații precolumbiene, folosite în Peru de-a lungul țărmului Oceanului Pacific, pe vremea cînd au debarcat spaniolii. De fapt pe atunci ele puteau fi văzute încă pînă departe, la nord, în Mexic şi peninsula California. Cea mai mică dintre aceste ambarcații din trestie avea forma arcuită a unui colț de elefant şi nu putea să susțină mai mult de un om, şi acesta înota sprijinindu-şi doar pieptul pe ea. Cea mai mare, pe care au văzut-o spaniolii avea însă un echipaj de doisprezece oameni; legate perechi aceste ambarcații deveneau destul de puternice, coloniştii putînd să transporte cu ele, pe ocean, vite şi cai. În Peru, barca din trestie a existat încă de pe timpul plutei din butuci de lemn de balsa, din vremea celei

mai timpurii civilizații preincase ; o dovedeşte faptul că primii constructori de piramide de pe coasta Perului, aparținînd populației mochica, rareori omiteau din pictura lor barca din trestie folosită în călătoriile pe mare.

Barcă de trestie în largul Insulei Paştelui, locul unde s-a trezit interesul autorului pentru acest fel de bărci. Enigmaticele statui uriaşe de pe insulă au fost sculptate de oameni ai mării, care au plantat trestie de apă dulce în America de Sud, pe lacurile vulcanice şi au construit bărci de trestie de tipul celor găsite în Peru.

Bărcile de trestie au fost folosite cîndva din Mesopotamia pînă pe țărmul dinspre Atlantic al Marocului. Ele au supraviețuit pînă în prezent pe lacul Tchad în interiorul Africii, pe lacul Zwai din Etiopia, pe lacul Tana, la izvoarele Nilului şi în Sardinia, în Marea Mediterană.

În Mexic bărcile de trestie au fost folosite cîndva şi pe mare şi pe lacurile din interior. Ultimele care au supraviețuit au fost folosite de indienii seris din Golful Californiei.

Cele mai bune bărci de trestie din lume sunt astăzi pe lacul Titicaca, din Bolivia şi în Peru. Bărci mari de trestie obişnuiau să navigheze de-a lungul țărmurilor regatului incaş.

Cînd mă hotărîsem să construiesc pluta „Kon-Tiki" aveam de unde să aleg. În vechiul imperiu Inca fuseseră folosite trei tipuri de ambarcații marine : plutele din lemnul de balsa adus de obicei din junglele Ecuatorului ; bărcile din totora, o specie de trestie sălbatică ce creştea în zona lacurilor montane şi era cultivată prin irigare de-a lungul întregului țărm deşertic al Pacificului, şi în sfîrşit, poduri plutitoare alcătuite din cîte doi saci mari din piele de focă umflați şi prinşi laolaltă cu bare dispuse în diagonală.

Nu mi-a fost greu să mă hotărăsc pentru că în timpul navigațiilor de zile în şir pe mare aerul din sacii din piele de focă amenința să iasă, iar băştinaşii erau nevoiți să-i umfle la loc, la intervale regulate, înotînd pe lîngă ei ; ca atare nu mi-au cîştigat prea mult încrederea. Nu credeam nici în bărcile din trestie pentru că atît paiele cît şi trestia sînt considerate ca deosebit de fragile, ca nişte lucruri prea delicate. Te agăți de ele, bineînțeles la figurat, numai atunci cînd totul este pierdut. Nu te aventurezi pe mare pe o ambarcație din trestie sau din paie fără să fii nevoit. Aşa gîndeam pe atunci şi toți ceilalți gîndeau la fel. Dacă ne hotărîm să pornim la drum, atunci o făceam pe o plută din lemn de balsa, nimic altceva decît o platformă rezistentă din buşteni de lemn uşor, plutitor. Aşa am şi făcut. Am încercat pe mare pluta de lemn de balsa şi ea a rezistat de minune. Astfel barca din trestie a fost dată uitării — cel puțin pentru moment.

Va urma ...

CU MULT TIMP ÎN URMĂ,

ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...

...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

RENAŞTEREA FORȚEI

Volumul - 1
Seria JEDI APPRENTICE

Traducere si adaptare din limba spaniola: Adi deTracia
FOILETON-TRACIA MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Capitolul 2

Obi-wan Kenobi încerca să își vindece arsurile în camera sa, cînd i-au fost comunicate veștile rele. Încerca să-și imagineze cum poate să-l impresioneze pe Qui-Gon a doua zi. Trebuia să găsească forma prin care ar putea să-și mărească abilitațile în luptă, orice amănunt care ar putea să îl convingă pe cavaler că merită să fie ales padawan al unui Jedi . Dar chiar în acel moment, Docent Vant îi aduse un document și îi comunică noile ordine . Dintr-o dată toate planurile și visurile i se năruiră.

— Bine, nu e chiar aşa de rau - spuse Docent Vant.

Era o femeie înaltă cu pielea albastră și cu părul prins într-o coadă cochetă, pe care o mişca întruna.

Obi-Wan privea hîrtia şocat. Documentul spunea că trebuie să părăsească templul, a doua zi la prima oră. Trebuia să îşi facă bagajele. Era trimis pe planeta Bandomeer, o planetă de care nu auzise, dincolo de inelul interior. Acolo trebuia să intre în corpul agricol.

— Dar nu înteleg - spuse el dezorientat - mai sînt încă patru săptămîni pînă voi face treisprezece ani.

— Ştiu asta - spuse Docent Vant - dar nava „Monument", soseşte mîine cu o mie de mineri la bord. Nu poate să aştepte să faci tu treisprezece ani.

Şocat, Obi-Wan îşi privi camera. Pe deasupra capului său, trei modele de nave de vînătoare zburau în cercuri în apropierea tavanului. Erau făcute chiar de el. Cîmpurile de forță le mențineau în aer, iar luminile lor scoteau un zumzet fin cînd clipeau în violet sau verde. Miniaturi de insecte pilot îşi mişcau capul ca şi cum ar fi privit în jur. Carți şi harți de navigație umpleau biroul de studiu. Sabia laser era agățată pe un perete împreună cu teaca ei. Nu se putea imagina plecînd. Era casa lui. Altceva ar fi să plece, lăsînd totul pentru dificila viață de padawan al unui cavaler. Dar, nu pentru a deveni agricultor. Niciodată nu va deveni cavaler jedi. Obi-Wan gîndi cu amărăciune că Buck avea dreptate. Cuvintele spuse de Yoda aveau intenția doar să îl ajute să se simtă mai bine. Deznădejdea şi disperarea îi dădură un curaj nebun. Ridică privirea şi o privi fix în ochi pe Docent Vant.

— Încă mai pot deveni un Cavaler Jedi.

Docent Vant îl mîngîie pe mînă. Zîmbi arătîndu-şi dinții ascuțiți, apoi clătină din cap.

— Nu toți sîntem făcuți să fim războinici. Republica Galactică are nevoie şi de buni agricultori. Abilitatea ta de a folosi forța, îți va permite să recuperezi culturile afectate. Talentul tău va ajuta la hrănirea unei planete întregi.

— Dar... - Obi-Wan se simțea distrus sufleteşte; merita încă patru săptămîni - este o muncă pentru cei ce nu sînt acceptați, pentru cei ce sînt prea slabi ca să devină Cavaleri. Iar mîine, Qui-Gon Jinn vine să îşi caute un padawan. Maestrul Yoda mi-a spus că pot lupta pentru acest lucru.

Docent Vant îşi clătină capul.

— Asta a fost înainte ca maeştrii să afle de bătaia ce i-ai dat-o lui Buck. Credeai că sanitarii nu ne vor spune ce ai făcut ?

Cu groază, Obi-Wan înțelese că şi-a făcut-o cu mîna lui. Buck i-a întins o cursă şi el a căzut în ea. Vroia să protesteze, să spună că e nevinovat. Că a fost o luptă cinstită. Sanitarii? Sigur Buck nu avea nevoie de îngrijire, numai dacă nu cumva încerca să îşi justifice povestea...

— Aceasta nu e prima dată cînd laşi ura să te domine - spuse Docent Vant - dar să sperăm că o să fie ultima - clătină din cap.

— Acum, încearcă să nu pari aşa trist. Trebuie să îți faci bagajele şi să îți iei la revedere de la prieteni în noaptea asta. Galaxia e imensă. Poate, ei ar dori să te vadă înainte de a pleca.

Docent Vant plecă închizînd uşor uşa. Obi-Wan rămase abătut, şi singurul zgomot din cameră era cel făcut de micuțele nave de vînătoare ce zburau pe deasupra capului său. Într-adevar putea să îşi pregătească bagajele. Îi părea foarte rău şi îi era prea ruşine pentru a-şi lua la revedere; nici de la Garen Muln sau Reeft, nici chiar de la prietena sa cea mai bună Bant. Se vor supăra şi se vor simți tradați dacă va pleca fară sa îşi ia la revedere, dar nu putea să îi privească în față. Or să dorească să afle unde este trimis, iar dacă le va spune că e trimis în corpul agricol, vor afla şi ceilalți. Îşi putea închipui cum vor rîde de el ceilalți elevi. Nu putea să spună nimic în apărarea sa. Adevărul era că, Buck i-a întins o cursă, iar el a căzut direct în ea. Ca un orb şi fără să gîndească, probabil. Dar, propriile decizii l-au adus pînă aici. Ce fel de Jedi putea deveni el, dacă pica în capcanele unui inamic precum Buck ?

Obi-Wan se ghemui în pat. L-a decepționat pe Maestrul Yoda. A dat cu piciorul la ultima şansă, lăsînd ura să îi întunece mintea. Acum spaimele sale se transformau în realitate - nu era suficient de bun pentru a deveni un Cavaler Jedi.

Yoda mereu a spus că, ura şi teama se răsfrînge asupra multora din acțiunile sale şi că dacă nu va învăța sa le controleze, va sfîrşi apucînd-o pe un drum greşit.

„Din ele prieteni să îți faci - îi spunea Yoda cu ochii închişi - sa le vezi trebuie. Precum îți spun maeştrii, defectele trebuiesc folosite. Doar atunci le poți controla şi nu te vor domina”.

Avea întipărite în inimă Sfaturile lui Yoda. Cum a putut să le ignore oare? Din afara camerei se auzea cum ucenicii se pregăteau să meargă la culcare. Se spuneau urări de noapte bună de la o cameră la alta. În sfîrşit luminile se stinseră şi holurile rămaseră liniştite.

Obi-Wan se simți invadat de energia liniştitoare a elevilor ce dormeau. Dar asta nu-i liniştea inima frîntă. Colegii lui puteau dormi. Ei nu erau copleşiți de gînduri negre. Obi-Wan îşi clătina capul, iar gîndurile îl purtau departe. Îşi imagina expresia triumfătoare a lui Buck cînd va afla unde a fost trimis.

Se auzi o lovitură uşoară în uşă. Derutat Obi-Wan se ridică și se duse să deschidă. Bant statea în picioare şi îl privea fără să zică nimic. Fata de origine Calamariană era îmbrăcată în haine de culoare verde ce contrastau cu pielea sa. Hainele îi miroseau a umezeală şi sare, deoarece abia ieşise din camera ei ce întotdeauna era plină de vapori, precum briza unei mări tropicale. Era micuță pentru cei zece ani cîți avea şi îl privea atentă cu ochii săi mari, argintii. Îi privi vînătăile şi arsurile cu o expresie ce vroia să zică „ iar te-ai bătut”. Apoi privind în cameră văzu bagajele aflate pe podea.

— Nu veneai sa îți iei rămas bun ? întrebă ea în timp ce lacrimile începură să îi curgă — voiai să pleci aşa ?

— M-au trimis în corpul agricol – spuse, cu speranța că ea va înțelege cît de înjositor este pentru el - aş fi dorit sa vin să îmi iau rămas bun dar...

Ea îşi mişcă capul arătînd că nu e de acord.

— Am auzit că te vei duce pe o planetă numită Bandomeer.

Deci toata lumea ştia deja totul. Obi-Wan dadu din cap, trist, pe cînd Bant se apropie de el îmbrățişîndu-l.

— Da, acolo mă voi duce !

O strînse în brațe. Acesta e destinul meu - părea să zică, şi ea îi înțelese disperarea - voi fi agricultor. Acest rămas bun va fi urmat de altele. Nu va putea evita asta.

Bant se încruntă şi se retrase un pas.

— Este periculos. Nu ți-au spus că poate fi periculos ?

Obi-Wan negă dînd din cap.

— În corpul agricol, ce pericol ar putea fi ?

— Nu se ştie - spuse Bant.

— Vom vedea - spuse Obi-Wan încet.

Era o frază ce o ascultase de multe ori spusă de Maeştri, atunci cînd le cereau să facă sarcini cărora ucenicii nu le înțelegeau rostul.

— Puține spuse pot fi - spuse Bant - imitînd straniul fel de a vorbi al lui Yoda.

— Acesta sentimentul meu este - răspunse Obi-Wan. Încercă să zîmbească dar nu reuşi.

Drept răspuns, Bant îl îmbrățişă puternic şi fugi încercînd să-şi ascundă lacrimile.

Va urma.....

Un Misterioso Asesinato para Catwoman

STAR WARS

QUI-GON AND OBI-WAN

THE AURORIENT EXPRESS

BAT

GOR

1 $1.95 US $2.75 CAN DEC 96

PARTE UNO DE CUATRO

BY CHUCK DIXON AND KLAUS JANSON

BANDA DESENATA

ERA IN ROMANIA

11. Adaptare după Star Wars: Qui Gon & Obi-Wan - El Aurorient Express
t publicat de Dark Horse Comics, Inc. în colaborare cu Lucasfilm Ltd. &
ucas Marangon, Inks: Howard Shum, Designer: David Nestelle, Colors: Dan
, Original cover art: Lucas Marangon, Assistant editor: Philip Simon, Editor:
son. Atentie! Acesta este un proiect experimental prin care nu se doreşte
orice moment, posesorii dreptului de autor pot cere oprirea proiectului la
@gmail.com.

SYDE

ALLIEL

Lumile lui CAEL

CAPITOLUL 1 // ZEIȚA ADORMITĂ

soleil

CRUCIŞĂTORUL-ARHEOLOGIC BELUGA, LA ÎNTOARCEREA DIN MISIUNEA DE EXPLORARE

COMANDANTE !!! ISCOADELE NOASTRE NE-AU SEMNALAT CĂ ÎN APROPIERE ESTE UN OBIECT NEIDENTIFICAT CARE SE DEPLASEAZĂ RAPID DIRECT SPRE NOI !

CE ARATĂ SCANERUL ?

ORIGINE NECUNOSCUTĂ ! DAR... COMANDANTE, PRINDE VITEZA !

IMPACTUL IMINENT !!!

DESFĂSOARA SCUTUL DE ...

HEI !!

COMANDANTE ! TOATE INSTRUMENTELE NOASTRE DE NAVIGAȚIE SUNT MOARTE !
DUMNEZEULE

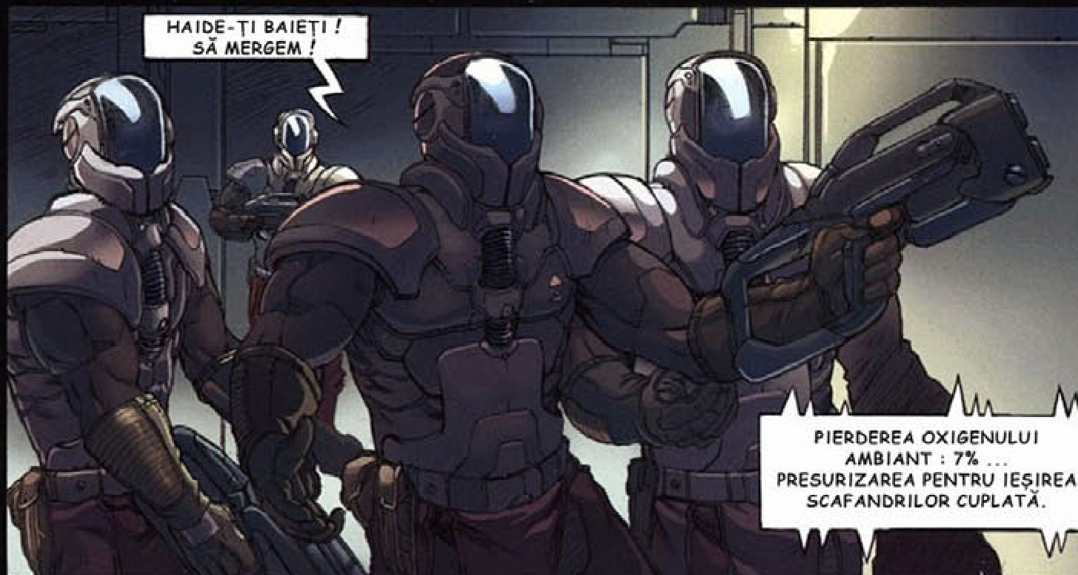

...DAR CE-A FOST ASTA ?!!!

... TREBUIE S-O GĂSESC...
... ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU !

URAGANA...

NE ÎNTÂLNIM LA PUNCTUL DE IMPACT...
... CA SĂ FACEM O PRIMĂ ESTIMARE A PAGUBELOR !

ECHIPELE DE REPARAȚII AU ETANȘAT EXTERIORUL, DAR AI VĂZUT CÂT DE MARE E BREȘA, VA DURA DESTUL DE MULT !
PRIMUL RAPORT IN ZECE MINUTE ! TERMINAT !

HAIDE-ȚI BAIEȚI ! SĂ MERGEM !
PIERDEREA OXIGENULUI AMBIANT : 7% ... PRESURIZAREA PENTRU IEȘIREA SCAFANDRILOR CUPLATĂ.

ARTILERIERI, CU MINE !!!
SECURIZAȚI ZONA PENTRU CA MECANICII SĂ-ȘI POATĂ FACE TREABA ...

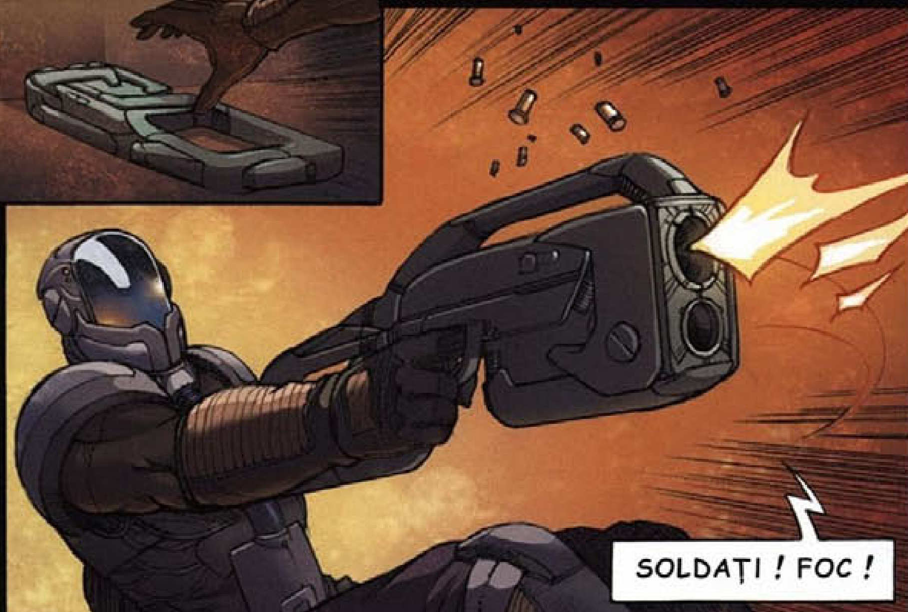

VOI AȚI LUAT...
CEEA CE NIMENI NU
TREBUIA SĂ IA !!!

ȘI EU NU VĂ POT
LASA SĂ FACEȚI ASTA !
TREBUIE SĂ O TRIMITEȚI
DE UNDE A VENIT !!!

SOLDAȚI ! FOC !

BLESTEMAȚI...

... SUPUNEȚI-VĂ...SAU PIERIȚI !!!

ORDIN CĂTRE TOT ECHIPAJUL :
ÎNDREPTAȚI-VĂ DE URGENȚĂ CĂTRE CAPSULELE DE SALVARE !!!
REPET...
CE ?!!!
DAR NU PUTEM SĂ ABANDONĂM ÎNCĂRCĂTURA !
ACEASTĂ DESCOPERIRE ESTE PREA IMPORTANTĂ !!!
PRIVEȘTE ! PARE CĂ REACȚIONEAZĂ...
LICHIDUL DE SUSPENSIE ! E INCREDIBIL !! A INCEPUT SA FIARBĂ !
NU ! IMPOSIBIL ! NU E DECAT UN ARTEFACT MINERAL ! O RELICVĂ A UNEI CIVILIZAȚII NECUNOSCUTE...
SACRILEGIU !
RASA DE PROFANATORI !
SCOȚÂND-O PE URAGANA DIN CREUZETUL EI, VOI AȚI COMIS IREPARABILUL !
DE ACUM ÎNAINTE, ACTIVAREA ESTE PORNITĂ, ÎN AȘTEPTAREA SFÂRȘITULUI...
... CĂCI NIMENI NU S-A ÎNTORS DIN INFERNUL URAGANEI !

DOMNHE-PRIMA,
CAPITALA PRIMEI TERRE,
20 DE ANI MAI TÂRZIU ...

MIRKO ?!!
URIAȘULE, MĂ AUZI ?!

NU MAI ZBIERA AȘA, NOLAN ! CE S-A ÎNTÂMPLAT ?
CÂND TERMINI DISTRACȚIA CU MÂNCATORII DE RUGINITURI, MIȘCĂ-ȚI FUNDUL AICI !
ȘEFUL VREA SĂ NE VADĂ !

SOSESC !

E URGENTĂ ÎNTÂLNIREA ?

SE POATE CHIAR SPUNE CĂ ARE UN CARACTER IMEDIAT !

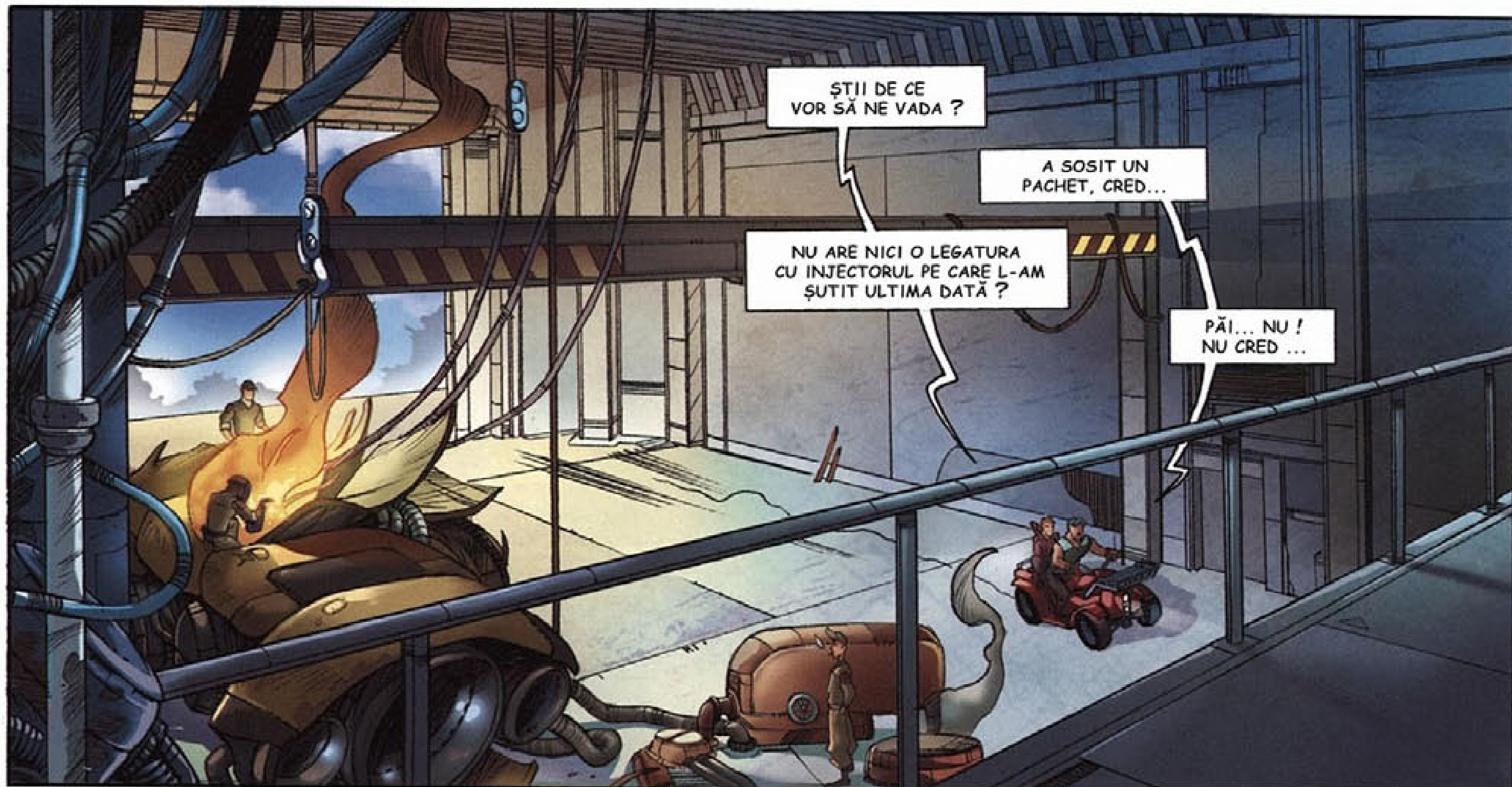

ATUNCI, FI PREGĂTIT !

ȘI NU O RATA ȘI PE ASTA !

CE VREI SĂ SPUI ! ULTIMA OARĂ AM NIMERIT LA CÂTIVA CENTIMETRI !

*MUNCĂ ÎN INTERESUL COMUNITĂŢII

55 8

CE MIZERIE

ÎN RITMUL ĂSTA NU TERMINĂM NICI PÂNĂ MÂINE !

BUN, AM TERMINAT DE DESCHIS CAPOTA...?! CE-I ASTA ?
?!

AI MAI VĂZUT UNDEVA VRE-O PIESĂ CA ASTA ?

AICI M-AM BLOCAT N-AM VĂZUT NICIODATĂ AȘA CEVA...HEI !!!

BA DA ! ASTA E O UCI ! DOAR AM AUZIT VORBINDU-SE DE ASTA !
UCI ?

ULTRA-CONFIDENȚIALE INFORMAȚII ! CHESTIA ASTA SERVEȘTE MILITARILOR PENTRU TRANSPORTAREA CANTITĂȚILOR MARI DE DATE...DATE ÎN GENERAL SECRETE, ȘTII TU ?!
MARELE MEU MIRKO, AM CÂȘTIGAT JACKPOT!

VĂD MAI DEGRABĂ CĂ O VOM PREDA STICLEȚILOR, AM AVUT DEJA DESTULE PROBLEME DE GENUL ĂSTA !

GLUMEȘTI ?! O PUTEM REVINDE LA PREȚUL AURULUI ÎN ZONA VECHE !
HEI ! PLECI ACOLO ? AVEM ÎNCĂ TREABĂ !

JUDECĂTORUL N-A ZIS NIMIC DE ORE SUPLIMENTARE ! EU AM ȘTERS-O...
MĂ VOI OCUPA DE AVEREA NOASTRĂ !

ȘI-ȚI LAȘI VECHIUL TĂU PRIETEN PE TUȘĂ ? NU CRED CĂ AI TU INIMA ASTA !
NICI GÂND !

ÎMI IMAGINEZ CĂ AI DEJA UN PLAN ÎN CAP NU-I AȘA ?
ÎNAINTE DE TOATE, TREBUIE SĂ CUNOAȘTEM MARFA ȘI NU ȘTIU DECÂT O SINGURĂ PERSOANĂ CAPABILĂ SĂ DECODEZE ASTA !

NU-MI SPUNE CĂ...
NU, NU EA !

?!!!
OPRIȚI-VĂ !

NU AVEȚI DREPTUL SĂ INTRAȚI ! E PROPRIETATE PRIVATĂ !
MĂ OBOSEȘTE, ROXX. ȘI ARGUMENTELE NOASTRE DIPLOMATICE PAR SĂ NU AIBĂ EFECT...

DECI E TIMPUL SĂ TRECEM LA ARGUMENTE MAI EFICIENTE ...
HE, HE! SUNT PREFERATELE MELE !
?!!!

TE-AI MAI GÂNDIT ?
CUM ? ...DAR CE ?!!!

PAN

I-A AJUNS LA NAS ULTIMUL GÂND...
FIXX, TU ASCUNDE CORPUL. NOI VOM CĂUTA NAVETA !
OK, BOSS !
10

CINE SUNT TIPII ĂȘTIA?
NU ȘTIU , DAR CRED CĂ AM FACE MAI BINE SĂ O TIRĂM DE AICI... ȘI CHIAR REPEDE !

HEI ?

AM AUZIT UN ZGOMOT, ACOLO !
NU MIȘCAȚI ! MĂ DUC SĂ VĂD!

SĂ FUGIM !!!

BOSS ! SUNT ALȚI DOI CARE O ÎNTIND !

PAR CAM GREOI , PUTEM SĂ NE DESCOTOROSIM UȘOR DE EI !

DA , DACĂ NU NE CIURUIESC ÎNAINTE !
AOLEU !

NU MAI TRAGEȚI CRETINILOR ! CRED CA AM VĂZUT...
CE , BOSS ?

TARGET : LOCKED !
11

CARCASA ! UCI E LA EI ! ROXX, ADUMI-L IMEDIAT !
58

DAR CE VOR DE FAPT INDIVIZII ĂȘTIA ?!
CAUTĂ O NAVETĂ ! DUPĂ PĂREREA MEA DE FAPT TUBUL ÎI INTERESEAZĂ !

ATUNCI E SIMPLU. SĂ-L DĂM!

DUPĂ CUM SE VEDE, M-AR MIRA SĂ FIM CHIT DOAR CU O STRÂNGERE DE MÂNĂ !

HEI, OAMENILOR !! PROMITEM CĂ NU VĂ FACEM NICI UN RĂU ! VREM DOAR...

ACUM TU, NOLAN !!!
CE ?!!!

HEI, ORIBILULE ! GUSTĂ ASTA !

SBAM

BUN ! ȘI ACUM ?

ROXX ?! ROXX, RĂSPUNDE IMBECILULE !
ACUM NU MAI AVEM DE ALES !
VOM LUA PROTOTIPURILE !
59

ACOLO ! E LA PĂMÂNT !
Ooo ...

BOSS, MĂ TEM ...
AVEM DE-A FACE CU VICIOȘI...

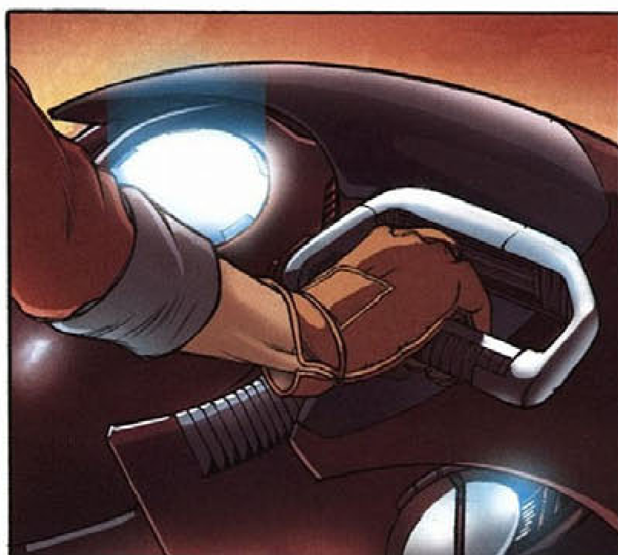

DACĂ PUȘTII ĂȘTIA NE SCAPĂ, NU MAI DĂM DOI BANI PE PIELEA NOASTRĂ !

E RISCANT, NOLAN ! NU AM FACUT ÎNCĂ TESTELE DUPĂ NOILE REGLAJE !

RISCUL AR FI SĂ RĂMÂNEM AICI FĂRĂ SĂ FACEM NIMIC !

ASTA E SINGURA NOASTRĂ ȘANSĂ SĂ O TIRĂM !

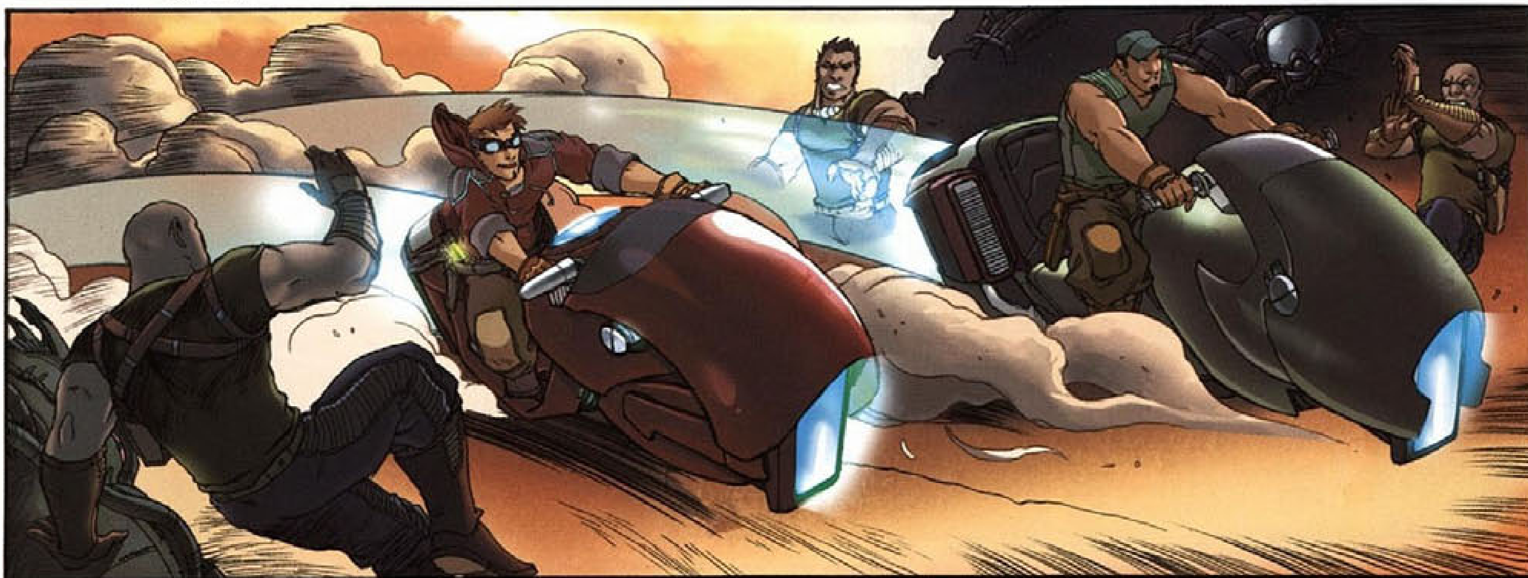

MIRKO, FRATELE MEU...

... E TIMPUL SĂ ÎNTINDEM PÂNZELE !

IATĂ-I !!!

NU-I LĂSAȚI SĂ SCAPE !!

UUAA ! ACUM, ACCELERAȚIA LA MAXIM PÂNA ÎN ORAȘ !

TOT MAI VREI SĂ-I DUCI TUBUL LUI LULLABY ?
MAI MULT CA SIGUR !

AI VĂZUT MIJLOACELE PUSE LA BĂTAIE CA SĂ-L RECUPEREZE, SIMT CĂ ÎN CURÂND PUȘCULIȚELE NOASTRE VOR EXPLODA !

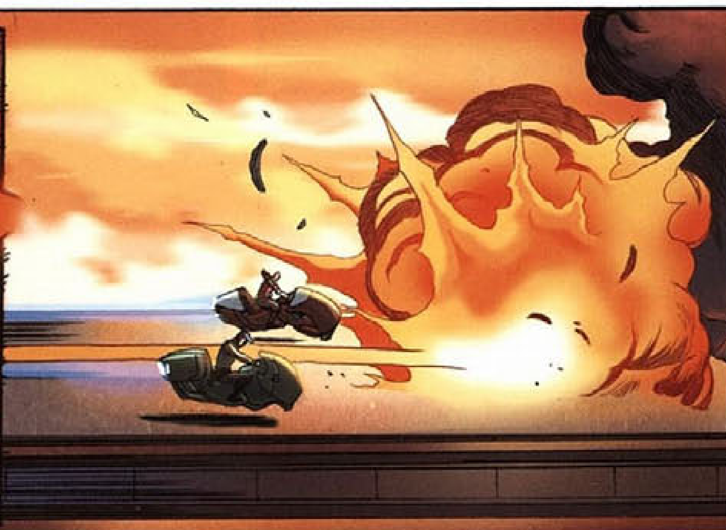

PROBABIL... DACĂ LULLA NU NE TRAGE ÎN PIEPT ! ȘTII DOAR CĂ NU AM ÎNCREDERE ÎN EA .

HAIDE, ÎNVESELEȘTE-TE ! E SINGURA CARE POATE PENETRA ORICE SISTEM INFORMATIC !
HEI ! AVEM O VIZITĂ !
61

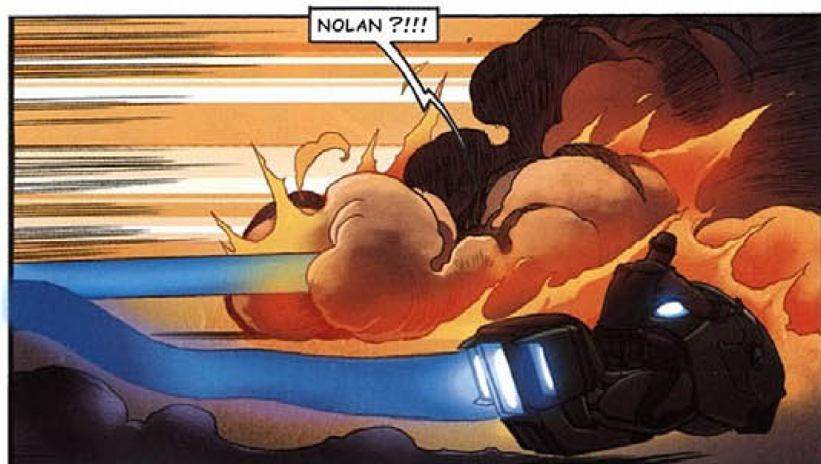

MIZERABILII ! ... SUNT DUPĂ NOI !

SĂ TERMINĂM CU JOACA PENTRU COPII ! TRECEM LA CALIBRU MARE !
ȘI UCI, BOSS ?

MAI BINE SĂ FIE FĂRÂMIȚE DECÂT ÎNTREG DAR LA ALTCINEVA !

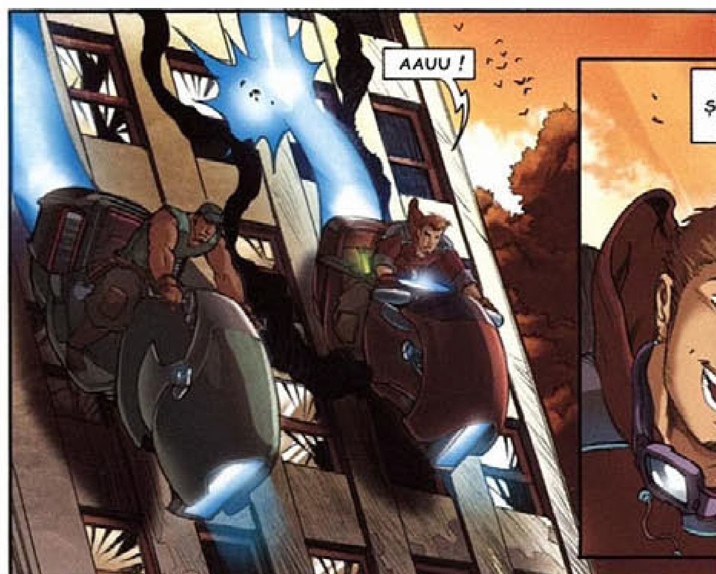

NUU !!!

NOLAN ?!!!

NU-L MAI POT CONTROLA, MIRKO ! PROTOTIPUL SE AMBALEAZĂ SINGUR !

NUU ! REDRESEAZĂ SAU TE VEI CIOCNI !!!

AFURISITĂ DE MAȘINĂ !
REINIȚIALIZEAZĂ-TE ÎNAINTE CA ...

AAUU !

A REDEMARAT ! ȘOCUL A FĂCUT-O SĂ PORNEASCĂ

ANTIGRAVITAȚIA TA PARE AVARIATĂ !
VA ȚINE, CEL PUȚIN AȘA CRED !

FIXX, URMĂREȘTE-I PAS CU PAS !

CONTEAZĂ PE MINE, BOSS !

16
63

NU AM SCĂPAT ÎNCĂ ! DIN ORAȘUL VECHI, ODATA INTRAT, NU MAI MAI POȚI IEȘI !
TOT RĂUL SPRE BINE, URIAȘULE ! RUINELE ASTEA SUNT UN ADEVĂRAT LABIRINT ! AICI NE PUTEM DEBARASA DE EI !

CU FUMUL PE CARE ÎL DEGAJĂ PROTOTIPUL TĂU, NICI SA NU TE GÂNDEȘTI !
ADEVĂRAT ! ȘI NICI NU SE AMELIOREAZĂ !

AȘTEAPTĂ ! AM O SCHIMBARE DE PLAN ...

PUNE-L RAPID ÎN APLICARE PENTRU CĂ CEI DIN SPATE DEVIN NERĂBDĂTORI !

URMEAZĂ-MĂ !

DACĂ INTRĂM ÎNTR-UNA DIN GURILE DE DEVERSARE ALE CANALELOR COLECTOARE, AJUNGEM DIRECT ÎN ORAȘ !

EAAH ! E O NEBUNIE !

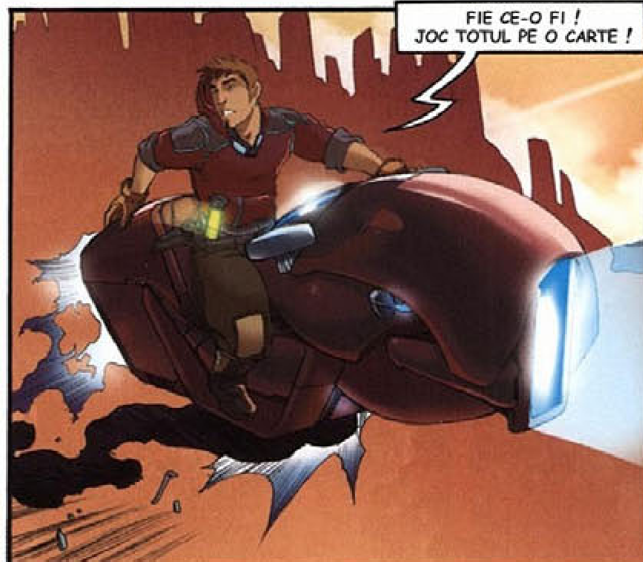

FIE CE-O FI !
JOC TOTUL PE O CARTE !

SE VA ÎNCINGE...

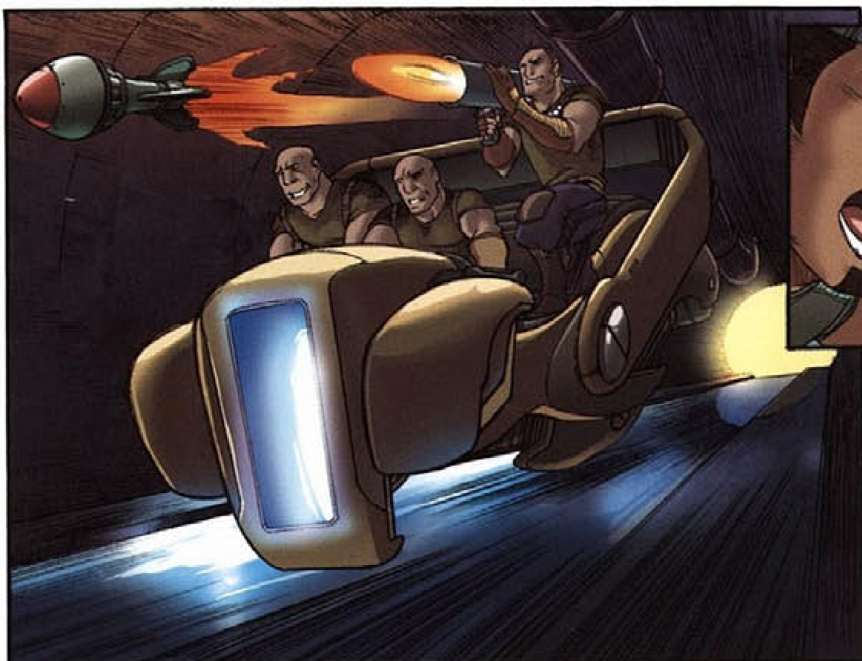
NU MĂ MAI POT OPRII !!!

ANTIGRAVITAȚIA AM OPRIT-O ȘI AM TRIMIS TOTUL SPRE PROPULSIE DAR MOTORUL E SUPRAÂNCĂLZIT !

PROTOTIPUL POATE EXPLODA DE LA TRUNCHI ORICÂND DACĂ NU ...?!
E O FUNDĂTURA !!!
66

ȘI IATĂ CĂ CEI TREI MĂGĂRUȘI APAR DEJA !

HI, HI ! PARTIDA S-A TERMINAT BEBELUȘILOR !

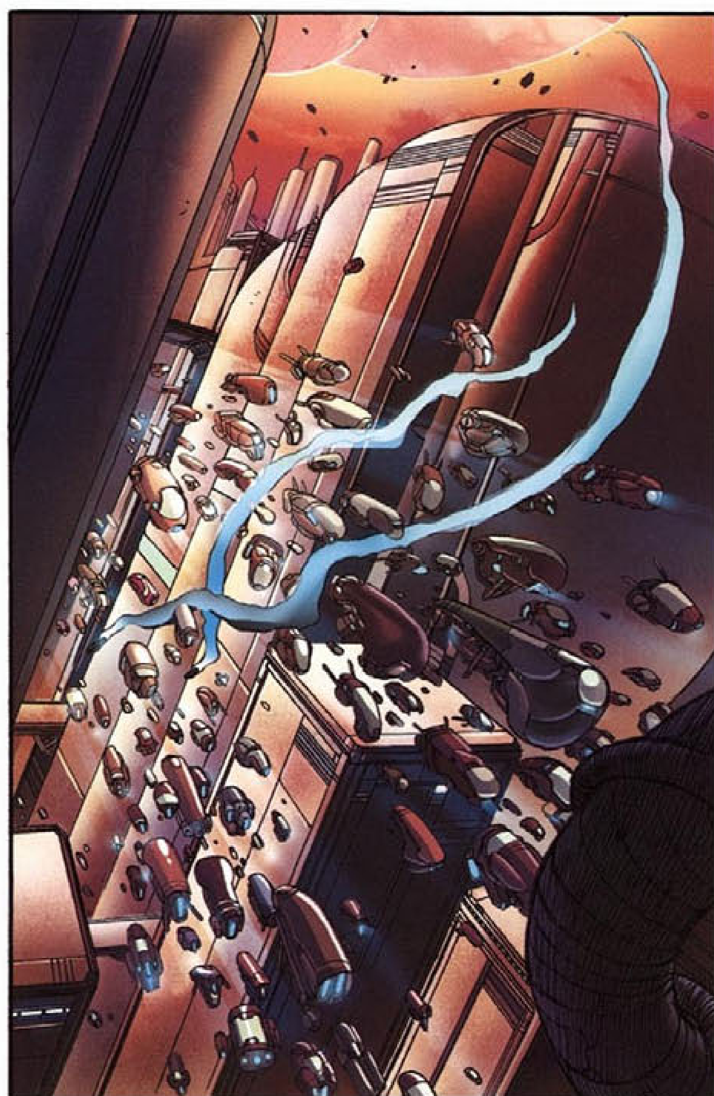
PE AICI, MIRKO ! POATE AVEM O ȘANSĂ...

AU LANSAT !!!

MOTORUL ... MĂ LASĂ ...
20

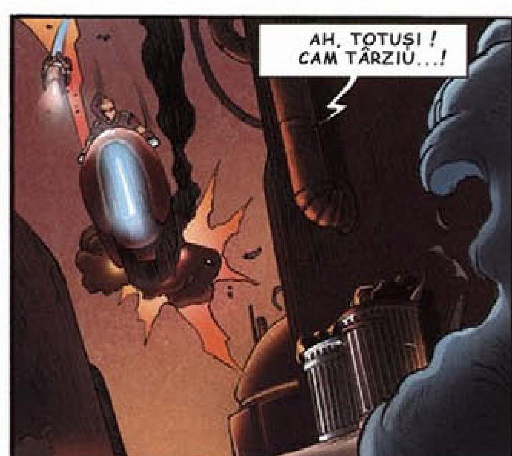

AM OPRIT TOT ! ȚINE-TE BĂTRÂNE !
67

ȘI ACUM, ORI PLEACĂ ORI CRAPĂ !

DEMAREAZĂ ODATĂ !!!

AH, TOTUȘI ! CAM TÂRZIU...!

PREA SCURT ! RAHAT !!!

68

EȘTI BINE ? AI FRACTURI ?
AR FII PĂCAT SA-MI ȘI RUP CEVA PENTRU ATÂT DE PUȚIN ...

AI DREPTATE ! IN DEFINITIV NU A FOST DECÂT O PURA CREȘTERE DE ADRENALINĂ !

FĂRĂ GLUMĂ, A FOST DEMENȚIAL ! FABULOS !

BUN ! NU TREBUIE SĂ ÎNTÂRZIEM MULT AICI, DIN CAUZA ARTIFICIILOR POLIȚIȘTII NU VOR ÎNTÂRZIA SĂ APARĂ ! Î-ȚI VOI REMORCA PROTOUL PÂNĂ LA TINE ACASĂ !
NU, CUNOSC ZONA ASTA ! LULLABY LOCUIEȘTE LA DOI PAȘI DE AICI ! PUTEM SA-I FACEM O VIZITĂ !

ÎN ORICE CAZ, DACĂ VREI PĂREREA MEA...
DA ?...

REGLAJELE MOTOCICLETEI TALE NU ERAU CHIAR PUSE LA PUNCT ! HA, HA, HA !
AI O GURĂ ! ...CE IMBECIL...

MAGISTRATE ? AVEM O MICĂ PROBLEMĂ.
NIȘTE PUȘTI AU FUGIT CU UCI-UL, DAR...

BINE ! ATUNCI ASCULTAȚI-MĂ CU ATENȚIE, BANDĂ DE DEBILI DEGENERAȚI ...
VOI ȘTIȚI CE IMPORTANȚĂ EXTREMĂ ARE PENTRU MINE ACEST UCI ...

ATUNCI FACEȚI-VĂ TREABA SAU MĂ VOI OCUPA PERSONAL DE CAPETELE VOASTRE !!!

DECI ?

ÎI GĂSIM ACUM, SAU SUNTEM MORȚI !
69 22

SĂ DECODEZ UN UCI ?! DOAR ATÂT !!!

MAI ÎNCET ! E O TREABĂ SERIOASĂ, LULLA !
EȘTI ÎN TOATE MINȚILE ! UCI SUNT LA FEL DE RARE CA O PROMISIUNE RESPECTATĂ DE MIRKO !

CE VREI SĂ INSINUEZI ?

NU E NIMIC CARE TRAVERSEAZĂ DEȘERTUL DIN CREIERUL TĂU ?! ZECE COMPUTERE ÎN FLĂCĂRI ÎN SCHIMBUL UNUI COD DE ACCES LA HEDAN CORP. ÎȚI SPUNE CEVA ?!!
COMPUTERELE LE-AI FI AVUT DACĂ NE-AI FI SPECIFICAT CĂ DEPOZITUL ERA ÎNȚESAT CU CAMERE DE SUPRAVEGHERE !!!
HELO... DACA-MI PERMITEȚI...

AM PUTEA SĂ REZOLVĂM CHESTIA ASTA ALTĂ DATĂ, NU CREDEȚI ? MI SE PARE CĂ AVEM ALTA PRIORITATE ACUM !

ARE DREPTATE...DAR O SĂ RELUĂM PARTIDA, GRASULE ! NU-MI PLACE SA FIU ESCROCATĂ!

BUN, SĂ ÎNCEPEM ! NOLAN, DU-TE SĂ TE SCHIMBI ÎN CAMERA DIN SPATE, PUȚI CA UN ȘACAL. SERVEȘTE-TE DIN ZDRENȚELE PE CARE LE GĂSEȘTI ACOLO !
SĂ JEFUIESC GARDEROBA AMANȚILOR TĂI ?

CAM AȘA CEVA ! AIA E CAMERA LUI TCHET, COLOCATARUL MEU. LIPSEȘTE O SĂPTĂMÂNA ÎNTREAGĂ !
70

FĂRĂ SĂ PUN LA ÎNDOIALĂ NUMEROASELE VOASTRE TALENTE, CUM AȚI FĂCUT ROST DE CHESTIA ASTA ?

VA DURA DESTUL DE MULT SĂ-ȚI EXPLICĂM ȘI PROBABIL CĂ NICI N-O SĂ ÎNȚELEGI TOTUL ...

OOOK...SECRET APĂRAT DE ECHIPA MAGICĂ ! ASTA NU ANUNȚĂ NIMIC BUN...
NU ȘTIU DACĂ VOI REUȘI SĂ LE SPARG, CODURILE PAR FOARTE ASCUȚITE !

EU CREDEAM CĂ TU POȚI PENETRA ÎN ORICE SISTEM ?

E ADEVĂRAT... ASTA CÂND AM UN CONTRACT !

ÎNȚELEG... DACĂ GĂSEȘTI UN CUMPĂRĂTOR, FACEM 50-50 !
DE ACORD !

ATUNCI, E RÂNDUL TĂU SĂ JOCI, FRUMOASO

AM ATÂTEA ALTE JOCURI PE CARE MI-AR PLĂCEA SĂ TE ÎNVĂȚ, NOLAN HORTEGA...

DACĂ VREȚI, EU VĂ POT LASA SĂ VĂ REZOLVAȚI PRIORITĂȚILE FAȚĂ ÎN FAȚĂ...

NU, POȚI RĂMÂNE, MIRKO !

VOI DESCHIDE TUBUL ȘI SĂ PRIVIM CE ARE ÎN BURTĂ. RESTUL PATE SĂ MAI AȘTEPTE.
PENTRU ASTA, ÎNAINTE DE TOATE, TREBUIE SĂ SPARG CODUL DE ACCES CA SĂ PĂTRUND ÎN DISCUL CENTRAL. VOI RULA UN PROGRAM DE CONCEPȚIE PROPRIE CARE AR TREBUII SĂ NE PERMITĂ SĂ...
BLIP !

...BINGO ! CIUDAT, CREDEAM CĂ VOR FII CEVA MAI MULTE LACĂTE...
71

UN HOLO-ECRAN !

LA NAIBA ! ASTA PROVINE
DE LA CONSORȚIU !

STAȚIA ORBITALĂ
ȘTIINȚIFICĂ ?!!!

EXACT ! CONSORȚIUL ESTE UN LABORATOR URIAȘ ÎN CARE O VERITABILA ARMATĂ DE SAVANȚI S-AU REUNIT PENTRU TOT FELUL DE EXPERIMENTE...
... ȘI NU AU OBICEIUL SĂ-ȘI DIVULGE LUCRĂRILE, CHIAR DIMPOTRIVA !
AU UN CULT AL SECRETULUI APROAPE DE PARANOIA !

DATELE PE CARE LE AVEM ÎNAINTEA OCHILOR PROVIN DECI DIN LOCUL CEL MAI ASCUNS ȘI SECRET DE PE PRIMA-TERĂ !

DECI ASTEA SUNT DATE FOARTE RARE...
ȘI TOT CE E RAR E SCUMP... FOARTE SCUMP !

UN MOMENT !
CRED CĂ AVEM O PROBLEMĂ !

REFERITOR LA CONȚINUT ?!

NU, DATELE PAR A FI UN COMPENDIU TRATAT DE GENO-BIOLOGIE, DIN CARE NU PRICEP MARE LUCRU...
... PROBLEMA E CĂ SCANERUL MEU A DETECTAT...

...UN SPION !

HEI !
DAR CE FACI ?
PIRATÂND TUBUL, AM DECLANȘAT O BALIZĂ CARE SEMNALEAZĂ POZIȚIA NOASTRĂ !

GENUL ACESTA DE GADGETURI NU SUNT NICIODATA GRATUITE ȘI, DUPĂ PĂREREA MEA, NE PUTEM AȘTEPTA ORICÂND LA O VIZITĂ !
72

MAI BINE NU AM MAI ZĂBOVII AICI ! CU PUȚIN NOROC, BALIZA NU A AVUT TIMP SĂ NE LOCALIZEZE FOARTE PRECIS POZIȚIA !

DECI SĂ NE DEBARASĂM DISCRET DE TUB ȘI SĂ-I PUNEM PE PROPRIETARII SĂI PE O ALTĂ PISTĂ, PÂNA NU E PREA ...

PREA CE ?... PREA TÂRZIU ?

MICA TA PLIMBARE E ANULATĂ DRĂGUȚĂ !

HEI... CE-I ASTA ?...

BUN... NU ȚI-AM SPUS CHIAR TOT...

CE VROIAI SĂ-I SPUI, GURĂ MARE ?!!! DOAR NU VĂ BAZAȚI CĂ VEȚI REUȘII SĂ SCĂPAȚI DE NOI AȘA UȘOR ?

ÎMPREUNĂ, BAROSANE !

HOPA ! STAI BLÂND !

AAUU !

73

ȘST, ȘST ! NU MIȘCĂ NIMENI ! NU AJUTĂ LA NIMIC SĂ FACEȚI PE EROII IN SITUAȚIA VOASTRĂ !

HAIDE-ȚI ! CU TOATE CĂ NE-AȚI FĂCUT SĂ ALERGĂM, VĂ VOI FACE O FAVOARE ! VOI TERMINA TREABA CURAT !
CLACK !

VEDEȚI, NU-I NIMIC PERSONAL !

OPRIȚI-VĂ !!!

PĂI...EU...ASCULTĂ ! DACĂ NE OMORÂȚI, RISCAȚI SĂ AVEȚI O SURPRIZĂ DESTUL DE URÂTĂ ! VOI ȘTIȚI CUMVA CE E O CONEXIUNE SIGURĂ ?

HEI ?! CE MAI E ȘI AIA ?!

HAKERI AU NIȘTE REGULI DE BAZĂ ȘI UNA DIN PRECAUȚIILE ELEMENTARE ESTE SĂ FII CONECTAT CU COMPUTERUL TĂU LA O BANCĂ DE DATE VIRTUALĂ ...

...UN SOI DE SALVARE DE SIGURANȚĂ PE CARE TREBUIE SĂ O ACTUALIZEZ ÎN FIECARE ZI!
DACĂ NU FAC ACEASTĂ ACTUALIZARE, ATUNCI CONȚINUTUL ACESTEI BĂNCI SE RĂSPÂNDEȘTE PE NET ...

PE SCURT, DACĂ MÂINE EU NU SUNT AICI, UCI-UL VOSTRU VA FII ACCESIBIL ÎNTREGII PLANETE !

CE ?!!!
74

NU POT SĂ RISC ! ÎI VOM LUA PE TOȚI TREI CU NOI LA MAGISTRATUL TRANCHERA !

TU, IA SPEEDERUL ȘI ADU NAVA SPAȚIALĂ CÎT MAI APROAPE DE CLĂDIRE !
OK, BOSS !

HAIDE ! LA DRUM ȘI VOI ĂȘTIA !

NE VEȚI URMA FARĂ SĂ NE FACEȚI PROBLEME DACĂ NU, LA PRIMA OCAZIE, VOI LICHIDA UNUL DINTRE VOI, AM FOST CLAR ?

PREVENIȚI BAZA CĂ AM RECUPERAT PACHETUL, DAR NU NE ÎNTOARCEM SINGURI !

CONECTARE SIGURĂ ? CE E CU TÂMPENIA ASTA ?
ASTA E TOT CE AM GĂSIT CA SĂ CÂȘTIG UN PIC DE TIMP...

ȘI DUPĂ CÂTE SE PARE A MERS !
ADEVĂRAT, DAR NU E DECÂT O AMÂNARE !

MI-E TEAMĂ CĂ NE VOR DUCE LA CONSORȚIU ȘI ACOLO...
...AMÂNAREA EXPIRĂ !

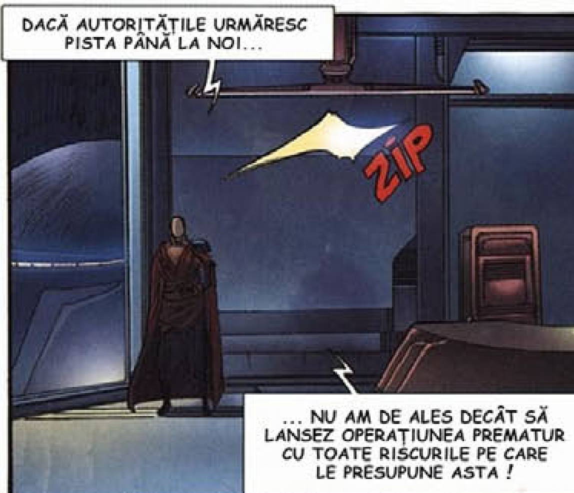
75

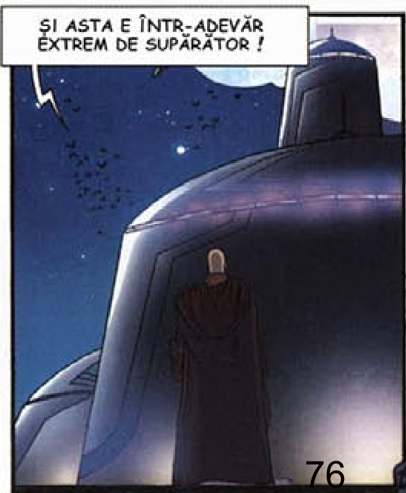

CONSORȚIUL... UN VAST COMPLEX NAVIGÂND PE ORBITA DE BAZĂ ÎN JURUL PRIMEI TERRE .
TOTAL AUTONOM, CEEA CE SE PETRECE AICI E PĂSTRAT STRICT SECRET CA CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ .
SINGURELE LEGĂTURI CU TERRA SE LIMITEAZĂ LA COLOSALELE TRANZACȚII FINANCIARE PROVENIND, ÎN MARE PARTE, DE LA BOGAȚI ANTREPRENORI PARTICULARI.
MAGISTRATE ! OAMENII S-AU ÎNTORS CU ÎNCĂRCĂTURA.

SE PARE CĂ AU ÎNTÂMPINAT O... UȘOARĂ PROBLEMĂ !
DOMNIȘOARĂ MASSENMORD ! MĂ TEM CĂ DUMNEAVOASTRĂ FACEȚI O EROARE DE DIALECT !
PROBLEMA SUNT CHIAR EI ! NU AU ÎNȚELES CU ADEVĂRAT SENSUL CUVÂNTULUI DISCREȚIE !

MISIUNEA LOR SE BAZA ÎN SPECIAL PE SECRET, RAPIDITATEA EXECUȚIEI ȘI PE ANONIMAT...
ȘI IATĂ REZULTATUL ! UN VERITABIL FIASCO !

CARE SUNT ORDINELE ?
CONVOACĂ-L PE BOSS ÎN BIROUL MEU IMEDIAT !

DACĂ AUTORITĂȚILE URMĂRESC PISTA PÂNĂ LA NOI...
ZIP
... NU AM DE ALES DECÂT SĂ LANSEZ OPERAȚIUNEA PREMATUR CU TOATE RISCURILE PE CARE LE PRESUPUNE ASTA !

ȘI ASTA E ÎNTR-ADEVĂR EXTREM DE SUPĂRĂTOR !

AȚI VRUT SĂ MĂ VEDEȚI, MAGISTRATE ? TOCMAI TERMINAM RAPORTUL ASUPRA MISIUNII !
APROPIE-TE ! SUNT NERĂBDĂTOR SĂ AUD DAREA DE SEAMA ASUPRA ISPRĂVILOR VOASTRE !

ÎNAINTE DE TOATE, MISIUNE ÎNDEPLINITĂ ! AVEM UCI-UL !

INTACT ? E UN MIRACOL !

TREBUIE SĂ ȘTIȚI CĂ... NOI APROAPE INTERCEPTASEM NAVETA ATUNCI CÂND PILOTUL S-A FOFILAT ÎNTR-UN CÂMP DE ASTEROIZI.
ERA SINUCIDERE ȘI EU ERAM CONVINS CĂ NU VA IEȘII ÎN VIAȚĂ DE ACOLO !

DECÂT MAI TÂRZIU UN SPION DE PE DOMNHE-PRIMA NE-A SEMNALAT CĂ EPAVA NAVETEI A FOST RECUPERATĂ ȘI TRIMISĂ LA DEZMEMBRARI.
ATUNCI NOI NE-AM DUS...

SUFICIENT !!!

CONTINUAREA O CUNOSC !

NU A TREBUIT DECÂT SĂ URMĂRESC ȘTIRILE LA TV CA SĂ-MI DAU SEAMA CĂ SUNTEȚI TOTAL DEPĂȘIȚI DE EVENIMENTE !

AȚI ACUMULAT PREA MULTE ERORI ÎN TIMPUL ACESTEI MISIUNI !
DACĂ NAVETA A FOST GĂSITĂ, ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ ȘI CORPUL SAVANTULUI TREBUIE SĂ FIE CHIAR ÎN ACEST MOMENT ÎN MÂINILE POLIȚIEI...

...NU VOR ÎNTÂRZIA SĂ-I DESCOPERE IDENTITATEA CARE SĂ-I DUCĂ DIRECT LA NOI !
ȘI-ȚI MĂRTURISESC CĂ ASTA ESTE...

... TOTAL INADMISIBIL !!!
AAAAHH !
77
30

DOMNIȘOARĂ MASSENMORD !
DUCEȚI-L PE BOSS LA INFIRMERIE !
SE PARE CĂ A AVUT...UN MIC ACCIDENT !

ȘI TRIMITE INVITAȚII
NOȘTRI LA NIVELUL 4 !

BINE, MAGISTRE !

DE DATA ASTA, CRED CĂ
SUNTEM TERMINAȚI !

NU VĂD CUM AM PUTEA
SCĂPA DIN GAURA ASTA
DE ȘOBOLAN !

BEAAH ! CE E CHESTIA ASTA DEZGUSTĂTOARE ?
AI SPUNE CĂ E UN FEL DE GELATINĂ VÂSCOASĂ...
DUPĂ LOCUL ÎN CARE SE GĂSEȘTE,
TREBUIE SĂ FIE URMAREA UNEI
EXPERIENȚE CARE A MERS RĂU...

TERMINAȚI UN PIC, AMÂNDOI !
CRED CĂ VINE CINEVA !

ZIP

URMAȚI-MĂ ! MAGISTRATUL
DOREȘTE SĂ VĂ VADĂ !

CE VREȚI SĂ
FACEȚI CU NOI ?

NU FIȚI NERĂBDĂTORI !
VEȚI PRIMII CURÂND PRECIZĂRI
PRIVIND SOARTA VOASTRĂ !

78

MÉCANOIDE 1.0
NU SUNTEM GATA, MAGISTRATE !

NU AM REUȘIT SE PARE SĂ STOPĂM PROPRIA LOR INIȚIATIVĂ !
TOTUL MERGEA BINE PÂNĂ CÂND AU ÎNCEPUT SĂ COMUNICE CU PROPRIUL ȘEF, OBLIGÂNDU-NE SĂ-I DECONECTĂM.

PROIECTUL ĂSTA TREBUIA FINALIZAT DE MAI MULTE LUNI !

N-AR TREBUII SĂ NE AMINTIȚI DE TERMENE ! DOAR ȘTIȚI CĂ AM AVUT FUGARI...
ȘI CHIAR DACĂ AM REUȘIT SĂ RECUPERĂM DOCUMENTELE, E FOARTE PROBABIL CA GUVERNUL SĂ ÎNCEAPĂ SĂ SE INTERESEZE DE ACTIVITATEA NOASTRĂ !

DESCURCAȚI-VĂ CUM VREȚI, DAR EU VREAU CA MECANOIZII SĂ FIE GATA CÎT MAI REPEDE !

EI BINE, PUTEM SĂ ÎNCERCĂM O GREFA DE LA UN MICROPURICE LA NIVELUL CORTEXULUI...
EFECTIV, PUTEM CREA UN PROGRAM DOAR ÎN CÂTEVA ZILE...
SĂ IMPLANTĂM TUTUROR UNITĂȚILOR, LEGÂNDU-LE LA ACELAȘI TERMINAL... DAR NE TREBUIESC COBAI MAI REZISTENȚI PENTRU TESTE !

FACEȚI TREABA CU CE V-AM DAT ! AVEȚI 24 DE ORE !

V-AM ADUS PRIZONIERI, MAGISTRE !

BINE, FOARTE BINE ! VREȚI SĂ VĂ APROPIAȚI ?!

NU AM PREA MULT TIMP PENTRU VOI TINERILOR, O SĂ TREC DIRECT LA SUBIECT !

VĂ SPUN DE LA ÎNCEPUT CĂ NU M-AȚI PĂCĂLIT CU MICA VOASTRĂ STRATAGEMĂ, DOMNIȘOARĂ GRACEMORE ! POVESTEA CU CONECTAREA SIGURĂ NU E DECÂT O TÂMPENIE !

DUMNEAVOASTRĂ...ÎMI CUNOAȘTEȚI NUMELE ?!

BINEÎNȚELES ! NE-AM PERMIS SĂ FACEM O MICĂ ANCHETĂ, PURĂ FORMALITATE, DESPRE DUMNEATA ȘI DESPRE CEI DOI PRIETENI AI TĂI, NOLAN HORTEGA ȘI MIRKO KISLE...KESLIO...

KIESLOWSKY ! E VRE-O PROBLEMĂ ?

NICI UNA ! MAI ALES PENTRU TINE, DIN CONTRĂ !

TOȚI TREI AȚI CRESCUT LA ORFELINAT ȘI AVEȚI ÎN CAZIERUL JUDICIAR CÂTEVA MĂRUNȚIȘURI DINTRE CARE CEL MAI RECENT ESTE UCIDEREA UNUI PAȘNIC GESTIONAR DE LA DEZMEMBRĂRI.

CE ?! DAR NOI NU AM UCIS PE NIMENI !

ZBIRII VOȘTRII SUNT CEI CARE I-AU TRAS UN GLONȚ ÎN CAP !

E O CONFUZIE TOTALĂ AICI ! CÂND VOR DESCOPERII CORPURILE VOASTRE, NU VEȚI MAI FI ÎN MĂSURĂ SĂ VĂ JUSTIFICAȚI !

MASSENMORD ! OCUPĂ-TE DE CEI DOI !

CÂT DESPRE DUMNEVOASTRĂ, DOMNULE KIESLOWSKY, STATURA IMPOZANTĂ VĂ VA FACE SĂ INTRAȚI ÎN ISTORIA ȘTIINȚEI !

HEI ! CE VREI SĂ SPUI CU ASTA ?!

VREAU SĂ SPUN CĂ SCAPI DE LA O MOARTE VIOLENTĂ, PARTICIPÂND LA CEA MAI IMPORTANTA EXPERIENȚA A UMANITĂȚII !
FELICITĂRI ! TU VEI FI UN COBAI PENTRU EVENIMENTUL UNEI NOI ERE !

COBAI, EU ?! POATE ÎN VISELE TALE !

IMBECILULE ! TU NU ȘTII CU CINE VORBEȘTI !

ASCULTĂ-MĂ CU ATENȚIE MUCOSULE !
EU SUNT AICI UNICUL STĂPÂN LA BORD ! CE DECID EU NU E NICI PROPUNERE ȘI NICI MĂCAR UN ORDIN ! E UN LUCRU FĂCUT !

MIRKO !!!
VEI PLĂTII PENTRU ASTA !

OUMPF !!!
CRIM

NU MAI AVEȚI NICI O CALE DE SCĂPARE POSIBILĂ.

ACUM CRED CĂ ÎNȚELEGEȚI CĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE AȚI PUS PICIORUL AICI...

...ERAȚI DEJA MORȚI !
81

MASSENMORD ! FACEȚI CE V-AM ZIS ! EU MĂ OCUP SĂ-L TRIMIT PE CELĂLALT LA LABORATOR !
AM ÎNȚELES !

FII LINIȘTIT, URIAȘULE ! NU TE LĂSĂM ! NU S-A TERMINAT ÎNCĂ !
HAIDE ! MIȘCAȚI !

TU, URMEAZĂ-MĂ IAR DACĂ ÎNCERCI SĂ FACI CEVA, NU VOI EZITA O SECUNDĂ SĂ TE UCID !

DINTR-O ANUMITA PRIVINȚĂ, TU AI AVUT CHIAR MULT NOROC...
OAA, CRED CĂ AM VĂZUT...

NU FII IRONIC ! LUMEA ÎN CARE TRĂIM SE ÎNDREAPTĂ SPRE PIERZANIE ! ÎN SCHIMB, EU PROPUN O ALTERNATIVĂ ÎN CARE VOI CLĂDII O NOUĂ CIVILIZAȚIE !
EȘTI DUS CU PLUTA COMPLET !

TE VOI LĂMURII ! EU SUNT UN PRECURSOR ȘI GRAȚIE MIE, MICA TA VIAȚĂ AMĂRÂTĂ SE VA TERMINA APOTEOTIC !

ASTĂZI EU VĂ OFER O ...

... DEMONSTRAȚIE DE IMORTALITATE !
?!!!
82

ACESTE MAȘINI SUNT MECANOIZII, BRAȚUL ARMAT CARE VA INSTAURA PUTEREA MEA PE PRIMA TERRĂ ! ÎNCĂ CÂTEVA REGLAJE ȘI TOATE VOR FII PUSE LA PUNCT !

VĂ PREZINT LEAGĂNUL UNDE CREȘTE SURSA NOASTRĂ DE PUTERE, DOMNULE KIESLOWSKY !

DAR... SUNT OAMENI LA INTERIOR !

OH ! EXACT AȘA ESTE ! SIMPLI OAMENI LA FEL CA TINE ȘI CA MINE... MĂ ROG, MAI MULT LA FEL CA TINE ÎN CAZUL ĂSTA !

ACEȘTIA SUNT COBAI CĂRORA LE-AM INJECTAT UN PUTERNIC MUTAGEN, DEZVOLTÂNDU-LE ASTFEL INCREDIBILE FACULTĂȚI EXTRASENZORIALE !

UN MUTAGEN ?

ADICĂ O GENĂ STRĂINĂ CARE SE AMESTECĂ COMPLET CU GENELE LOR...

... ȘI CHIAR DACĂ MUTAȚIA PARE EXTREM DE DUREROASĂ, E NIMIC FAȚĂ DE REZULTATELE PE CARE LE OBȚINEM !

DAR TU EȘTI UN TIP PUTERNIC ! NU VEI SUFERII PREA MULT !

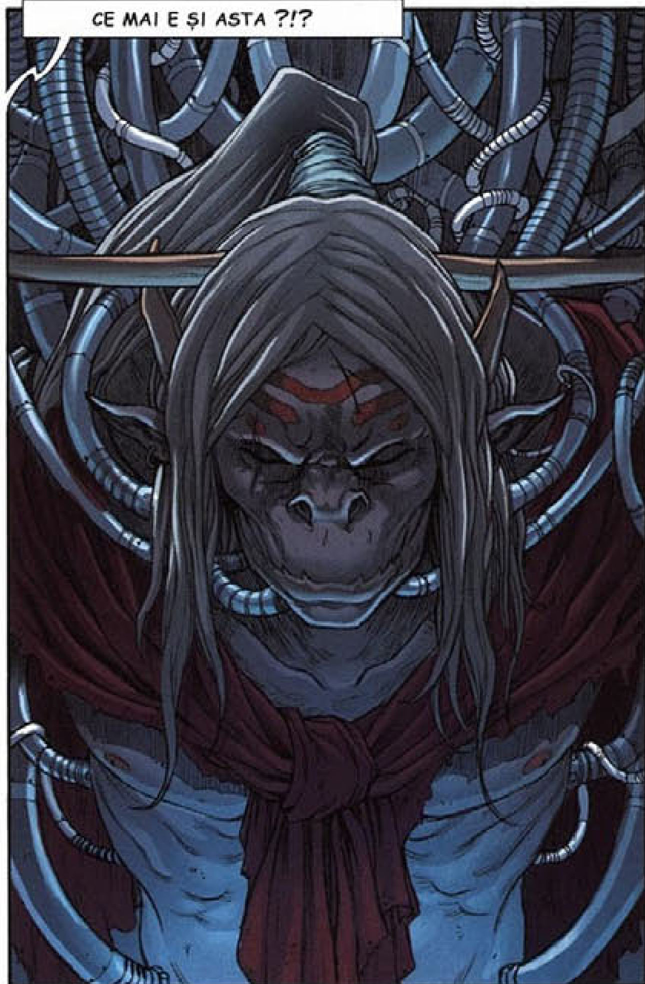
HEI ?

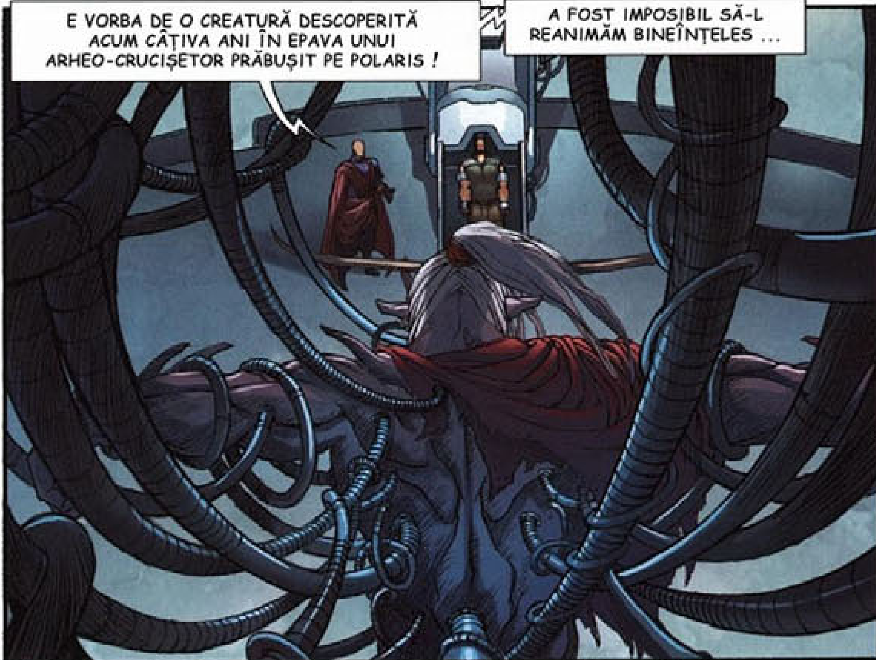
INSTALAȚI-L PE MASA DE OPERAȚIE ȘI PORNIȚI PRIMA FAZĂ !

NU... LASĂ-MĂ SĂ IES DE AICI ! AAAH ! LASĂ-MĂ !!!

HAIDE ! ÎN LOC SĂ TE ENERVEZI INUTIL, MAI BINE AI ADMIRA SURSA NOII TALE VIEȚI !

?!!!

CE MAI E ȘI ASTA ?!?

E VORBA DE O CREATURĂ DESCOPERITĂ ACUM CÂȚIVA ANI ÎN EPAVA UNUI ARHEO-CRUCIȘETOR PRĂBUȘIT PE POLARIS !
A FOST IMPOSIBIL SĂ-L REANIMĂM BINEÎNȚELES ...

DAR LA FEL DE SURPRINZĂTOR ESTE CĂ METABOLISMUL SĂU INTERN ESTE ÎNCĂ ÎN ACTIVITATE, CEEA CE ÎMI PERMITE SĂ EXTRAG O SUBSTANȚĂ CARE SĂ FACĂ DIN TINE ...
... UNUL DIN SOLDAȚII MEI MECANOIZI !

LANSAȚI A DOUA FAZĂ !
NUUU !!!

CE AȚI FĂCUT CU MIRKO ?! DE CE NU VINE CU NOI ?!

AMICUL VOSTRU ARE ÎNTÂLNIRE CU ȘTIINȚA...
CEE ?!!...N-O SĂ VĂ LAS SĂ...

LINIȘTE !

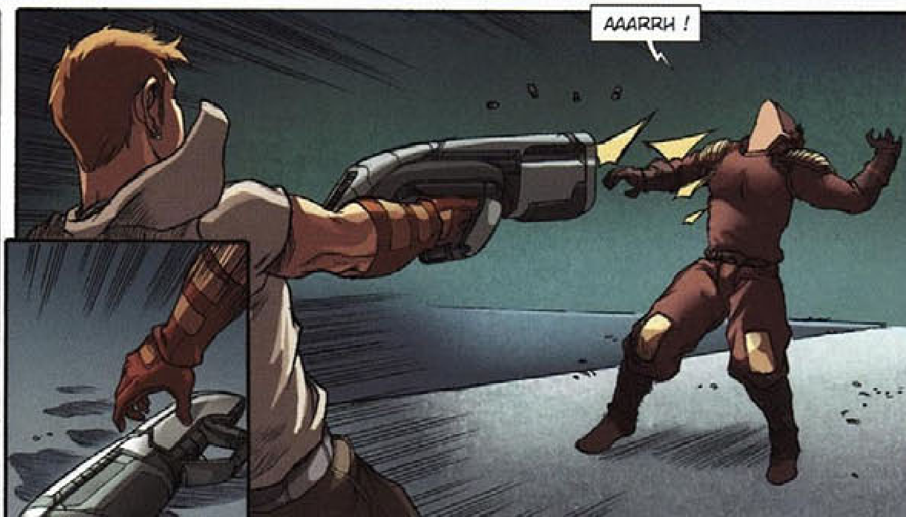

...CÂT DESPRE VOI, DRUMUL VOSTRU SE TERMINĂ AICI !
AM AJUNS. BORTON, SĂ NU FACI PREA MARE MIZERIE ! EU MĂ DUC SUS !
84

HAIDE ! DUCEȚI-VĂ ACOLO
ȘI FAȚA LA PERETE !

NOLAN, SCOATE-NE DE AICI SAU EU VOI FII CEA CARE TE OMOR CU MÂINILE MELE !!!

OOH !? N-AI AUZIT ?!?

OARF !!!

AAARRH !

EU... EU L-AM UCIS..
REVINO-ȚI ! CHIAR NU-I ACUM MOMENTUL SĂ AI MUSTRĂRI DE CONȘTIINȚĂ !

NU PUTEM LUA ASCENORUL, E PREA RISCANT !

GRĂBEȘTE-TE !
TREBUIE SĂ FIE O IEȘIRE ÎN ALTĂ PARTE !

AMICE, DOAR NU CREDEAI CĂ POȚI S-O ȘTERGI AȘA !

NOLAN !!!

85

NOLAN ! RĂSPUNDE ! SPUNE CEVA, ORICE !

LU...LULLABY ! AM...FOST PROST ! ATÂTEA LUCRURI...AŞ FI VRUT SĂ FAC...CU TINE...PENTRU NOI...
ŞŞŞTT ! NU MAI ZICE NIMIC...NU AI DREPTUL SĂ MORI ! NU TU...

RĂMÂI CU MINE, NOLAN. AM NEVOIE DE TINE...
ADIO...DRAGA...MEA...

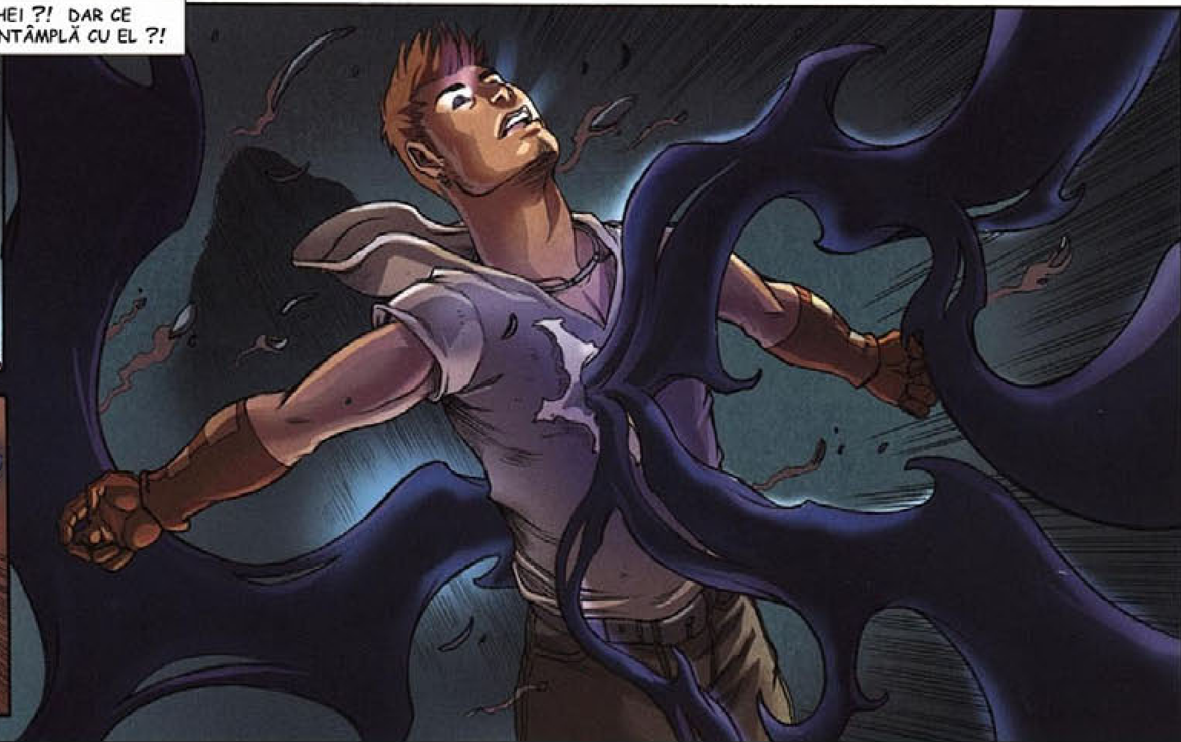

NU, NU MĂ LĂSA... NU AI DREPTUL...

NOLAN ?! NOLAN ?!

NU-ŢI FACE GRIJI PĂPUŞĂ ! O SĂ-ŢI ÎNSOŢEŞTI MASCULUL !

HEI ?! DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ CU EL ?!

AAAAAAH !!!

86

?!
CE NAIBA SE... PRIVIȚI .. CREATURA !!!

E IMPOSIBIL !! PREVENIȚI SECURITATEA ÎNAINTE SĂ ...

AICI LABORATORUL CENTRAL ! SUBIECTUL 01 S-A TREZIT !!! COD ROȘU ! COD ROȘU !

ÎNCĂRCAȚI PISTOALELE LA HIPODERMIE, NU TREBUIE SĂ-L DETERIORĂM !
LA HIPODERMIE ?! DAR AI VĂZUT CE MARE E, DOCTORE ?!?

CHEAMĂ MAI BINE ÎNTĂRIRI DECÂT SĂ VORBEȘTI PROSTII !

SERGENT ! GLOANȚELE NOASTRE NU AU EFECT !

AAAAAAH !!!

ACUM CE MAI FACEM SERGENTE ?!

NE RETRAGEM !!!

SĂ NE BARICADĂM !!!
NU PUTEM FACE NIMIC CONTRA SA !!!

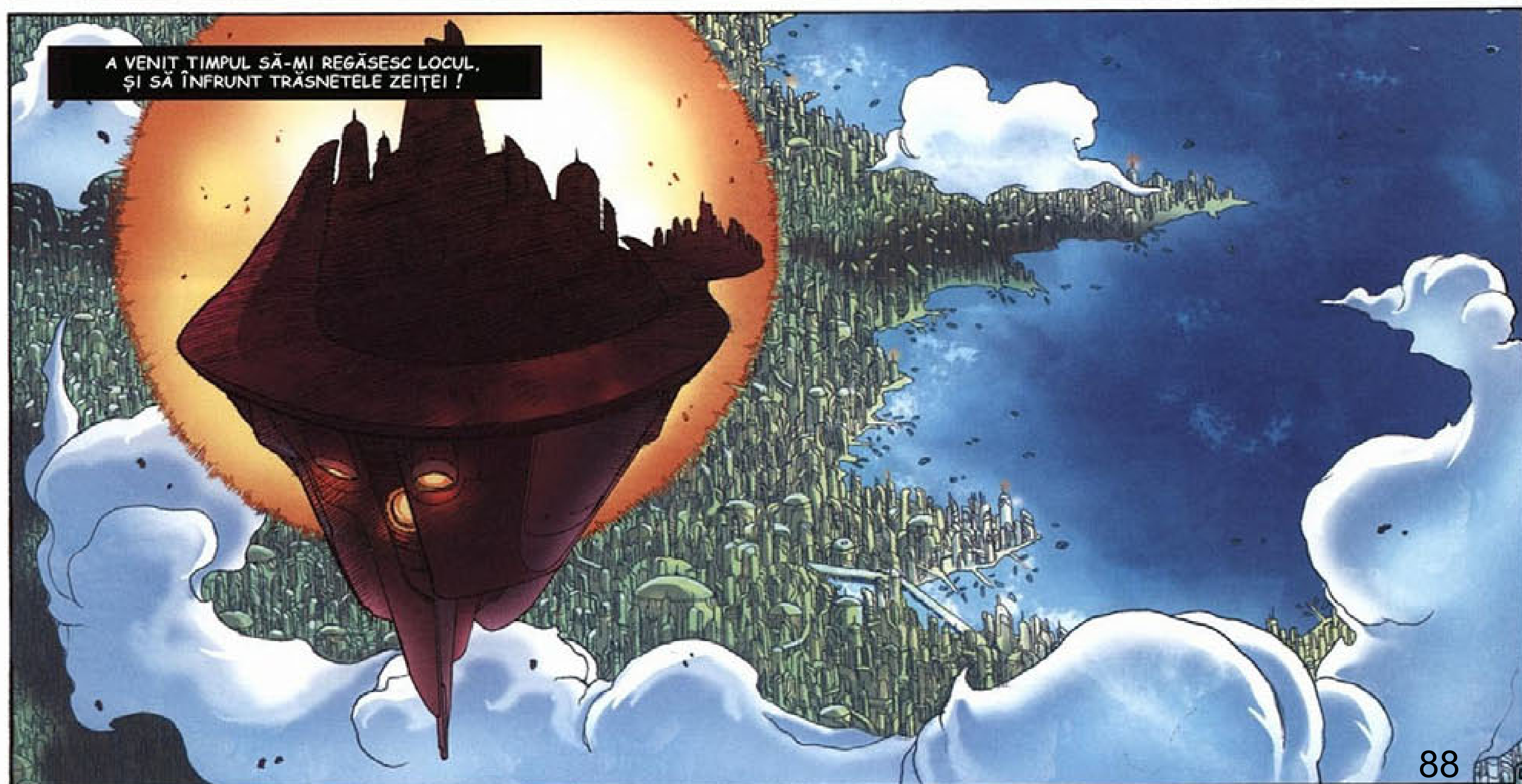

ATÂT DE MULT TIMP INCONȘTIENT ...
CÂT TIMP PIERDUT !

CE SE PETRECE ?!
CREATURA ! S-A TREZIT !

CE ?!?

NU !!! IMPOSIBIL ...

A VENIT TIMPUL SĂ-MI REGĂSESC LOCUL, ȘI SĂ ÎNFRUNT TRĂSNETELE ZEIȚEI !
88

AM FOŞT NEBUNI CĂ NE-AM
CREZUT STĂPÂNI PE DESTINUL NOSTRU ...

...MAREA BĂTĂLIE A ÎNCEPUT DEJA !

ŞI DEZNODĂMÂNTUL SĂU RĂMÂNE INCERT ...

PENTRU VOI POATE CĂ NU E PREA TÂRZIU !

89

?!!!

SUNTEM LA PORȚILE SANCTUARULUI !

HEI ?!

UNDE MĂ AFLU ?
CE E CU LOCUL ĂSTA ?!

NU ȘTIU DE CE NE GĂSIM ÎN LOCUL ACESTA ȘI NICI CE NE-A ADUS AICI...DAR SE PARE CĂ TU NU EȘTI STRĂIN DE TOATE ASTEA !

CINE...
CINE EȘTI TU ?!

NUMELE MEU E FRAOCK, ULTIMUL EMISAR BARHOLT ȘI GARDIAN AL SOMNULUI SECULAR ALE URAGANEI !

ȘI TU ? CARE E NUMELE TĂU ?

EU SUNT...NOLAN...

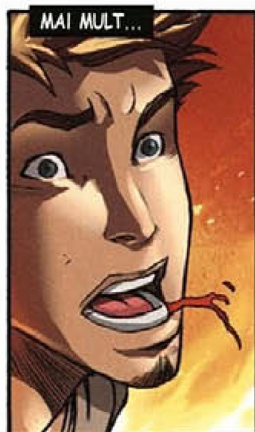
TREZIREA MEA NU ESTE O ÎNTÂMPLARE ! AM SIMȚIT O PUTERE IMENSĂ, COLOSALĂ !

APOI TOTUL A DISPĂRUT ÎN ACEASTĂ SFERĂ TEMPORALĂ...

TOTUL CONVERGE SPRE TINE, DE ACEEA PERMITE-MI SĂ MĂ ÎNDOIESC DE ADEVĂRATA TA PERSONALITATE ...

?!

EȘTI MULT MAI MULT, NOLAN...

MAI MULT...

EU... SUNT VIU ?! LA CONSORȚIU...
S-A TRAS ASUPRA MEA ȘI APOI...LULLA...

LULLABY !!!

CONSORȚIUL E ÎN FLĂCĂRI !
ȘI TOTUL ESTE PE CALE SĂ EXPLODEZE !

NASOL ! ȘI CE AR TREBUI SĂ FAC EU, ACUM ?!

?!?

PRINDE-MI MÂNA !
AI ÎNCREDERE !

EU...NU AM DE ALES !

SĂ MERGEM !

... E INCREDIBIL !

DAR UNDE SUNTEM ?!!!

BINE AI VENIT PE DAWON, CAEL !

CAEL ?! CE VREI SĂ SPUI CU ASTA ?!

IATĂ-I !
KENAH A REUȘIT !
RĂBDARE... ÎN CURÂND VA VENII TIMPUL EXPLICAȚIILOR.

92

AI MULTE DE ÎNVĂȚAT AICI...
ȘI DE FĂCUT ! TOTUL TREBUIE FĂCUT !

NU ÎNȚELEG NIMIC DIN CE-MI POVESTEȘTI !

OH..CAPUL MEU ...
LULLABY ! TE SIMȚI BINE ?

NOLAN ?! DAR... CREDEAM CA AI...
ȘI EU CREDEAM ! DAR NU ȘTIU CE S-A ÎNTÂMPLAT, MĂ SIMT CA ...POSEDAT !

...DAR ?!

MIRKO!!!
MIRKO ESTE ÎNCĂ ÎN INTERIOR ! TREBUIE SĂ MERG SĂ-L CAUT !
NU !!!

VINO ! STAI JOS, AI NEVOIE DE ODIHNĂ...

CÂT DESPRE...

...AMICUL TĂU... MĂ TEM CĂ, DIN PĂCATE, PENTRU EL E PREA TÂRZIU...

MIRKOOOOO !!!

SFÂRȘITUL EPISODULUI

SYDE / ALLIEL / BRUNET

Opinie

***Mama**... **tata**... **eu**?... sînt din România.*

Vreau să punctez în cele ce urmează... ideea şi viziunea preconcepută despre români, pe care o au unii europeni.

Bine... europenii care nu sînt din România, ca să fiu mai explicit. Să continuăm povestea – **el** - un copil de şase-şapte ani, care se duce la şcoală, dimineaţa, în ... Barcelona de exemplu, însoţit de frumoasa lui mămică, iar seara, aşteptat la ieşirea şcolii de tatăl lui, un tînar blond, înalt, bine legat.

La prima vedere... o familie ideală. Dar, de ce am spus că la prima vedere? Familia noastră, are ghinionul sa fie o familie de... români. Şi brusc frumoasa doamnă se transformă, în ochii celorlalţi, într-o prostituată, iar tînărul tătic într-un peşte. Ce contează că ea săraca, lucrează prin vreo patru case făcînd curăţenie, iar el se scoală la 4 dimineaţa şi după zece ore de muncă are ochii cît cepele? În ochii lor o româncă nu poate munci decît ca prostituată - mai ales dacă e frumoasă.

Bine... o să îi daţi dracului în gînd, şi o să vă gîndiţi că sînt nişte rasişti împuţiţi... europenii nostri. Dar... oare nu cădem şi noi în plasa ideilor preconcepute? Haideţi să găsim vinovaţii pentru imaginea catastrofală pe care o avem în afara ţării...

Nu dau exemple, nuuu... nu spun nimic de lebedele mîncate la Viena, nu reamintesc cum se plîngeau curvele din Istambul că au venit româncele şi au spart preţurile... nici de Italia sau Franţa nu reamintesc, nuuu... vorbesc doar de mine... pot eu prin cea ce fac la serviciu şi în societate să ajut la îndreptarea imaginii proaste pe care o avem? Sîntem noi, cei 80% dintre românii ce locuiesc în afara ţării şi sîntem cetaţeni normali, suficient de puternici să îndreptăm lucrurile? Sau şi în viitor o mînă de nenorociţi ne vor distruge imaginea? Ce e de făcut? Nu ştiu, eu sper că prin ceea ce sînt şi ceea ce fac să ajut... Dar tu...? Tu oare ?? ....

Adi de Tracia

Barcelona 2011

Debut

Pe la moşie

...din seria "rîsu-plînsu"

de **Veidos**

— Bună dimineața Lenuțo! Ce mai faci fată, ia zîi, că nu te văzui d-un car dă ani?

— Ai? Ce zici fă???

— Neațaaaa coanăăăăăăă !!!!

— Huo fă, că nu sînt surdă de tot, m-a lăsat doar urechea asta de cînd mă bătu Mitică, cu făcălețu' bătea-l-ar dracii acolo unde ie...

— Te bătu, ai? Da' tu de ce stătuşi? De ce nu strigaşi or fugişi or ceva acolo?

— Ai??? Ce şopîcîi fă aşa că nu ne aude nimeni?

— Zîsăi: să-ți dea Dumnezeu sănătate.

— Sănătate, sănătate că în rest le-avem pe toate...Da' tu ce mai faci țață Lino, cum o mai duci?

— Uite mă duc pînă la chioşc să cumpăr un pepsi la 2 litri că îmi începe serialu' la 10, mai am eczact unşpe minute. E unu' nou, cu o țigancă cu multe probleme, nici nu mai ştiu cum o chiamă...Ie frumoasă făăă, ie frumoasă rău! Zău că ie frumoasă, da' are multe pă cap.

— Nu mai spune fă, trebuie să mă uit şi io, nu stau dăcît un minut că vine unu la arat şi trebuie să mulg şi vaca, mulgea-o-ar dracu...!

— Cum fă, tu mai ai vacă...? Pai ce mai faci fă la coada vacii în ziua de zi? Nu vezi că nu mai rentiază, parcă aşa îi zice, şi nici nu mai ie la modă?! În tot satu' mai este numa' două vaci, a ta şi a lu' Floarea Ghițîî, barem aia ie proastă ca noaptea. Sîntem avansați dragă, în ziua de azi vacili se mulge singure pă la ferme, pă la renciuri, aşa le zice acuma...

— Ce tot zici fă, că nu auzîi?

— Zîsăi că mai bine dai vaca şi-ți iei un Danene din ăla, dă la televizor, că face multa reclamă la el.

— Însamnă că e bun, dacă aşa zice ăia...

— Ie bun fă, da' trebuie să te şi relaxăzi cînd îl iei, aşa-i zice, adică să nu te mai bată Mitică cu făcălețu.

— Fă, ştii ceva? Ai dreptate, dar n-am ce face, că ăla micu, Marinică nu mai trimite bani de la Spania. Suzana nu mai sună dă un an de zile, i-o fi greu săraca că plecă de tînără că să muncească la căpitală. Ie greu coanoooo, ie greu cu criza asta, parcă nici vaca nu mai dă lapte da' mîncă ca apucata...Hai că nu stau dăcît un minut că vine

tractoristu' şi nu mă găsăşte acasă. Vroiam să văd numa' ce mai faci şi dacă mai aflaşi nişte noutaţi du p-aci dîn sat.

— Fă, io zic ..., Mitică, să nu te mai caftească Mitică, că aşa degeaba te mai relaxăzi cu Danene.

— Pai zîi fă ţaţo aşa, că nu te auzam, ieşti timidă az' or nu mîncaşi dă dimineaţă.

— Dacă nu mai poţi trăi cu iel de ce nu divorţăzi coană, că azi aşa ie la modă. Fiemea a divorţat de vro cinşpe ori, nici nu mai ţiu minte, că acu' să schimbă treaba, nu să mai zice căsătorie, sau bărbat, să zice prieten. Dacă te măriţi să zice că ai prieten şi dacă ai divorţat zici că nu mai ai prieten. Atît!

— Fă, tu le ştii pe toate cîte ieşte aci în comună, ieşti isteaţă tare la minte. Mai stau un minut şi mă duc...

— Eh, coană Leano, mai aud şi io cîti una, cîti alta p-ici prin sat, că comuna ie prea mare pentru mine...Da' ia zîi, n-ai vria un prieten, mai tînăr niţel ca tine, la vreo 65-70 de ani, dacă te tot bate Mitică, să vă mutaţi împreună...

— Ai, ce tot zici fă, că iar bate vîntu şi nu aud?

— Nu vrei un prieten mai tînăr, în locu' lui Mitică?

— Şi cu vaca ce fac?

— Ce treabă are vaca cu prietenu'?

— Are că cu prieten nu mai ai timp să mulgi vaca. Elea la televizor, cînd are prieteni, nici nu se mai duce la lucru, stă toată ziua în faţa noastră şi vorbeşte, cîteodată să mai plimbă cu maşina.

— Să găseşte timp şi pentru vacă şi pentru prieten, dacă să vrea...

— Să vrea, cum să nu să vrea, că tare bine o duce aştia dă la televizor, cu toate problemele lor. Şi io tre' să mă duc...

— Mitică a plecat iară la munte cîteva luni, că nu-l văzui dămult?

— Da, scumpeşte iară ăştia preţurile la băutură.

— Miticăăăă, e dus la lucru, la munte?

— A, Mitică e dussss! Dămult, aproape 9 luni, mai e puţin şi trebuie să-i dau dă pomană.

— Taci fă, nu mai spune..., zii mai dăparte! Săracu' om, Doamne iartă-l că era bun la suflet! Mai bea el cîteodată, ne mai bătea, adică te bătea, mai umbla şi cu altele,... rău dă plată, ...iera bun per total.

— Să dusă la pădure să ia lemne sara şi dus fusă. Îl găsira la primăvară, ca lemnu...

— Uscat?! Doamne fereşte, o fi strigoi!

— Nu fă, îngheţat bocnă, l-a prins geru-n pădure prinde-l-ar dracii mai bine-n cazane.

— Lasă ţaţă, fiecare cu dracii lui.

— Ce fă, de ce să mă ia şi pe mine dracii?

— Am zis fiecare cu dracii lui.

— Da, da, morţii cu dracii, viii cu viii. Hai că nu stau dăcît un minut, mai zi-mi ce mai e nou pîn sat că nu mai ieşii dămult, dîn cauza ăluia.

— Auzi fă?

— Uzi, uzi..., ie uzi copacii că plouă azinoapte.

— Fă Leano, fusăşi la mol fă?

— Care mol ţaţă Lino? Ce ie aia mol?

— Mol ăsta ie un magazin mare cu multe elea, zi cum ii zice? Zorzoane. Are dă toate.

— Zi fă aşa, pai ala se chiamă rivăr plaţa şi e comerşal senter.

— Aşa coană, că bine le mai ştii tu. Fusăşi p'acolo?

— Mă duc în fiecare zi că să mă dau cu scara, că e gratis şi e mai dihai ca tiribomba lu' Gigi fieraru', Dumnezeu să-l ierte. Şi dupa ce mă satur mă duc colo la mecdonaldţ şi comand un cichin fingărs şi un dabăl şeic. Ăsta ultimu' e cul dă tot, cum zice ăla micu', Vasilică a lu' Mioara, că dă la el învăţai să comand la mecdoanaldţ. Aştia mici e mai ceva că oamenii mari, are o minte de speriat, te pune la umbră, ce mai! Şi ce iecsperienţă are...! De-acuma învăţăm dă la puradei, că noi nu mai sîntem bune de nimic. Bine că mi-aminti, că azi nu fusăi la escaleităr, că aşa-i zice la scara aia de te dai cu ia. Nu mai stau dăcît un minut că sînt pă fugă. La prînz taie ăştia curentu' la scară două ore.

— Ok ţaţo, da ia zi fă ai văzut sala pentru orc aut?

— Ce-ai coano, de ce te-neci aşa?

— Aşa să pronunţă fă, acolo cică te duci să tragi dă fiare.

— Doamne păzăşte! Maica Domnului..., pai de ce să trag io dă fiare, ce io sînt Hercule ăla dă la teve din „Gzena, ză uorior prinţes”?

— Nu ie d-alea Leano, acolo faci sport şi te relaxăzi că ie numa baieţi d'ăia cu sics pecs cum zice nepotu-meu.

— O, fi, da io mă relăxez mai bine cu scara aia umblătoare, nici nu ştii ce fiori imi dă...! Parcă ar fi calu' lu Făt-Frumos!

— Un Făt-Frumos ne trebuie nouă, fă, mare dreptate ai, unu cu moni şi cu mercedes în lizing...

— Taci tu că bine le zici! Io să-ţi spun drept, nici nu mai pot dormi noaptea, zău. Cred că am d-aia, cum îi zice?...insomnie. Mă tot gîndesc la unu, mai tînăr aşa, care vine din Italia şi mă răpeşte...

— Şi...? Şi?

— Şi nu mă caută nimeni după asta, că aşa vreau io...! Frumosu ăla bogat mă duce la Roma, chiar în centru acolo, unde au iei fîntînă muzicală şi mă cere dă nevastă, la televizor, unde mă vede toată lumea, pînă şi scorpia aia de Vasilica care să dădea la bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte mai la urmă, după ce i-o ierta pă ăilalţi! Şi ne cunună la iglesia aia mare a lor dă lîngă mol, un popă în alb numa', nu ca la noi ăştia dă stau ca corbii toată ziua. Şi popa lor sta cu laptopu' pă genunchi, că aşa e la modă şi la urmă îi spune : „săruta mireasa” şi iel timid şi io ruşinoasă nevoie mare....

— Ce vremuri fă...! Şi ce-o să ne mai veselim...!

— O să te veseleşti mai tîrziu, că vreau ceva romantic, ca la Holiud, numai io şi cu iel şi aparatele de filmat...Da' o să ne vedeţi la televizor. Aoleu, cît o fi ceasu'? Nu mai stau dăcît un minut că trebuie să mai vînd şi caprele şi aracii de fasole ca să-mi fac o operaţie iestetică, că elea costă mult. Şi baloanele elea dă-ţi bagă la plămîni costă mult..., că face pieptu' mare. Io vreau şi d-alea ca să fiu complectă.

— Bună ziua Lino, bună ziua Lenuţo, ce faceţi pe căldura asta în mijlocul drumului şi la unu, la amiază, cînd e soarele mai tare?

— Aoleu, să zisă cu aratu' şi cu caprele vîndute...! O să trebuiască să amîn nunta..., şi nici vaca n-am mulso.

— Ce arat, în toiu' verii?

— Filmu' meuuuuuuuuu...! L-am pierdut pe veci, e dus, drăguţu' dă iel, vai de mine săraca, cu ce am greşit Doamne. Fănele, mai bine nu-mi aduceai aminte.

— Io mai am şi apoiment la dentist, asa-i zice ăla, că ie venit din Irlanda, că mi să rupse proteza cînd eczersai sărutu' dă la nuntă cu păpuşa de la fie-mea. Văzui io ca aşa să face, la o iemisiune la americani, ca să nu fie probleme în noaptea nunţîî.

— Care se mărită dragelor..., că niciodată nu e prea tîrziu?

— Poate c-o să-ți spunem noi odată. O să vedem.

— Păi hai la cîrciumă la Trei Potcoave şi ne povestim acolo, că avem tot timpu' din lume.

— Nu pot să vin că-mi începe ălălalt serial: „Secrete tainice”

— Hai fă şi tu acuma, nu stăm decît două minute.

— Io nu stau dăcît un minut, că-mi cade proteza!

— Lasă că îi dau cu superglu', de n-o mai scoți nici noaptea din gură.

— Ehei, greu mai treşi timpu' ăista...!

